

17

Фантазија



ДЕЙВИД ЕДИНГС



МАТЪОСНИЧЕСКИ
ГАМБИТ

Книга прва од Александар
отвора капа „Богородица“.

Фантастичен роман
за деца, млади и возрасни
одежа, претставува
голема мистерија.

БАРС



БЕЛГРАД

Дейвид Едингс

Магьоснически гамбит

На Дороти,
която притежава трайната добродетел да се помирява
с мъжете от рода Едингс,
на Уейн,
заради неща, които и двамата разбираме, но никога не
бихме могли да изразим с думи.

ПРОЛОГ

Който представлява разказ за това как Горим търсеше Бог за своя народ и как намери УЛ в свещената планина Проглу.

По материали от Книгата на Улго и други фрагменти.

В началото на дните светът беше изтъкан от тъмнина от седмината Богове. Те също така създадоха зверовете и птиците, змиите и рибите и накрая Човека.

В небето живееше дух, известен като УЛ, който не се присъедини към сътворяването на света. И тъй като той не вложи силата и мъдростта си, голяма част от направеното се оказа грозно и несъвършено. Много от съществата бяха отблъскващи и странни и по-младите Богове пожелаха да ги унищожат, така че всичко на света да бъде красиво.

Но УЛ протегна ръка и им попречи, и каза:

– Не може да разрушите това, което сте създали. Вие разкъсахте небесата, нарушихте покоя им за да сътворите този свят като играчка и средство за развлечение. Знайте обаче, че каквото и да направите, дори то да изглежда чудовишно, ще остане като порицание за глупостта ви. В деня, когато едно-единствено нещо, създадено от вас, бъде разрушено, всичко ще загине.

По-младите Богове бяха разгневени. И казаха на всяка чудовишна и отблъскваща твар, която бяха създали:

– Отивай при УЛ и нека той бъде твой Бог.

Тогава всеки Бог избра сред човешките раси онзи народ, който му се нравеше. И тъй като все още имаше народи без свой Бог, по-младите Богове ги пропъдиха и рекоха:

– Отидете при УЛ и той ще бъде ваш Бог.

УЛ не каза нито дума.

Поколения наред народите, останали без Бог, се скитаха и ридаеха, нечути от никого, в пустошта и дивите степи на Запада.

И тогава сред тях се появи справедлив и добродетелен мъж на име Горим. И събра множеството и заговори:

– Изсъхваме и падаме като есенни листа. И бедствуваме по време на странстванията си. Нашите деца и бащи загиват. Нека поне младите останат живи. Останете, прочее, тук и превърнете тази равнина в свой дом. Аз ще потърся Бога на име УЛ, така че да можем да отправяме

молитвите си към Него и да намерим мястото си на земята.

Цели двадесет години Горим търси УЛ, но напразно.

Годините продължаваха да минават, косата му побеля и той се умо-ри от търсенето си. Отчаян, Горим се изкачи на една висока планина и извика с гръмотевичен глас към небето:

– Стига вече! Няма да търся повече. Боговете са подигравка и изма-ма за нас, хората, и светът е безплодно празно пространство. УЛ не съществува. Омръзна ми да бъда преследван от това проклятие. Целият ми живот бе изпълнен със злочестини.

А УЛ го чу и отговори:

– Защо ми се сърдиш, Горим? Не аз те създадох, не аз сътворих тя-лото ти.

Горим се уплаши и падна ничком на земята. А УЛ отново заговори:

– Изправи се, Горим, защото аз не съм твоят Бог.

Горим не помръдна.

– О, Господи – извика той, – не крий лицето Си от Своя народ. Той е изпаднал в страшно бедствие, отхвърлен от всички, защото си няма свой Бог да го защити.

– Изправи се, Горим – повтори УЛ. – Напусни това място. Преста-ни да се оплакваш, потърси си Бог другаде и ме остави на мира.

Горим продължаваше да лежи в краката му.

– О, Господи – простена той. – Онова, което казах, е истина. Твоят народ гладува и издъхва от жажда. Людете търсят Твоята благословия и място, където да се заселят.

– Думите ти ме уморяват – каза УЛ и си тръгна.

Горим остана в планината. Зверовете от полята и птиците от възду-ха му носеха храна. И той не напусна това място повече от година. Тога-ва чудовищните, отблъскващи твари, които Боговете бяха създали, дой-доха при него и започнаха да го гледат.

Накрая УЛ се появи пред Горим и каза:

– Все още ли упорстваш?

Горим притисна лице в земята и отвърна:

– О, Господи, Твоят народ обръща надеждите си към Теб, понеже е безсилен в нещастията си.

Но УЛ си отиде. А Горим остана в планината още една година. Драconi му донасяха месо, еднорози му даваха вода. УЛ отново дойде при него и попита:

– Все още ли упорстваш?

Горим отново долепи лице о земята и извика:

– О, Господи! Твоят народ умира, понеже Ти не се грижиш за него.

А УЛ пак си отиде и изостави праведния мъж. Изтече още една година, през която безименни невидими твари му донасяха храна и вода. И УЛ отново дойде в голямата планина и заповяда:

– Изправи се, Горим.

Притиснал лице в земята, Горим горещо го помоли:

– О, Господи, бъди милостив.

– Изправи се, Горим! – повтори УЛ. Наведе се и със собствените Си ръце повдигна Горим. – Аз съм УЛ, твоят Бог. Заповядам ти да се изправиш и да застанеш пред Мен.

– Значи ще бъдеш мой Бог? – попита Горим. – И Бог на моя народ?

– Аз съм твоят Бог и Бог на твоя народ – каза УЛ.

Горим впери поглед надолу от височината, където се беше изправил, и съзря неугледните създания – те бяха полагали грижи за него, докато той страдаше в планината.

– А какво ще стане с тях, Господи? Ще бъдеш ли Бог и на страшния гущер базилиск, на минотавъра, на дракона и химерата, на еднорога и на безименните невидими твари, на крилатите змии? Те също са отхвърлени от всички. И все пак всяко едно от тези създания е красиво по своему. Не отвръщай лице от тях, Господи, защото са безценни. По-младите Богове ги изпращат при Теб. Кой ще бъде техен Бог, ако и Ти ги отхвърлиш?

– Те бяха сътворени против волята ми – отвърна УЛ. – Тези твари бяха изпратени при Мен, за да ме накарат да се срамувам, защото Аз порицах по-младите Богове. По никакъв начин не бих приел да стана Бог на чудовища.

Създанията в краката на Горим започнаха да стенат. И Горим седна на земята и каза:

– Все пак аз ще продължа да настоявам, Господи.

– Упорствай, щом ти харесва – рече УЛ и си отиде.

И всичко се повтори. Горим остана в планината, тварите му носеха храна и вода и УЛ отново дойде, защото се възхити от светостта на Горим.

– Изправи се, Горим, и служи на своя Бог! – УЛ протегна ръка и повдигна Горим. – Доведи тварите, които стоят край тебе, и аз ще ги разгледам. Ако всяка една от тях е красива и ценна по своему, както казваш, ще дам съгласието Си и ще бъда и техен Бог.

И Горим доведе всички твари пред УЛ. И тварите паднаха ничком пред Бога и застанаха, молейки за Неговата благословия. И УЛ се удиви

защо по-рано не бе забелязал красотата на всяка една от тях и вдигна ръце и ги благослови:

– Аз съм УЛ и откривам красота и ценност във всяка една от вас. Ще бъда ваш Бог и занаят ще живеете в щастие и мир.

И сърцето на Горим възликува и той нарече възвишението, където беше пристигнал, Пролгу, което означава „Свято място“. И след това се върна в равнината, за да доведе своя народ при неговия Бог. Ала хората не го познаха, защото ръцете на УЛ го бяха докосвали и цветовете бяха напуснали плътта му и тялото и косите му бяха станали бели като токущо натрупана снежна пряспа. И се уплашиха от него и го прогониха с камъни. Горим извика на УЛ:

– О, Господи, Твоето докосване ме промени и народът ми не ме познава.

И УЛ вдигна ръка и всички хора станаха безцветни като Горим. И УЛ им заговори с величав глас:

– Слушайте думите на своя Бог! Това е човекът, когото наричате Горим. Той Ме убеди да ви приема като Мой народ, да бдя и да се грижа за вас, да бъда ваш Бог. Отсега нататък вие ще се наричате УЛ-госи, за да ме помните и за да отдавате почит на неговата святост. Ще правите онова, което ви повелява той, и ще вървите, където ви води. Всеки, който не му се подчинява или не го следва, ще бъде забравен от Мен и ще загине, без да остави следа след себе си.

И Горим повели на хората да вземат имуществото и добитъка си и ги поведе към планините. Но старейшините не му повярваха и се усъмниха дали гласът наистина е бил на УЛ. И възроптаха и казаха:

– Ако наистина си слуга на Бог УЛ, направи някакво чудо, за да го докажеш!

А Горим отвърна:

– Погледнете кожата и косите си. Нима това чудо не е достатъчно за вас?

Те се разтревожиха и си отидоха. Но после отново се върнаха и заговориха:

– Белезите по телата ни са напад, която ти довлече от незнайно нечисто място. Това не е доказателство за благосклонността на УЛ.

А Горим вдигна ръце и тварите, които му бяха носили храна и вода, дойдоха при него, както агнета при овчар. Старейшините се уплашиха и си тръгнаха. Но скоро отново дойдоха и казаха:

– Тези създания са чудовищни и грозни. Ти си демон, дошъл при нас, за да повлечеш народа ни към гибел. Не си жрец на великия Бог

УЛ. Все още не сме видели доказателство за благосклонността Му.

А Горим се умори да ги убеждава и извика с гръмотевичен глас:

– Заявявам пред хората, че те чува гласа на УЛ. Страдах много за вашето добро. Сега се връщам в Пролгу, святото място. Нека ме последват само онези, които желаят. Другите да останат тук. – И им обърна гръб и пое към планините.

И някои тръгнаха след него, но повечето останаха в равнината и започнаха да хулят Горим и онези, които го бяха последвали:

– Защо не се появи чудото, което щеше да ни докаже благосклонността на УЛ? Ние нито последвахме, нито се подчиняваме на Горим, и въпреки това нито ни се случи нещо лошо, нито загинахме.

Тогава Горим ги погледна с огромна тъга им заговори за последен път:

– Искате от мен чудо. Ето, вижте го сега. Точно както каза гласът на УЛ, вие сте изсъхнали като отрязан клон. Истина ви казвам – в този ден вие вече сте загинали. – И след това поведе малцината, които го следваха, към планините на път за Пролгу.

Хорското множество му отвърна с подигравки, после людете поеха към палатките си, смеейки се на глупостта на онези, които го бяха последвали. И цяла година се смееха и сипеха подигравки срещу Горим. После смехът им престана, защото жените им станаха ялови и не можеха да раждат повече деца. Хората бавно остаряваха, после измряха и не оставиха никаква следа след себе си.

А онези, които тръгнаха подир Горим, пристигнаха с него в Пролгу и там построиха град. УЛ беше с тях и хората живееха в мир с тварите, които бяха носили вода и храна на Горим. Горим живя дълго – годините му наброяваха дните на няколко човешки живота, а след него всеки върховен жрец на УЛ биваше наричан Горим и доживяваше преклонна възраст. И две хиляди години мирът на УЛ цареше сред тях и те повярваха, че завинаги ще е така.

Ала злият Бог Торак открадна Кълбото, сътворено от Бог Алдур, и започна войната на хората и Боговете. Торак реши да използва Кълбото, за да разцепи земята на две и да я потопа в морето, но Кълбото го изгори по ужасяващ начин и той избяга в Малореа. Земята беше влудена от раната, която ѝ нанесе злият Бог. Тварите, които живееха в мир с Улгосите, също бяха влудени от раната ѝ и се надигнаха срещу добрия ред, установен от УЛ, сринаха градовете до основи и започнаха да избръбват хората, докато малцина от тях останаха живи.

Оцелелите избягаха в Пролгу, където тварите не посмяваха да ги

следват, защото се бояха от гнева на УЛ. И викаха и плачеха много. И УЛ се смили и им показа пещерите под Пролгу, и хората се спуснаха в свещените пещери и заживяха там.

След време вълшебникът Белгарат заведе краля на алорните и неговите синове в Малореа, за да си възвърнат Кълбото. Когато Торак се опита да ги преследва, гневът на Кълбото го отблъсна. Белгарат предаде Кълбото в ръцете на първия крал на Рива и каза, че докато Кълбото се намира в ръцете на потомците на риванския крал, кралствата на Запада няма да бъдат застрашени от нищо.

Алорните се разпръснаха и поеха на юг в нови земи. Народите на другите Богове бяха разтревожени заради войната на Боговете и хората и се впуснаха да завладяват други земи, които наричаха със странни имена. Ала Улгосите останаха в пещерите на Пролгу, без да имат вземане-даване със завоевателите. УЛ ги закриляше, държеше ги скрити от чуждите погледи и нашествениците не узнаваха, че отдолу под тях живее цял народ. Век след век Улгосите не се интересуваха от външния свят, дори когато той беше разтърсен от убийството на последния крал на Рива и неговото семейство.

Ала когато Торак нахлу на запад начело на могъща армия и помете земите на децата на УЛ, УЛ каза нещо на поредния горим. И горимът изведе потайно своя народ навън, през нощта. Хората нападнаха спящата армия и сееха смърт и разрушение. Така войската на Торак беше отслабена и победена от обединените армии на Запада край града, наречен Воу Мимбре.

Тогава горимът, върховният жрец, отиде на военния съвет на победителите и се върна с вестта, че Торак е тежко ранен. И че макар тялото на злия Бог да било откраднато от бойното поле и скрито от неговия ученик Белзедар, Торак щял да изпадне в мъртвешки сън, докато на трона на кралство Рива отново не се възкачи потомък на риванския крал – а това означавало, че Торак никога няма да се събуди, защото било известно, че всички потомци на риванския крал са мъртви.

Децата на УЛ продължили да живеят в благоденствие под грижите на своя Бог. Тук трябва да се отбележи, че горимът, върховният жрец, посвещавал все по-малко време на изучаването на Книгата на Улго, а повече се ровел сред потъналите в плесен стари Скрижали на Пророчеството. На какво друго може да се очаква от човек, излязъл от пещерите на УЛ в света на другите народи?

После пред входа на пещерите дошъл един странен старец да разговаря с горима. В гласа му била стаена такава мощ, че веднага повикали

горима и тогава за пръв път, откакто Улгосите потърсили сигурност в пещерите, в тях бил допуснат външен човек. Горимът завел странника в покоите си и двамата останали насаме там дни наред. След години странникът дошъл пак, след още години – пак, и така продължило. И горимът винаги го посрещал с „добре дошъл“.

А един младеж разказвал, че видял при горима огромен сив вълк. Но никой не му повярвал и всички решили, че е обзет от безумие.

Минало време и всички свикнали със странностите на своя горим. Годишите минавали, народът въздавал слава на своя Бог и всички знаели, че са избраниците на Великия Бог Ул.

ПЪРВА ЧАСТ МАРАГОР

ГЛАВА 1

Нейно императорско височество принцеса Се'недра, скъпоценният камък на рода Борун, най-прекрасното цвете на империята Толнедра, седеше, кръстосала крака, върху тежък сандък за багаж в каютата от дъбови греди, разположена под кърмата в кораба на капитан Грелдик, замислено подръпваше със зъби крайчеца на един кичур от медночервената си коса и наблюдаваше как лейди Поулгара лекува счупената ръка на вълшебника Белгарат. Принцесата беше облечена в къса светлозелена туника, каквито носеха дриадите; едната ѝ буза беше изцапана със сажда. От палубата над главата ѝ се чуваше равномерният ритъм на барабана, който отмерваше такта на гребците. Корабът на Грелдик плуваше срещу течението, далеч от засипания със сива пепел град Стис Тор.

Всичко беше направо отвратително, реши тя. Онова, което бе започнало като поредния ход в безконечната игра на власт и бунт срещу властта – изпитани ходове, които принцесата разиграваше, откакто се помнеше, срещу баща си, императора, изведнъж се оказа сериозно като въпрос на живот и смърт. Тя всъщност никога не бе възнамерявала нещата да отидат толкова далеч, когато заедно с учителя Джийбърс се измъкна тайно от императорския палат в Тол Хонет преди толкова седмици. Джийбърс скоро я изостави – както и да е, той не беше нищо друго освен временна опора – и тя се оказа в компанията на тази странна група хора с мрачни лица, хора от севера, които търсеха нещо – тя дори не можеше да разбере какво е. Лейди Поулгара, само името на която я караше да усеща студени тръпки в цялото си същество, без церемонии ѝ беше казала в Леса на дриадите, че играта е приключила и никакво извъртане, никакви увещания или ласкателства не могат да променят факта, че тя, принцеса Се'недра, трябва да е в тронната зала на риванския крал в деня, когато навърши шестнадесет години – дори ако за това се наложи да я окове във вериги. Се'недра знаеше с непоколебима сигурност, че лейди Поулгара има предвид именно това, и за миг си представи как я влачат, как веригите ѝ дрънчат и звънтят, как стои, потънала в безкрайно унижение, в мрачната зала, а стотици брадати алорни ѝ се

подиграват. Трябваше да избегне това на всяка цена. Но се случи така, че тръгна с тях – може би не съвсем по волята си и никога не протестира открито. Стоманеният блясък в очите на лейди Поулгара всеки миг ѝ напомняше за пранги и дрънчащи вериги и това я плашеше повече от цялата императорска власт и мощ на нейния баща.

Се'недра успя да си изгради съвсем смътна представа за онова, което вършеха тези хора. Изглеждаше, преследваха някого или нещо и следата ги беше довела тук, сред гъмжащите от змии блата на Нийса. Като че и мургите бяха замесени във всичко това – те създаваха ужасни препятствия по пътя на групата; кралица Салмисра очевидно също проявяваше интерес и стигна дотам, че отвлече младия Гарион.

Се'недра прекъсна размислите си и погледна към момчето в отсрещния край на каютата. За какво ли пък е притрябвал на кралицата на Нийса? Той беше така обикновен. Беше приятен, но пък беше кухненски слуга, просто никой. Да, наистина, хубаво момче, но с твърде обикновена коса с цвят на пясък, която непрекъснато падаше на челото му – просто пръстите я сърбяха да постави кичурите на място. Имаше приятно лице – с ненатрапчива, обикновена хубост – пък и можеше да си поприказва с него, когато бе самотна или уплашена; можеше и да се скара с него, ако случайно се ядосаше. Но той твърдо отказваше да се отнася към нея с подобаващото уважение – вероятно дори не знаеше как да го прави. Тогава откъде накъде проявяваха такъв огромен интерес към него? Принцесата се задълбочи в този въпрос, като замислено го наблюдаваше.

Ето че отново го гледа! Тя гневно отмести очи от лицето му. Защо винаги го търси с поглед? Защо мислите ѝ непрекъснато отлитат към него, а очите ѝ автоматично търсят лицето му? Та то не е чак толкова интересно, че да го наблюдава постоянно. Дори се бе уловила, че си търси какви ли не поводи, за да се настани на такива места, откъдето да може да го вижда. Глупаво!

Се'недра пак захапа кичура коса и отново се замисли, докато накрая очите ѝ отново се заловиха да изучават в подробности чертите на Гарион.

– Ще се оправи ли? – избоботи Барак, граф Трелхайм, и разсеяно подръпна огромната си червена брада. Наблюдаваше как лейди Поулгара привършва с превръзката на ръката на Белгарат.

– Обикновено счупване – отвърна тя спокойно. – Старият глупак бързо оздравява.

Белгарат потрепна, опита се да размърда ръката си и каза:

– Можеш да не бъдеш така груба, Поул!

Старата му избеляла туника бе раздрана на няколко места и изцапана с кал.

– Трябва да се стегне здраво, татко – отвърна тя. – Нали не искаш да зарасне накриво?

– Помислих си, че ти доставя истинска наслада да стягаш – рече той с обвинителен тон.

– Следващия път се превържи сам – каза хладно дъщеря му и изопна сивата си рокля.

– Жаден съм – измърмори Белгарат на гиганта Барак.

Граф Трелхайм отвори тясната врата и викна:

– Халба бира за Белгарат!

– Как е той? – поинтересува се някакъв моряк.

– Кисел е – отвърна Барак. – И ще стане още по-кисел, ако бързо не гаврътне нещичко.

– Веднага тръгвам – викна морякът.

– Умно решение.

Това беше още едно от нещата, които объркваха Се'недра. Всички благородници в групата им се отнасяха към този дрипав старец с огромно уважение; но доколкото бе схванала досега, той дори нямаше титла. Принцесата можеше да определи с поразителна точност тънките различия между барон и генерал от Императорските легиони, между великия херцог на Толнедра и престолонаследника на Арендия, между регента на кралство Рива и краля на череките, но нямаше и най-смътна представа къде точно в йерархията е мястото на вълшебниците. Практичният й толнедрански ум отказваше да приеме съществуването на вълшебства и вълшебници. Вярно, лейди Поулгара притежаваше титли от половината кралства на Запада и беше най-уважаваната жена в света, но Белгарат, този бездомен скитник, твърде често се оказваше истинска заплаха за обществения ред. А Гарион, напоси си тя, беше негов внук.

– Смятам, че е време да ни разкажеш какво се случи, татко – обади се лейди Поулгара.

– Предпочитам да не приказвам за това – отвърна лаконично той.

Поулгара се обърна към принц Келдар, дребният драсниански благородник с острото лице и язвителното остроумие. Той се беше излегнал на една пейка и гледаше хитро.

– Е, Силк? – попита Поулгара.

– Сигурен съм, че ще ми влезеш в положението, приятелю – извини се принцът на Белгарат с пресилено съжаление. – Ако се опитам да

запазя тайна, тя ще изтръгне всичко от мен насила – а предполагам, че няма да е много приятно.

Белгарат го изгледа строго, след това изсумтя с отвращение.

– Не че ми се ще да издам нещо, нали разбираш.

Белгарат се обърна настрана.

– Знаех си, че ще ме разбереш.

– Започвай, Силк – нетърпеливо настоя Барак.

– Всичко е съвсем просто – каза Силк.

– И ти сега ще го усложниш, нали?

– Разказвай де – намеси се Поулгара.

Драснианецът седна удобно на пейката и започна:

– Е, няма кой знае какво за разказване. Преди двайсетина дни открихме следата на Зедар и я проследихме до Нийса. Имаше няколко неочаквани срещи с нийсанските пазачи по границата – нищо сериозно. Както и да е, следата на Кълбото се отклони на изток веднага щом пресяхме границата. Това беше изненада. Зедар се беше насочил към Нийса без никакви отклонения, затова и двамата приехме, че има някаква уговорка със Салмисра. А може би е искал всеки да си помисли тъкмо това. Много е хитър, пък и Салмисра е всеизвестна с желанието си да се забърква в неща, които всъщност не са ѝ работа.

– Погрижих се за това – намеси се лейди Поулгара хладно.

– Какво се е случило? – попита Белгарат.

– По-късно ще ти разкажа, татко. Продължавай, Силк.

Силк вдигна рамене.

– Няма много за разказване. Вървахме по следата на Зедар и стигнахме до един от разрушените градове близо до старата граница на Марар. Там Белгарат имаше посетител – поне той ми каза така. Аз лично не видях никого. Във всеки случай той ме осведоми, че се е случило нещо, което променя плановете ни – налагало се да тръгнем обратно, да се спуснем по течението до Стис Тор и да се присъединим към вас. Нямаше време да ми обясни повече, защото джунглите изведнъж започнаха да гъмжат от мурги и нийсанци – тъй и не можахме да разберем кого преследват – нас или Зедар. Тъй като се изплъзвахме и на мургите, и на нийсанците, трябваше да пътуваме нощем и да се крием – такива ми ти работи. Проводихме пратеник. Успя ли да стигне до вас?

– Да, завчера – отговори Поулгара. – Но имаше треска и беше необходимо доста време, докато ни предаде съобщението ви.

Келдар кимна.

– Както и да е, с мургите имаше кролими и те са опитаха да ни

открит чрез силата на своите умове. Белгарат правеше нещо да им попречи и сигурно му е било необходимо много да се съсредоточи, защото не обръщаше особено внимание къде върви. Рано тази сутрин, докато превеждахме конете през едно блато, Белгарат като че ли се бореше с нещо със силата на ума си и... и изведнъж едно дърво се сгромоляса върху него.

– Аха – вметна Поулгара. – Да не би някой да го е бутнал?

– А, не – отвърна Силк. – Може да е било някакъв стар капан, но се съмнявам. Сърцевината беше изгнила. Опитах се да го предупредя, но той мина точно под него и...

– Хайде стига – обади се Белгарат.

– Ама аз наистина се опитах да те предупредя.

– Не преувеличавай, Силк.

– Не искам да си помислят, че не съм направил опит да те предупредя – възрази Силк.

Поулгара поклати глава и каза разочаровано:

– Татко!

– Хайде да спрем дотук, а? – погледна я Белгарат.

– Измъкнах го изпод дървото и го закърих, доколкото можах – продължи Силк, – после откраднах тази лодка и се спуснахме по реката. Всичко беше наред, докато не започна да пада тази пепел.

– Какво направихте с конете? – попита Хетар.

Се'недра малко се страхуваше от този висок мълчалив алгарски благородник с бръснатата глава, коженото облекло и черния кичур коса, който се развяваше над темето му. Той като че ли никога не се усмихваше, а ястребовото му лице ставаше безизразно като камък при споменаването на думата „мург“. Единственото нещо, което в известна степен му придаваше човешки облик, беше необикновената му загриженост за конете.

– Добре са – увери го Силк. – Вързах ги на такова място, където нийсанците няма да ги намерят. Ще имат всичко необходимо, докато не отидем да ги вземем.

– Когато се качихте на кораба, ти каза, че сега Кълбото е в ръцете на Ктучик – обърна се Поулгара към Белгарат. – Как стана така?

Възрастният мъж вдигна рамене.

– Белтира не се впусна в никакви подробности. Всичко, което ми каза, е, че Ктучик причаквал Зедар на границата с Ктхол Мургос. Зедар успял да избяга, но трябвало да остави Кълбото.

– Разговарял си с Белтира?

– С неговия ум – отвърна Белгарат.

– Той каза ли защо Учителят иска да отидем в Долината?

– Не. Сигурно не му е хрумнало да попита. Знаеш го какъв е.

– Но това ще ни отнеме месеци, татко – възрази Поулгара и тревожно събърчи чело. – До Долината има двеста и петдесет левги.

– Алдур иска да отидем там – отговори той. – Не мога да не се подчиня на повелята му.

– А междувременно Ктучик ще държи кълбото в ръцете си в Рак Ктхол.

– Това няма да му донесе нищо добро, Поул. Самият Торак не можа да накара Кълбото да му се подчини, а се опитва да го стори повече от две хиляди години. Зная къде се намира Рак Ктхол и Ктучик няма да успее да се скрие от мен. Ще бъде там с Кълбото, когато реша да му го отнема. Зная как да се справя с този магьосник. – Той изрече думата „магьосник“ с дълбоко презрение.

– А Зедар?

– Зедар си има свои грижи. Белтира казва, че е изнесъл Торак от мястото, където го е крил досега. Можем да бъдем сигурни, че ще държи тялото на Торак колкото е възможно по-далеч от Рак Ктхол. Всъщност нещата се наредиха твърде добре. Във всеки случай започнах мъничко да се изморявам от това преследване на Зедар.

За Се'недра това бе твърде объркващо. Защо всички зависеха толкова много от движенията на двама ангаракски магьосници и какъв беше този тайнствен скъпоценен камък, който всеки желаше да притежава? За нея всички скъпоценни камъни бяха еднакви. Беше прекарала детството си сред такова охолство, че бе престанала да обръща внимание на украшенията. В момента единственият накит, който носеше, беше чифт мънички златни обици с формата на миниатюрни жълъдчета и привързаността ѝ към тях произтичаше не толкова от факта, че бяха златни, а заради подрънкването, което издаваха хитро направените езичета в тях.

Всичко, което ставаше, ѝ звучеше като една стара алорнска легенда – беше я чула преди години в императорския двор от устата на един пътуващ разказвач. В легендата се споменава за вълшебен скъпоценен камък. Той бил откраднат от бога на ангараките Торак и след това върнат на законния му собственик от един вълшебник и неколцина алорнски крале, поставили го върху дръжката на меч, който се пазел в тронната зала на кралство Рива. Хората вярвали, че по някакъв неведом начин камъкът закриля Запада от някакво ужасно бедствие, което ще поразии кралствата, ако скъпоценното Кълбо се изгуби. Любопитно – името на

вълшебника в легендата беше Белгарат, точно както се казваше този старец.

Но това означаваше, че е на хиляди години! Нелепо! Сигурно са го кръстили като древния митичен герой – освен ако сам не си е избрал това име, за да впечатлява хората.

Очите ѝ още веднъж пробягаха към лицето на Гарион. Момчето седеше тихо в ъгъла на каютата, погледът и изражението му бяха сериозни. Тя си помисли, че може би именно сериозността му изостря любопитството ѝ и привлича очите ѝ към него. Другите младежи, които познаваше – благородници и синове на благородници – се опитваха да бъдат очарователни и остроумни, но Гарион никога не бе правил опит да се пошегува или да приказва умни неща, за да я развлича. Тя не беше съвсем сигурна как да приема това. Наистина ли беше толкова ограничен, че да не знае как трябва да се държи? Или може би знаеше, ала не го интересуваше и не искаше да положи нужните усилия. Но би могъл поне да се опита от време на време. Защото как би трябвало да се отнася с него тя, ако той така категорично отказваше да се прави на глупак в нейна чест?

Тя гневно си напомни, че му е сърдита. Той беше казал, че кралица Салмисра е най-красивата жена, която е виждал, и все още беше прекалено, прекалено рано да му прости такова оскърбително изявление. Да, тя със сигурност щеше да го накара много да страда за подобна обидна грешка. Пръстите ѝ си играеха разсеяно с една от къдриците, спускащи се край лицето ѝ, а очите ѝ бяха впити в лицето на Гарион.

На следващата сутрин пепелта, която се сипеше от небето вследствие на вулканично изригване някъде в Ктхол Мургос, понамаля и палубата отново стана обитаема. Джунглата от двете страни на реката беше все още отчасти обвита в прашна мараня, но въздухът беше достатъчно чист за дишане, затова Се'недра с облекчение избяга от задушната, вряща от жегата кабина под палубата.

Гарион, както обикновено, седеше в заслоненото място близо до носа на кораба и говореше с Белгарат. Се'недра с известно недоволство забеляза, че пак не се е сресал, но устоя на моментното си желание да вземе гребен и да оправи положението. Вместо това отстъпи с хитро притворство и застана до перилата, откъдето – без да изглежда, че го прави – можеше с лекота да подслуша разговора им.

– ...Винаги си е бил там – казваше Гарион на дядо си. – Говореше ми – съдържаше ме, когато се държах детински или глупаво. Струва ми се, че винаги си е бил в някакво ъгълче на ума ми.

Белгарат кимна и разсеяно почеса брадата си.

– Изглежда, че съществува напълно отделно от теб – отбеляза той.
– Всъщност този глас в главата ти правил ли е някога нещо? Искам да кажа – нещо друго, освен че ти приказва?

Гарион се замисли за миг.

– Не, не мисля. Казва ми как да правя разни неща, но смятам, че аз съм онзи, който трябва да ги извърши. Когато бяхме в палата на Салмисра, ми се стори, че гласът ме взе от тялото ми, за да отида и да намеря леля Поул. – Гарион се намръщи. – Не, не беше така – поправи се той. – Когато се замисля за това, разбирам: гласът ми каза как да го направя, но аз самият го извърших. Когато излязохме, го чувствах край себе си – това беше и първият път, когато бяхме разделени. И въпреки това не можах да го видя. Ала за няколко минути той пое водачеството, така мисля. Приказваше на Салмисра, за да заглади нещата и да прикрие онова, което всъщност правехме.

– Имал си доста работа, откакто ви оставихме със Силк, а?

Гарион унило кимна.

– Да. И повечето беше наистина ужасна. Изгорих Ашарак. Знаеш ли?

– Леля ти Поул ми разказа.

– Той я удари – продължи Гарион. – По лицето. Понечих да се втурна с нож срещу него, но гласът ми каза да постъпя другояче. Ударих го с ръка и казах: „Изгори!“ Това беше всичко – просто „Изгори!“ – и той пламна. Исках да угася пламъците, но леля Поул ми каза, че Ашарак бил убиецът на майка ми и баща ми. Тогава направих пламъците още по-горещи. Той ме молеше да ги угася, но аз не го направих. – Гарион потрепера.

– Опитах се да те предупредя – меко му напомни Белгарат. – Казах ти, че няма много да ти хареса, след като всичко свърши.

– Трябваше да те послушам – въздъхна Гарион. – Леля Поул казва, че след като човек свикне с тази... – Той се обърка, търсейки подходящата дума.

– Тази сила? – предложи правилната дума Белгарат.

– Да – съгласи се Гарион. – Та тя казва, че след като свикнеш с нея, никога не можеш да забравиш как да я използваш и ще го правиш отново и отново. Бих желал да бях използвал ножа си вместо тази сила. В такъв случай онова нещо в мен никога нямаше да излезе на свобода.

– Знаеш ли, не си прав – съвсем спокойно каза Белгарат. – Вече няколко месеца откак си под страшно напрежение заради тази сила.

Използвал си я поне десетина пъти, без да го осъзнаваш.

Гарион недоверчиво се взря в него.

– Спомняш ли си онзи полудял монах, когото срещнахме в Толнедра? Когато го докосна, вдигна такъв шум, че си помислих, че си го убил.

– Нали каза, че леля Поул го е направила?

– Излъгах – нехайно заяви старецът. – Честичко лъжа. Важното в случая е, че ти винаги си имал тази способност. Рано или късно тя щеше да се прояви. Трябва да ти кажа, че не съм твърде нещастен заради това, което си направил на Чамдар. Е, може би е мъничко екзотично – не е точно начинът, по който щях да постъпя аз – но в крайна сметка справедливостта е възтържествувала.

– Значи винаги ще имам тази способност?

– Винаги. Боя се, че тя ще бъде винаги с теб.

При тези думи принцеса Се'недра се усмихна доволно. Белгарат току-що бе потвърдил нещо, което тя самата бе казвала на Гарион. Ако момчето престанеше да бъде така упорито, неговата леля, дядо му и, разбира се, тя самата (защото принцесата много по-добре от младежа знаеше какво е добро и нужно за него) – те тримата щяха да насочват живота му в нужното русло с малко или почти без никакви трудности.

– Да се върнем сега към гласа, който чуваш – каза Белгарат. – Трябва да науча повече за него. Не ми се ще да носиш в ума си враг.

– Не е враг – настоя Гарион. – Той е на наша страна.

– Може би само изглежда така – отбеляза Белгарат. – Но нещата не са винаги такива, каквито изглеждат. Ще съм много по-спокоен, ако наистина знам точно какво представлява той. Не обичам изненадите.

Принцеса Се'недра вече беше потънала в мисли. В ума ѝ смътно започна да се оформя една идея – една мъничка идея, разкриваща много интересни възможности.

ГЛАВА 2

Пътешествието до бързеите на Змийската река им отне почти цяла седмица. Беше непоносимо горещо, но вече започваха да привикват към климата. Принцеса Се'недра прекарваше по-голямата част от времето си на палубата с Поулгара, като съвсем явно пренебрегваше Гарион. Ала често хвърляше поглед към него, за да открие признаци, че младежът страда.

Тъй като животът ѝ беше изцяло в ръцете на тези хора, Се'недра

изпитваше остра необходимост да ги привлече на своя страна. Белгарат нямаше да представлява никакъв проблем. Няколко очарователни момичешки усмивки, няколко потрепвания с клепки, една-две уж спонтанни целувчици – и тя съвсем спокойно можеше да го върти на малкия си пръст. Можеше да осъществи този план по всяко време. Ала Поулгара беше нещо съвсем различно. На първо място Се'недра изпитваше страхопочитание пред невероятната красота на тази жена. Поулгара беше съвършена. Дори белият кичур сред черните ѝ като полунощна доба коси беше не толкова недостатък, колкото особен чар – белег на личността ѝ. Най-смушаващи за принцесата бяха очите на Поулгара. В зависимост от настроението ѝ теменяха цвета си от сиво до дълбоко наситено синьо и виждаха всичко. Никакви преструвки не можеха да минат пред тези спокойни, уверени очи. Всеки път, когато принцесата ги погледнеше, ѝ се струваше, че дочува звъntenето на окови. Да, наистина трябваше да привлече Поулгара на своя страна.

– Лейди Поулгара? – каза принцесата една сутрин, докато двете седяха заедно на палубата. Безконечната сивозелена джунгла се плъзгаше по двата бряга на реката и моряците се потяха над веслата си.

– Да, скъпа? – Поулгара вдигна поглед от копчето, което пришиваше върху туниката на Гарион. Беше облечена в светлосиня рокля, разворена около врата в страшната жега.

– Какво означава думата „вълшебство“? Винаги са ми казвали, че подобни неща не съществуват. – Това ѝ изглеждаше добра тема за започване на разговор.

– Образованието в Толнедра е малко едностранчиво, скъпа – усмихна се Поулгара.

– Вълшебството всъщност е измама, нали? – настоя Се'недра. – Искам да кажа – нещо като да показваш на хората някакъв предмет с една-та ръка, докато го прибиращ с другата? – И принцесата се заигра с връзките на сандалите си.

– Не, скъпа. Въобще не е така.

– Ами какви неща може да постигне човек чрез вълшебство?

– Никога не съм проучвала точната граница на тези неща – отвърна Поулгара, все още заета с иглата. – Когато нещо трябва да се направи, ние го правим. Просто не си задаваме въпроса дали можем да го извършим, или не. Макар че различните хора правят по-добре или по-зле различни неща. Също както един човек е добър в дърводелството, а друг в зидането на каменни стени.

– Гарион е вълшебник, нали? Какво може да направи той?

Защо ли принцесата беше задала тъкмо този въпрос?

– Чудех се накъде ще избие разговорът – рече Поулгара и стрелна дребното момиче с пронизателен поглед.

Се'недра поруменя.

– Не си дъвчи косата, скъпа – продължи леля Поул. – Крайчетата ѝ ще започнат да цъфтят.

Се'недра бързо изтегли къдрицата от зъбите си.

– Все още не сме сигурни дали Гарион може да прави вълшебства – продължи Поулгара. – Вероятно е прекалено рано да се каже със сигурност. Изглежда, че има талант. Със сигурност вдига много шум, когато прави нещо, а това е явен признак за възможностите му.

– Значи вероятно е много могъщ вълшебник.

По устните на Поулгара се плъзна лека усмивка.

– Сигурно е така – отвърна тя. – Да приемам, че засега се учи как да се контролира.

– Ами тогава – заяви Се'недра, – значи просто ще трябва да го научим да се контролира, нали?

Поулгара я погледна за миг, после започна да се смее.

Се'недра за миг се засрами, но също се разсмя.

Гарион, който стоеше наблизко, се обърна към тях и попита:

– Какво ви е толкова смешно?

– Не би могъл да го разбереш, скъпи – каза Поулгара.

Той си тръгна обиден, изправил сковано гръб, с начумерено лице.

Се'недра и Поулгара отново се разсмяха.

Когато корабът на капитан Грелдик стигна до мястото, където скалите и бясно спускащата се вода правеха пътуването нагоре по реката невъзможно, моряците го завързаха за едно голямо дърво на северния бряг и групата се подготви да слезе на брега. Барак стоеше, потен като пещ под ризницата си, край своя приятел Грелдик и наблюдаваше как Хетар извежда конете от кораба.

– Ако ти се случи да видиш жена ми, предай ѝ моите поздрави – каза червенобрадият гигант.

– Добре – каза Грелдик. – По всяка вероятност ще стигна Трелхайм чак през зимата.

– Не ѝ казвай, че зная за бременността ѝ. Тя вероятно ще иска да ме изненада с новороден син, когато се прибера у дома. Не искам да ѝ развалям удоволствието.

Грелдик изглеждаше доста изненадан.

– Мислех, че ти е приятно да ѝ разваляш удоволствието, Барак.

– Може би вече е време двамата с Мерел да сключим мир. Тази наша малка война беше забавна, когато бяхме по-млади, ала може би вече няма да е зле, ако се откажем от нея – заради децата, ако не за друго.

Белгарат се приближи по палубата и се присъедини към двамата брадати череки.

– Отиди във Вал Алорн – каза той на капитан Грелдик. – Разкажи на Анхег къде сме и какво правим. Накарай го да съобщи това и на останалите крале. Кажи им, че категорично забранявам да влизат във война с ангараките точно сега. Ктучик държи в ръцете си Кълбото в Рак Ктхол и ако избухне война, Таур Ургас ще слее границите си с Ктхол Мургос. На нас ще ни е достатъчно трудно и без да ни се налага да се бием срещу тях.

– Ще му съобщя – отговори Грелдик с изпълнен със съмнение глас. – Но не мисля, че ще му хареса.

– Не е необходимо да му харесва – рязко каза Белгарат. – Просто трябва да ме послуша.

Се'недра, която стоеше наблизко, дори се уплаши, когато чу колко безапелационно говори дрипавият старец. Как си позволяваше да заповядва с такъв тон на крале, повелители на цели държави? Ами ако и Гарион, щом е вълшебник, придобие някой ден такава власт? Тя се обърна и се взря в младежа, който помагаше на ковача Дурник да успокои един подплашен кон. Гарион не изглеждаше властен. Принцесата сви устни. Някоя по-хубава дреха би могла да помогне, помисли си тя, или някаква книга с магии в ръцете му – и може би ако си пусне брадичка. Тя присви очи, представяйки си го в хубавата дреха с книга и брадичка.

Гарион, очевидно почувствал погледа ѝ, се обърна и я погледна. Беше така обикновен! Образът на това непретенциозно, скромно момче, издокарано в премяната, която му бе измислила, изведнъж ѝ се стори нелеп. Без да иска, принцесата се разсмя. Гарион поруменя и сковано ѝ обърна гръб.

Тъй като бързеите на Змийската река възпираха корабоплаването по горното ѝ течение, пътеката, водеща нагоре по хълма, беше твърде широка – това означаваше, че повечето пътешественици слизат на сушата тъкмо на това място. След като, яхнали конете, хората на Белгарат напуснаха долината, огряна от слънчевите лъчи на ранната сутрин, те бързо пресякоха гъстата, преплетена растителност на джунглата, избуяла по двата бряга на реката, и навлязоха в широколистна гора, която се нравеше на Се'недра много повече от лианите на джунглата. На билото на първото възвишение дори появя ветрец и отнесе жегата и вонята на

потъналите в гнилоч блата. Настроението на Се'недра веднага се оправи. Тя си помисли дали да не се възползва от компанията на принц Келдар, ала той дремеше на седлото си, пък и Се'недра мъничко се страхуваше от остроносия драснианец. Още отначало бе прозряла, че дребничкият мъж вероятно може да чете мислите ѝ като на книга. Ала всъщност не я беше грижа за това. Е, поне не чак толкова. Затова вместо към принца, тя подкара коня си покрай колоната и се присъедини към барон Мандорален, който, верен на навика си, ги водеше. Това нейно действие беше отчасти предизвикано от желанието ѝ да се махне колкото е възможно по-далеч от потъналата в изпарения река, ала все пак имаше и някакъв друг мотив. Хрумна ѝ, че би могла да се възползва от отличната възможност да поразпита този арендски благородник по един въпрос, който я интересуваше.

– Ваша светлост – каза почтително покритият с доспехи рицар, когато конят ѝ се изравни с огромния му жребец. – Смятате ли за благоразумно от ваша страна да яздите в авангарда на нашата група?

– Кой би бил толкова глупав да нападне най-храбрия рицар на света? – попита тя с хитра невинност.

Баронът тъжно въздъхна.

– Защо въздишате така, господин рицарю? – започна да го задява тя.

– Ох, не ме питайте, ваша светлост – отвърна той.

Продължиха да яздат мълчаливо през шарената сянка, в която бръмчаха и се стрелкаха разни насекоми, а мънички бързоноги твари бягаха и шумоляха в храстите край пътеката.

– Кажете ми – каза накрая принцесата. – от отдавна ли познавате Белгарат?

– През целия си живот, ваша светлост.

– Отнасят ли се с почит към него в Арендия?

– С почит ли? Свещеният Белгарат е най-великият човек на света! Сигурно знаете това, принцесо.

– Аз съм от Толнедра, барон Мандорален – изтъкна тя. – Нашите познанства с вълшебници са ограничени. Дали някой аренд би описал Белгарат като човек с благородническо потекло?

Мандорален се засмя.

– Ваша светлост, раждането на Белгарат е изгубено в глъбините на древността и въпросът ви просто няма смисъл.

Се'недра се навъси. Не ѝ се нравеше особено да бъде обект на подигравки.

– Той благородник ли е, или не е? – настоя тя.

– Той е просто Белгарат – отговори Мандорален, сякаш това обясняваше всичко. – Има стотици барони, десетки графове и безчет благородници, ала Белгарат е само един. Всички хора му правят път и благоговаят пред него.

Принцесата му се усмихна.

– Ами какво ще кажеш за лейди Поулгара?

Мандорален примигна и Се'недра разбра, че проявява прекалена настоятелност.

– Лейди Поулгара е над всички останали жени и към нея се отнасят с безкрайна почит – отговори той малко объркано. – Ваша светлост, ако знаех предварително какво ще ме питате, бих ви дал далеч по-изчерпателен отговор.

Тя се разсмя.

– Скъпи бароне, питам просто от любопитство, не е нещо сериозно или важно за мен, просто така – да минава времето, докато яздим.

Дурник, ковачът, се приближи в тръс към тях. Копитата на дорестия му кон тупкаха по спечената земя на пътеката.

– Госпожа Поул каза да изчакате малко – обърна се към тях той.

– Да не би да се е случило нещо лошо? – каза рицарят.

– Не. Тя просто видя някакъв храст край пътеката и иска да си наbere от листата му – мисля, че ще ги употреби за някакво лекарство. Каза, че храстът бил много рядък и се срещал само в тази част на Нийса. – Простодушното, честно лице на ковача изразяваше почит както винаги, когато говореше за Поулгара. Дълбоко в себе си Се'недра таеше някакви съмнения по отношение на чувствата на Дурник, но не ги споделяше с никого. – О – продължи той, – освен това тя спомена да ви предупредя за този храст. Може би има и други като него наоколо. Висок е около тридесет сантиметра, има блестящи зелени листа и мънички лилави цветчета. И е смъртоносно отровен – дори при най-малкото докосване.

– Няма да се отклоняваме от пътеката, добри ми майсторе – увери го Мандорален. – Ще чакаме тук, докато не получим разрешение от лейди Поулгара да продължим напред.

Дурник кимна, обърна коня си и се върна.

Се'недра и Мандорален спряха конете си под сянката на едно голямо дърво и зачакаха.

– Как се отнасят арендите към Гарион? – попита изведнъж Се'недра.

– Гарион е добър момък – Отвърна Мандорален.

– Ала едва ли е благородник – подсказа му тя.

– Ваша светлост – деликатно поде Мандорален. – Боя се, че вашето образование вие отведе в погрешна посока. Гарион е потомък на Белгарат и Поулгара. Макар че няма благороднически сан, какъвто и вие, и аз притежаваме, кръвта му е най-благородната в света. Веднага бих му отстъпил мястото си, без да задавам никакви въпроси, стига да поиска това – ала той няма да го стори, понеже е скромен момък. По времето на нашия престой в двора на крал Кородулин във Воу Мимбре една млада графиня го преследваше най-пламенно, като възнамеряваше да се сдобие с положение и престиж като се омъжи за него.

– Наистина ли? – попита Се'недра и в гласа и се промъкна кораво острие.

– Тя искаше да се сгодят и се стремеше да го улови в капана си чрез неприлично неприкрити покани за флирт и приятни разговори.

– Значи принцесата е била красива?

– Първата красавица на кралството.

– Разбирам. – Гласът на Се'недра се беше превърнал в къс лед.

– Обидих ли ви, ваша светлост?

– Няма значение.

Мандорален отново въздъхна.

– Какво има пък сега? – рязко попита тя.

– Очевидно моите несъвършенства са много.

– Мислех си, че те смятат за съвършения мъж – сопна се принцесата и веднага съжали за острия си тон.

– Не е така, ваша светлост. Дори не бихте могли да си представите колко недостатъци имам.

– Може би е малко недипломатично от моя страна, но това не е болка за умирање, дори ако си поданик на кралство Арендия.

– Но страхливостта е, ваше височество. Страхливостта е тъкмо болка за умирање.

Принцесата се разсмя.

– Страхливост? Ти ли си страхлив?

– Открих този недостатък у себе си – призна рицарят.

– Не ставай смешен – подигра го тя. – Ако наистина имаш някакъв недостатък, то той е точно в противоположната посока.

– Зная, че е трудно да ми повярвате – отговори той. – Но с огромен срам ви уверявам, че усетих сърцето си притиснато в лапите на страха.

Стъписана от тъжната изповед на рицаря, тя се помъчи да намери някакъв подходящ отговор, но в същия миг от храстите изскочи някакъв

звяр. Обзет от паника, конят ѝ се завъртя и побягна. Тя успя да зърне нещо огромно, което изскочи от храсталака пред нея – гигантско, кафяво дори жълто, с огромна зейнала уста. Се'недра отчаяно се опита да се задържи на седлото, ала се блъсна в някакъв надвиснал клон и тупна на средата на пътеката. Опита да се изправи, но замръзна от ужас, взряна в изскочилият от скривалището си звяр.

Беше лъв. Не съвсем лъв, но не и лъвче. Макар че тялото му изглеждаше напълно развито, гривата бе израсла едва наполовина. Очевидно беше млад, още неопитен в ловуването. Хищникът безсилно изрева след бягащия кон, после заудря земята с опашката си. За миг принцесата почувства прилив на веселие – той беше толкова млад и непохватен. После веселието ѝ отстъпи място на раздразнение – нали този тромав млад звяр я бе накарал така унизително да се свлече от седлото. Тя се изправи, изтупа коленете си и го изгледа строго.

– Марш! – каза принцесата и махна повелително с ръка.

В края на краищата тя бе принцеса, а той само някакъв си лъв – при това много млад и глупав.

Жълтите очи на звяра се спряха върху нея и леко се присвиха. Опашката, която биеше земята, изведнъж се изпъна. Очите на лъва се разшириха и той се сниши за скок. Горната му устна се повдигна и разкри дълги бели зъби. Лъвът бавно пристъпи напред към нея, огромната му лапа драсна по земята.

– Само да си посмял! – възмутено възкликна принцесата.

– Не мърдайте, ваше височество – тихо я предупреди Мандорален, плъзна се от седлото си и стъпи на земята. Очите на лъва го стрелнаха с досада.

Внимателно, с тихи стъпки, покритият с доспехи Мандорален пресече пространството, което ги разделяше, и се изправи между лъва и принцесата. Лъвът го наблюдаваше предпазливо, очевидно без да разбира какво си е наумил този железен човек. След това, осъзнал, че са го лишили от още едно вкусно ядене, хищникът изръмжа и очите му светнаха от ярост. Мандорален бавно измъкна меч си и след това, за огромна изненада на Се'недра, ѝ го подаде с дръжката напред.

– Ще можете да се защитите, ако не успее да го удържи – обясни рицарят.

Се'недра сграбчи огромната дръжка с две ръце, но когато Мандорален пусна острието, върхът на оръжието незабавно падна на земята. Колкото и да се напъваше, Се'недра дори не успя да повдигне огромния меч.

Лъвът се озъби и приклегна още по-ниско. За момент опашката му бясно забарабани по пътеката, след това пак замря неподвижно.

– Мандорален, внимавай! – изпищя Се'недра.

Лъвът скочи.

Мандорален широко разтвори покритите си със стомана ръце и пристъпи напред, за да посрещне нападението на огромната котка. Сблъскаха се във въздуха, издавайки страшен трясък, после Мандорален склучи ръцете си около тялото на звяра. Лъвът обви огромните си лапи около раменете на Мандорален, ноктите му оглушително застъргаха по стоманената броня на рицаря. Зъбите му безсилно хапеха и гризяха шлема на Мандорален. Рицарят стегна смъртната си прегръдка.

Се'недра се измъкна по-далеч от мястото на битката и впери ужасените си очи в ужасната схватка.

Дращенето на лъва стана по-отчаяно, огромни, дълбоки дракотини се появиха по доспехите на Мандорален. Ала ръцете на мимбрата безпощадно затягаха хватката. Ревът на лъва се превърна във вопъл на болка, звярът сега се опитваше не да се бие и убива, а да избяга. Той се гърчеше, мяташе се на различни страни, опитваше се да хапе. Задните му лапи яростно сблъскаха покритите със стомана гърди на Мандорален. Писъците на хищника ставаха по-пронизителни, изпълнени с истинска паника.

С нечовешко усилие Мандорален успя да хване ръцете си и миг след това Се'недра ясно чу звуци на трошачи се кости. Огромен фонтан кръв изригна от устата на гигантската котка. Тялото на лъва потрепера, главата му увисна. Мандорален отпусна склучените си ръце и мъртвият звярът тежко се свлече в краката му.

Изумена, принцесата се вираше в страшния мъж с обляната в кръв, изподраскана броня, който стоеше пред нея. Току-що бе видяла нещо невъзможно. Мандорален беше убил лъв с голи ръце – и то за да я спаси! Без да знае защо, тя осъзна, че ликува, че е изпълнена с истинска наслада.

– Мандорален! – възкликна тя. – Ти си моят рицар!

Все още задъхан, Мандорален вдигна забралото си. Сините му очи бяха широко отворени, сякаш нейните думи му бяха оказали изумително въздействие.

– Ваше височество – изрече той задавено. – Заклевам се пред вас върху тялото на този звярът, че ще бъда верен и предан ваш рицар до последния си дъх!

Дълбоко в себе си Се'недра усети нещо подобно на глухо

изщракване – като звук от сблъскването на две сили, които съдбата от незапомнени времена е предопределила да се срещнат. Нещо – тя не знаеше точно какво – ала нещо много, важно се беше случило в тази изпъстрена с шарена сянка, окъпана в слънчеви лъчи долчинка.

Барак, огромен и внушителен, се приближи в галоп по пътеката. До него яздеше Хетар. Останалите ги следваха далеч назад.

– Какво стана? – попита гигантският черек и скочи от коня си.

Се'недра изчака всички да спрат конете и каза:

– Лъвът ме нападна. – Говореше така, като че ли такива неща стават всеки ден. – А Мандорален го уби с голи ръце.

– Всъщност бях с ръкавици, ваше височество – напомни й все още коленичилият рицар и вдигна железните си юмруци.

– Това беше най-храбрата постъпка, която съм виждала – бързо продължи Се'недра.

– Защо си паднал на колене? – обърна се Барак към Мандорален. – Да не си ранен?

– Аз току-що провъзгласих господин Мандорален за мой рицар – заяви Се'недра. – И както подобава, той коленичи, за да получи тази висока чест от ръцете ми. – С крайчеца на окото си тя забеляза как Гарион се плъзва от седлото на коня си. Беше навъсен като буреносен облак. Сърцето й млъчливо запя, обзето от ликуване. Тя се наведе и докосна със сестринска целувка челото на Мандорален. После заповяда:

– Стани, рицарю.

Мандорален със скърцане се изправи.

Се'недра беше изключително доволна от себе си. Остатъкът от деня премина без неприятни случки. По залез прекосиха няколко ниски хълма и се озоваха в малка долина, през която течеше поток, пробляскащ като злато, и спряха, за да приготвят лагера си за нощуване. Мандорален, в новата си роля, проявяваше почтително внимание, а Се'недра благосклонно приемаше услугите му, като от време на време хвърляше скрити погледи към Гарион, за да е сигурна, че момъкът забелязва всичко.

Малко по-късно, когато Мандорален отиде да се погрижи за коня си, а Гарион с тежки стъпки изчезна да се муси някъде в самота, Се'недра скромно седна върху един покрит с мъх дънер, доволна от постигнатото през деня.

– Играете жестока игра, принцесо – обади се Дурник, който кладеше огъня на няколко разкрача от нея.

Се'недра се сепна. Доколкото си спомняше, Дурник никога не бе

разговарял с нея, откакто се беше присъединила към групата им. Очевидно този прост ковач се притесняваше в присъствието на царски особи и гледаше да я избягва. Ала сега той я гледаше открито в лицето и дори май я укоряваше!

– Не зная за какво приказваш – заяви тя.

– Мисля, че знаете. – Простодушното му, честно лице беше сериозно, погледът му беше упорит.

Се'недра сведе очи и леко порумения.

– Виждал съм и селските момичета да играят същата игра – продължи ковачът. – От нея никога не излиза нищо добро.

– Не се опитвам да нараня някого, Дурник. Между мен и Мандорален в действителност няма нищо – и двамата го знаем.

– Но Гарион не го знае.

– Гарион ли? – уж се учуди Се'недра.

– Нима всичко това не е заради него?

– Разбира се, че не е – възмутено се възпротиви принцесата.

Погледът на Дурник бе изпълнен с неприкрит скептицизъм.

– Такова нещо въобще не ми е минавало през ума – възкликна ядосано Се'недра. – Това е абсурдно!

– Наистина ли?

Храбрата маска на Се'недра се свлече от лицето ѝ и тя почти проплака:

– Той е толкова упорит! Просто не желае да постъпва както трябва! Как може така?

– Той е честно момче, Се'недра. Каквито и други качества да има, какъвто и ще да стане по-късно, той все още е обикновеното, простодушно момче, какъвто беше във фермата на Фалдор. Не е запознат с правилата на благородниците. Никога няма да те излъже или поласкае и няма да ти каже неща, каквито не изпитва в действителност. Смятам обаче, че много скоро ще му се случи нещо много важно – не зная точно какво, – но зная, че ще му трябват цялата сила и смелост, които притежава. Не му пречете с детинските си игри.

– О, Дурник – изрече тя с дълбока въздишка. – Какво да правя?

– Бъдете честна. Говорете само онова, което е в сърцето ви. Недейте изрича нещо, пък да имате наум нещо съвсем друго. Така няма да успеете с него.

– Зная. Именно това прави всичко така трудно. Той е бил възпитан по един начин, аз – по друг. Ние никога няма да се разбираме. – Принцесата отново въздъхна.

Дурник се усмихна и усмивката му беше мека, почти бащинска.

– Не е чак толкова лошо, принцесо – каза ѝ той. – Отначало доста ще се карате. Вие сте почти толкова упорита, колкото е той, да знаете. Родени сте в различни части на света, ала душите ви не са различни. Ще си крещите, ще ръкомахате, но ще мине време и дори няма да си спомняте за какво сте се карали. Някои от най-добрите бракове, които познавам, започнаха точно по този начин.

– Брак ли?

– Но вие точно това имате предвид, нали?

Тя се взря недоверчиво в него. След това изведнъж се разсмя.

– Скъпи, скъпи Дурник – прошепна принцесата. – Ти нищичко не разбираш, нали?

– Разбирам онова, което виждат очите ми – отвърна той. – А онова, което виждам, е как едно младо момиче прави всичко възможно да плени сърцето на един млад мъж.

Се'недра въздъхна.

– За това не може да става и дума. Знаеш ли – дори и наистина да изпитвах това, което казваш... но, разбира се, аз не чувствам нищо подобно и...

– Естествено, че не го чувствате. – Ковачът изглеждаше развеселен.

– Скъпи Дурник – повтори тя. – Аз не мога да си позволя такива мисли. Забравяш коя съм.

– Как така ще забравя – отвърна той. – Че вие непрекъснато изтъквате този факт пред всички.

– Но разбираш ли какво означава той?

Той я погледна учудено.

– Какво искате да кажете?

– Аз съм принцеса, Дурник, наследничка на цяла империя, скъпоценният камък на империята. Аз принадлежа на Империята. Нямам никакво право да решавам за кого ще се омъжа. Това решение ще бъде взето от баща ми и от Обединението на съветниците. Съпругът ми ще бъде богат и могъщ – по-всяка вероятност много по-възрастен от мен – и това, че се омъжвам за него, ще е в полза на империята и на рода Боруни. Сигурно никой няма дори да ме попита за мнението ми по този въпрос.

– Но това е истинско престъпление! – възкликна Дурник.

– Всъщност не е – каза тя. – Родът ми е в правото си да защитава интересите си, а пък аз съм изключително ценна част от богатството на боруните. – Тя отново въздъхна печално. – Макар че сигурно е хубаво – искам да кажа, може би наистина е хубаво да избираш сама. Ако имах

това право, можеше дори да погледна на Гарион по начина, по който ти смяташ, че го гледам. Но това е невъзможно. Той може да ми бъде единствено приятел.

– Не знаех – извини се ковачът и честното му, открито лице потъна в тъга.

– Не го приемай толкова сериозно, Дурник – каза тя. – Винаги съм знаела, че светът трябва да бъде устроен точно по този начин. – Ала огромна блестяща сълза набъбна в ъгълчето на окоото ѝ и Дурник непохватно хвана ръката ѝ в задебелата си от работа шепа, за да я утеши. Без да знае защо, принцесата обви ръце около врата му, притисна лице към гърдите на ковача и захълца.

– Нищо де, нищо – измърмори той и я потупа неловко по треперещите рамене. – Ще мине.

ГЛАВА 3

Гарион не спа добре тази нощ. Макар че беше млад и неопитен, той не беше глупав, пък и принцеса Се'недра се държеше твърде предизвикателно. Откакто пътуваха заедно, откакто се беше присъединила към тях, между тях се бе установило твърде особено приятелство. Той я харесваше, тя също го харесваше. До този момент всичко беше наред. Защо тя просто не оставеше нещата такива? Според него всичко се дължеше на особения начин, по който бе устроен женският ум, тоест, че след като приятелството премине определена точка – някаква смътна, тайнствена граница – жената автоматично бива обсебена от непреодолима страст да усложнява нещата.

Беше почти сигурен, че прозрачната ѝ малка игра с Мандорален цели да засегне него, и си задаваше въпроса дали няма да е добре да предупреди рицаря, та да му спести ред сърдечни болки в бъдеще. Се'недра си играеше с чувствата на доблестния мъж и в това Гарион не откриваше нищо повече от безсмислената жестокост на разглезено дете. Мандорален трябваше да бъде предупреден. Неговото арендско твърдоглавие можеше да му попречи да забележи очевидното.

И все пак Мандорален беше убил лъв. Заради нея. Такава изумителна храброст може би беше пленила лекомислената малка принцеса. Ами ако нейното възхищение и благодарност я бяха тласнали напред и тя бе преминала границата, разделяща я от сляпото влюбване? Тази вероятност, притиснала го в най-мрачните часове на нощта, прогони всякаква

възможност да заспи отново. На сутринта той се надигна със зачервени очи и сърдит. Ужасна тревога гризеше цялото му същество.

Докато язدهа сред синкавите сенки на ранната утрин полегатите лъчи на току-що изгрялата слънце проблясваха по върховете на дърветата над тях, – Гарион настигна дядо си. Търсеше утеха в компанията на стареца. Ала не само това беше причината да се придвижи напред. Се'недра скромно яздеше с леля Поул точно пред тях, а Гарион беше дълбоко убеден, че трябва да я наглежда.

Господин Улф яздеше мълчаливо, изглеждаше сърдит и раздразнен и често забиваше пръсти под шината на лявата си ръка.

– Остави я на мира, татко – каза му леля Поул, без да се обръща.

– Сърби ме.

– Това е, защото раната заздравява. Остави я на мира.

Той измърмори нещо под нос.

– Откъде мислиш да поемем към Долината? – попита тя.

– Ще заобиколим през Тол Ране – отвърна той.

– Лятото свършва, татко – напомни му тя. – Ако се забавим прекалено много, лошото време ще ни притисне в планините.

– Зная, Поул. Нима предпочиташ да пресечем напърно през Марагор?

– Не бъди смешен.

– Наистина ли Марагор е толкова опасен? – попита Гарион.

Принцеса Се'недра се обърна на седлото си, попари го с презрителен поглед и попита с огромно превъзходство:

– Нищо ли не знаеш?

В ума му почти светкавично изникнаха десетки подходящи отговори.

Господин Улф поклати предупредително глава и каза:

– Не е време да се дърлите.

Гарион стисна зъби.

Още час яздиха през прохладната утрин и тъкмо когато настроението на Гарион започна да се подобрява, при тях дойде Хетар.

– Насреща ни идат ездачи – каза той.

– Колко са? – бързо попита Улф.

– Поне десетима. Идват от запад.

– Толнедранци ли са?

– Ще проверя – измърмори леля Поул, вдигна лице и за миг затвори очи. – Не. Не са толнедранци. Мурги са.

Хетар присви очи, хвана сабята си и попита:

– Ще се бием ли?

– Не – кратко отговори Улф. – Ще се скрием.

– Но те не са много! Ще ги...

– Спокойно, Хетар – каза Улф, после подвикна: – Силк, от запад идват мурги. Намери някое местенце да се скрием.

Силк само кимна и се впусна да изпълни нареждането.

– Има ли с тях кролими? – попита възрастният мъж леля Поул.

– Май не – отвърна тя смръщено. – Един има странен ум, ала не ми изглежда кролим.

Силк се върна бързо и каза:

– Надясно има гъсталак. Достатъчно е голям, за да се скрием.

– Да вървим тогава – рече господин Улф.

Гъсталакът представляваше кръг от гъсти шубраци, които заобикаляха малка блатиста котловина. В центъра ѝ имаше извор.

Силк скочи от коня си, отсече един голям храст с късия си меч и каза:

– Скрийте се тук. Аз ще отида да прикрия следите. – И хванал храста, се измъкна от гъсталака.

– Погрижи се конете да не вдигат шум – обърна се Улф към Хетар.

Хетар кимна, ала погледът му издаваше недоволство. Гарион се запровира на четири крака през преплетените храсти, докато стигна до края на гъсталака, легна на земята и надникна между чепатите стволоче на дърветата.

Силк вървеше заднишком и размахваше храста, като смяташе листа и вейки и покриваше с тях следите, които бяха направили от пътеката до хралалака. Движеше се бързо, ала внимаваше да заличи и най-дребната им следа.

Зад гърба си Гарион дочу леко пропукване на съчка и шумолене на листа; след малко Се'недра допълзя и легна до него.

– Не трябва да излизаш от гъсталака – каза той тихо.

– Ти също – остро отвърна тя.

Гарион не отговори нищо. Принцесата ухаеше на цветя, а това го изпълваше с безпокойство.

– Как мислиш – близо ли са? – прошепна тя.

– Откъде да знам?

– Нали си вълшебник?

– Не съм толкова добър в тези неща.

Силк свърши да прикрива следите и за миг се изправи, изучавайки земята – търсеше някакъв признак на тяхното преминаване, който може

би бе пропуснал да заличи. След това се приближи и спря почти до Гарион и Се'недра.

– Хетар искаше да се бие с тях – прошепна Се'недра на Гарион.

– Хетар винаги иска да се бие, когато види мурги.

– Защо?

– Мургите убили родителите му, когато бил много мъничък. И го принудили да гледа.

– Ужасно! – възкликна тя.

– Ако нямате нищо напротив, деца – поде саркастично Силк, – аз се опитвам да чуя дали конете се приближават.

Гарион дочу чаткане на конски подкови – конете се движеха в тръс – и се притисна по-плътно до листата, дори спря да диша.

Мургите се появиха. Бяха петнадесет, облечени в ризници. Бузите им бяха целите в белези – нещо типично за техния народ. Ала водачът им беше мъж с кърпена, мръсна туника и щръкнала черна коса. Беше небръснат и едното му око беше кривогледео. Гарион го познаваше.

Силк пое дълбоко въздух и едва чуто изсъска.

– Брил!

– Кой е Брил? – прошепна Се'недра на Гарион.

– Ще ти кажа по-късно – отвърна й той също шепнешком. – Шшт!

– Я не ми шъткай! – сопна се тя.

Строгийт поглед на Силк ги усмири.

Брил приказваше заповеднически на мургите и жестикулиреше с къси, отсечени движения. После вдигна ръце, разпери широко пръсти и ги насочи напред, като че искаше да промуши някого – така подчертаваше току-що изреченото. Всичките мурги закимаха и после продължиха по пътеката, като подминаха храсталака, където се криеха Гарион, Се'недра и Силк.

Двама мурги преминаха така близко до храсталака, че Гарион усети мирзмата на пот от хълбоците на конете им.

– Този човек започва да ми омръзва – отбеляза единият мург.

– Аз не бих позволил това да ми проличи – посъветва го другият.

– Мога да изпълнявам заповеди като всеки друг – продължи първият, – но той направо ме дразни. Мисля си, че ще изглежда по-добре с нож, забит между плешките.

– Аз пък мисля, че това никак не би му харесало, пък и твърде трудно може да се направи.

– Мога да почакам, докато заспи.

– Никога не съм го виждал да спи.

– Всеки заспива – рано или късно.

– Е, твоя работа – отвърна вторият мург и сви рамене. – Аз лично не бих опитал нищо прибързано – освен ако не си се отказал отново да видиш Рак Хага.

Двамата се отдалечиха и вече не се чуваше какво си приказват.

Силк клекна и нервно загриза нокътя си. Очите му се бяха превърнали в мънички цепчици, остро то му, тясно лице беше напрегнато. След това той започна да ругае под нос.

– Какво става, Силк? – прошепна му Гарион.

– Допуснал съм грешка – отвърна раздражено Силк. – Хайде да се върнем при другите. – Той им обърна гръб и запълзя през храстите към извора в центъра на хрусталака.

Господин Улф седеше на един пън и разсеяно почесваше овързаната си в шини ръка.

– Петнадесетима мурги – докладва кратко Силк. – И един стар наш познайник.

– Брил – обясни Гарион. – Според мен той им беше водач.

– Брил ли? – Очите на възрастния мъж се разшириха от изненада.

– Той даваше заповеди и мургите ги изпълняваха – заразказва Силк. – Не им харесва особено, ала вършат всичко, което им нареди. Изглежда, се страхуват от него. Смятам, че Брил е нещо повече от обикновен наемник.

– Къде е Рак Хага? – попита Се'недра.

Улф я измери с остър поглед.

– Чухме как двама от тях си приказват – обясни тя. – Казаха, че били от Рак Хага. Мислех си, че зная имената на всички градове в Ктхол Мургос, ала никога не съм чувала такова име.

– Сигурна ли си, че са казали точно Рак Хага? – попита Улф и погледът му проблесна напрегнато.

– Аз също ги чух – намеси се Гарион. – Точно така казаха – Рак Хага.

Господин Улф се изправи, лицето му внезапно помрачня.

– Значи ще трябва да побързаме. Таур Ургас се готви за война.

– Откъде знаеш? – попита го Барак.

– Рак Хага е на хиляда левги южно от Рак Госка и никога не довеждат южните мурги в тази част на света, ако кралят на мургите не възнамерява скоро да обяви война на някого.

– Ами да заповядат – рече Барак с крива усмивка.

– На тебе може да ти е все едно, но аз бих предпочел първо да си

свършим работата. Трябва да отидем до Рак Ктхол и никак не ми се ще да преминаваме през пълчища мурги, за да стигнем там. – Старецът сърдито поклати глава. – Какво си мисли Таур Ургас? – избухна той. – Още не му е дошло времето.

Барак сви рамене.

– Всяко време е добро за война.

– Не и за тази война. Прекалено много неща трябва да се случат преди нея. Не може ли Ктучик да държи под контрол този маниак?

– Непредсказуемостта е част от неповторимия чар на Таур Ургас – язвително отбеляза Силк. – Самият той не знае какво ще прави на следващия ден.

– Ти познаваш краля на мургите? – попита Мандорален.

– Срещали сме се – отговори Силк. – Ала не се обичаме много.

– Брил и неговите мурги трябва да са вече далеко – отбеляза господин Улф. – Хайде да продължим пътя си. Предстои ни дълъг път, а времето няма да ни чака. – И той бързо тръгна към коня си.

Малко преди залез слънце минаха през висок проход, разположен в плитка клисура между две планини, и спряха да пренощуват в малка долчинка на няколко мили от другата страна на прохода.

– Поддържай огъня колкото е възможно по-слаб, Дурник – предупреди господин Улф ковача. – Мургите от юг имат остри очи и могат да забележат светлината на огъня от мили разстояние. Не ми се ще да имаме неканени гости посред нощ.

Дурник кимна разбиращо и изкопа трапа за огъня по-дълбок от обикновено.

Мандорален беше много внимателен с принцеса Се'недра. Гарион го наблюдаваше кисело. Макар че винаги се противопоставяше на настояванията на леля Поул да действа като личен слуга на принцесата, сега, след като дребничкото момиче си имаше рицар, Гарион усещаше, че по някакъв начин постът, който му принадлежеше по право, му е отнет.

– Трябва да ускорим похода си – каза им Улф, след като приключиха с вечерята – сланина, хляб и сирене. – Трябва да прекосим планините преди първите бури и да изпреварим Брил и неговите мурги. – Той разчисти земята пред себе си с крак, взе една пръчка и започна да рисува карта в меката пръст. – Ние се намираме ето тук. Марагор е точно пред нас. Ще го заобиколим от запад, ще минем през Тол Ране и ще се насочим на североизток към Долината.

– Нима пътят ни няма да е по-къс, ако прекосим Марагор? – предложи Мандорален и посочи грубо очертаната карта.

– Прав си – отвърна Улф. – Ала няма да го сторим, освен ако нямаме друг избор. Марагор е обитаван от зли духове и е най-добре да го избегнем.

– Не сме деца да се плашим от безплътни сенки – заяви Мандорален някак сковано.

– Никой не се съмнява в храбростта ти, Мандорален – обади се леля Поул. – Ала в Марагор ридае духът на Мара. По-добре да не го обиждаме.

– Колко път има до Долината на Алдур? – попита Дурник.

– Двеста и петдесет левги – отговори Улф. – Ще бъдем месец, а може би и по-дълго в планините, дори ако условията за преход са възможно най-благоприятни. Сега ще е най-добре да поспим. По всяка вероятност утре ни чака тежък ден.

ГЛАВА 4

На следващата сутрин станаха когато първите бледи светлинки на зората затанцуваха по хоризонта на изток. По земята се беше появила сребриста слана, тънък лед беше сковал краищата на извора в дъното на долчинката. Се'недра, която бе отишла да умие лицето си, вдигна една тънка ледена коричка и се взря в нея.

– В планините е много по-студено – каза ѝ Гарион, докато препасваше колана с меча си.

– Знам – отвърна му тя високомерно. – Не съм чак толкова глупава.

– Добре, нищо не съм казал – рече късо Гарион и се отдалечи с тежки стъпки, мърморейки нещо под нос.

Скоро тръгнаха. След няколко левги, когато заобиколиха един висок скат, пред очите им се разстла широката низина на местността, наричана някога Марагор. Земята на марагите. Поляните бяха обагрени в прашнозелен, есенен цвят, ручеите и езерата искряха на слънцето. Поругани останки от сгради проблясваха далеч, далеч в равнината.

Гарион забеляза, че принцеса Се'недра е свела очи, сякаш дори не иска да погледне натам.

Недалеч на склона под тях, в една стръмна клисура, издълбана от пенлив, буен поток сред скалите и чакъла, се издигаха няколко грубо построени хижи и дрипави палатки. Черни улици и пътеки лъкатушеха по склоновете на клисурата и десетина дрипави мъже унило чоплеха по брега на ручея с кирки и търнокопи. Водата след окаяното селище

ставаше тинеста, жълтеникавокафява на цвят.

– Град? – изрече въпросително Дурник. – Град тук?

– Не е точно град – отвърна Улф. – Мъжете в тези селища пресяват чакъла и разкопават бреговете на потоците, за да търсят злато.

– Тук има ли злато? – бързо попита Силк и очите му светнаха.

– Малко – отвърна Улф. – Съвсем недостатъчно, за да си губи човек времето.

– Тогава защо си правят този труд?

Улф вдигна рамене.

– Кой знае?

Мандорален и Барак застанаха начело и групата започна да се спуска по каменистата пътека към селището. Когато го приближиха, двама мъже излязоха от хижите, стиснали в ръце ръждясали мечове. Единият – мършав, небръснат, с високо чело, носеше зацапано толнедранско кожено палто. Другият, много по-висок и едър, беше облечен в парцалива туника на арендски крепостен селянин.

– Ни крачка напред! – изкрещя толнедранецът. – Не допускаме въоръжени мъже тук, докато не узнаем по каква работа идат при нас.

– Препречил си ни пътя, приятелю – каза Барак. – Това може да не ти се стори много здравословно.

– Само да извикам и веднага ще дотърчат петдесет въоръжени мъже – предупреди го толнедранецът.

– Не се прави на глупак, Релдо – обърна се към него едрият аренд. – Този, дето е натрупал цяла планина стомана по тялото си, е мимбратски рицар. Цялото село не може да го спре, ако е решил да мине оттук. – После хвърли предпазлив поглед към Мандорален и попита почтително: – Какви са намеренията ви, господин рицарю?

– Просто си вървим по пътя – отговори Мандорален. – Не се интересуваме от вашето селище.

Арендът изсумтя.

– Достатъчно ми е да знам това. Пусни ги да минат, Релдо.

– Ами ако лъже? – усъмни се Релдо. – Ами ако са дошли, за да ни откраднат златото?

– Какво злато, глупако? – изрече арендът с презрение. – В целия лагер няма достатъчно злато, с което да напълним един напръстник. Освен това мимбратските рицари не лъжат. Щом искаш да се биеш с него, хайде – започвай. Като приключи битката, ще изчегъртам онова, което е останало от теб, и ще те зароя в някоя дупка.

– Ама много си гаден, Бериг – мрачно отбеляза Релдо.

– И какво смяташ да направиш по този въпрос?

Толнедранецът свирепо изгледа по-едрия мъж, обърна му гръб и се отдалечи, мърморейки под нос страшни ругатни.

Бериг грубо се изсмя и отново се обърна към Мандорален.

– Преминете, господин рицарю – покани го той. – Редко само си плещи. Не е необходимо да се тревожите за него.

Мандорален бавно подкара коня си напред и каза:

– Много далеч от дома си отишъл, приятелю.

Бериг сви рамене.

– В Арендия няма нищо, което да ме задържи. Пък и имах недоразумение с моя господар заради едно прасе. Той взе да приказва, че щял да ме обеси, и ми хрумна, че ще е по-добре да опитам късмета си в някоя друга страна.

– Добре ти е хрумнало – изсмя се Барак.

Бериг му намигна и обясни:

– Пътят продължава право надолу, към потока. След това се катери по другия склон зад онези колиби. Мъжете там са надраки, ала единственият, който може да ви създаде някакви неприятности, е Тарлек. Но той снощи здравата се напи, така че вероятно сега още си отспива.

Някакъв мъж с унесен поглед, облечен в сендарски дрехи, се измъкна от една палатка, вдигна лице нагоре и започна да вие като куче. Бериг вдигна камък и го замери. Сендарът се наведе и избегна удара, после с лай избяга и се скри зад колибата.

– Някой ден ще направя услуга на този човек и ще взема да забия нож в гърдите му – навъсено отбеляза Бериг. – Цяла нощ вие срещу луната.

– Какво му е? – попита Барак.

Бериг сви рамене.

– Луд е. Беше си внушил, че може да се промъкне в Марагор и да си напълни торбата със злато, преди духовете да го уловят. Но сметката му излезе крива.

– А какво са му направили духовете? – попита Дурник с широко отворени очи.

– Никой не знае – отговори Бериг. – От време на време все някой се напива или го обзема алчност и започва да си мисли, че може да му се разминие. Но дори ако не те хванат духовете, тая работа пак няма да те изведе на добро. Ако успееш да се измъкнеш от Марагор, приятелите ти веднага те ограбват. Никой не може да задържи златото, което е изнесъл. Тогава защо да си дава тоя труд?

– Ама и вие сте се събрали едни! – кисело отбеляза Силк.

Бериг се изсмя.

– На мен ми е добре. Много по-добре, отколкото да увисна на някое дърво в овощната градина на господаря в Арендия. – Мъжът разсеяно се почеса под мишницата и въздъхна: – Я по-добре да отида да покопая. На добър час! – И им обърна гръб и се отправи към една от палатките.

– Да продължаваме – тихо каза Улф. – В такива селища често стават свати.

– Ти, изглежда, знаеш доста неща за тях, татко – отбеляза леля Поул.

– Ами това са прекрасни места, където човек може да се скрие – отвърна той. – Никой не ти задава никакви въпроси. И на мен ми се е налагало да се крия.

– И защо ли така? – засмя се тя.

Поеха по прашната улица между залепените една за друга колиби и кърпените палатки към мътния поток.

– Чакайте! – извика някой и те се обърнаха. Някакъв мърляв драснианец тичаше след тях и размахваше кожена кесия.

– Какво искаш? – попита Силк.

– Давам злато за това момиче. Най-чиста проба. Петдесет жълтици – заяви драснианецът задъхано и отново заразмахва кожената кесийка.

Мандорален се свъси и посегна към дръжката на меча си.

– Хайде остави ме аз да се оправя този път, Мандорален – каза Силк и леко скочи от седлото.

Се'недра го погледна изумено, след това пребледня от смъртна обидна. Изглеждаше, че ще избухне всеки миг, ала Гарион сложи ръка върху лакътя ѝ и прошепна:

– Само гледай.

– Как смее този...

– Шшшт. Само гледай. Силк ще се погрижи за всичко.

– Предложението ти е твърде нищожно – подхвана Силк, пощракавайки лениво с пръсти.

– Тя е още много млада – изтъкна другият драснианец. – Очевидно още не е обучена както трябва. Кой от вас е нейният собственик?

– За това след малко – отвърна Силк. – Но сигурно можеш да ни направиш по-добро предложение от първото, нали?

– Само толкова имам – отговори жално мърлявият мъж и размърда пръсти.

– Съжалявам – поклати глава Силк. – И дума не може да става.

Се'недра отвори уста да каже нещо.

– Мълчи – почти й викна Гарион. – Нещата не са такива, каквито изглеждат.

– Ами какво ще кажеш за старата? – предложи мърлявият. – Петдесет жълтици са добра цена за нея. Даже са много според мен.

Юмрукът на Силк се стрелна напред и мръсният драснианец се олюля. От околните коптори надничаха хора. Драснианецът попипа устата си и започна да ругае.

– Довърши го, Мандорален – рече нехайно Силк. Рицарят извади меча си и смушка бойния си кон. Драснианецът запищя от ужас и избяга.

– Какво каза? – попита Улф. – Беше пред него и не можах да видя.

– Цялата местност гъмжи от мурги – отвърна Силк. – Миналата седмица минавали буквално на орди. Вярвам му. Ние сме стари приятели.

– Ти познаваш това животно? – възкликна Се'недра.

– Керан ли? Разбира се. Ходихме заедно на училище.

– Драснианците обичат да държат всичко под око, принцесо – обясни й Улф. – Крал Родар има агенти навсякъде.

– И този ужасен човек е агент на крал Родар? – изрече Се'недра с недоверие.

– Всъщност Керан е маркграф – каза Силк. – При нормални условия има изключително възпитани маниери. Помоли ме да ви предам неговите комплименти.

Се'недра изглеждаше съвсем объркана.

– Драснианците разговарят помежду си с пръсти – обясни Гарион. – Мислех си, че знаеш.

Се'недра го изгледа с присвити очи.

– Керан всъщност каза: „Обади на червенокосото девойче, че се извинявам за обидата, която му нанесох“ – осведоми я самодоволно Гарион. – Той просто искаше да приказва със Силк и имаше нужда от подходящ предлог.

– И ме е нарекъл „девойче“?

– Той използва тази дума, не аз – бързо отговори Гарион.

– Значи ти знаеш този таен език със знаци?

– Естествено.

– Престани, Гарион – твърдо изрече леля Поул.

– Керан препоръча незабавно да се махнем оттук – каза Силк на господин Улф. – Съобщи ми, че мургите търсели някого – вероятно нас.

В другия край на лагера изведнъж се разнесоха гневни гласове. Няколко десетки надраки се измъкнаха от колибите си, за да препречат пътя на група конници, които току-що се бяха появили от дълбоката клисура. Конниците бяха мурги. Начело на надраките стоеше огромен дебел мъжага, който приличаше по-скоро на животно, отколкото на човек. В дясната си ръка стискаше страшен стоманен боздуган.

– Кордоч! – изрева той. – Казах ти, че следващия път, когато дойдеш тук, ще те убия.

Мъжът, който излезе напред и застана лице в лице с огромния надрак, беше Брил.

– Казвал си ми много неща, Тарлек – изкрещя той в отговор.

– Този път ще получиш каквото заслужаваш, Кордоч – изрева Тарлек и закричи напред, размахвайки боздугана.

– Стой си на мястото – предупреди го Брил. – Нямам време за теб точно сега.

– Вече нямаш никакво време, Кордоч – за нищо.

Барак доволно се засмя и каза:

– Може би някой ще се възползва от възможността да каже „Довиждане“ на нашето приятелче ей там? Смятам, че Брил тъкмо се готви да тръгне на дълго-дълго пътуване.

Ала дясната ръка на Брил внезапно се стрелна под туниката му. С рязко движение той измъкна нещо и с едно-единствено движение го завъртя и го захвърли право към Тарлек. Плоският метален триъгълник просветна във въздуха и с отвратителен звук на срязани кости се заби в гърдите на огромния надрак. Силк чак изцъка от изумление.

Тарлек се взря тъпо в Брил, устата му зееше отворена, лявата му ръка посегна да затули бликащата кръв дупка в гърдите. После боздуганът се изплъзна от дясната му ръка, краката му се подкосиха и той тежко се сгромоляса напред.

– Да се махаме – изрече остро господин Улф. – Надолу към потока! Тръгвайте!

Препуснаха към скалистото легло на потока и поеха по него във влудяващ галоп. Калната вода изскачаше на водопади изпод копитата на конете. След неколкостотин разкрача рязко обърнаха посоката и се изкатериха по стръмния бряг, покрит с едър чакъл.

– Насам! – извика Барак и посочи едно по-равно място.

Гарион нямаше време за мислене – притискаше се към коня си и се стремеше да не изостава. Далеч зад тях се чуваха викове и крясъци.

Спуснаха се по нисък хълм и по сигнал на Улф дръпнаха юздите и

спряха конете.

– Хетар – каза господин Улф. – Провери дали идат след нас.

Хетар обърна коня си и в галоп се изкатери до група дървета на билото.

Силк сипеше ругатни, лицето му бе посиняло от гняв.

– Какво ти става? – попита го Барак.

Силк продължаваше да ругае.

– Какво го вбеси така? – обърна се Барак към господин Улф.

– Нашият приятел току-що преживя ужасен удар – отвърна старецът. – Разбра, че погрешно е преценил един човек – всъщност и аз се подведох по същия начин. Оръжието, което използва Брил срещу оня надрак, се нарича „Зъба на пепелянката“.

Барак сви рамене.

– На мен ми заприлича просто на нож за мятане. Е, с малко особена форма, но...

– Не само това – подчерта Улф. – От всичките три страни е остър като бръснач и трите му върха обикновено се потапят в отрова. Това е специалното оръжие на дагашите и именно то разстрои Силк толкова много.

– Трябваше да се досетя – гълчеше сам себе си Силк. – През цялото време Брил беше прекалено добър за обикновен сендарски разбойник.

– За какво приказват те, Поулгара? – попита Барак.

– Дагашите са тайна организация в Ктхол Мургос – обясни тя. – Добре обучени убийци – хора, които умъртвяват жертвите си по поръчка. Отговорни са единствено пред Ктучик и човека, който стои пряко над тях в йерархията. Ктучик ги използва от векове, за да елиминира хора, заставащи на пътя му. Дагашите действат безотказно.

– Никога не съм проявявал любопитство към особеностите в културата на мургите – намеси се Барак. – Щом искат да слухтят и да се избребват взаимно, тяхна си работа. – Той хвърли бърз поглед към хълма, за да провери дали Хетар е открил нещо. – Оръжието, което използва Брил, може би наистина е интересна играчка, но си остава безсилно пред добрата броня, доспехите и острия меч.

– Не бъди така провинциално ограничен Барак – намеси се Силк, който бе започнал да възвръща спокойствието си. – Добре хвърленият „зъб“ може с лекота да среже ризница. Ако знаеш как, можеш да го метнеш така, че да поразии цел дори зад някой ъгъл. Не само това – човек от организацията на дагашите може да те умъртви, използвайки само ръцете и краката си, независимо от това дали носиш броня и доспехи, или

не. – Силк се намръщи и продължи: – Знаеш ли, Белгарат, може би непрекъснато сме допускали една и съща грешка: приемахме, че Ашарак използва Брил, но може би е било тъкмо обратното. Брил сигурно е много добър. В противен случай Ктучик не би го изпратил на запад да ни държи под око. – Дребничкият драснианец се усмихна злобно. – Но се питам – колко е добър? Срещал съм се с няколко дагаша, ала не и с най-добрите. Това би било много интересно.

– Не бива да се отклоняваме от целта си – каза Улф и се навъси, после погледна леля Поул и между тях като че премина нещо.

– Не е възможно сериозно да мислиш така – каза тя.

– Едва ли имаме голям избор, Поул – въздъхна той. – Около нас ври от мурги – прекалено много са и са прекалено наблизко. Нямам пространство, в което да се движа – те са ни притиснали здраво до южния предел на Марагор. Рано или късно ще ни изтласкат в равнината. Ако се решим, поне ще можем да вземем необходимите предпазни мерки.

– Това не ми харесва, татко – заяви тя.

– И на мен не ми се нрави особено – призна той. – Ала трябва да се отървем от всички тези мурги, иначе никога няма да се доберем до Долината преди да настъпи зимата.

Хетар се върна от билото на хълма и тихо каза:

– Идат. Една орда ни заобикаля от запад, за да ни пресече пътя.

– Смятам, че това вече решава нещата, Поул – рече Улф.

– Да вървим.

Препуснаха. Гарион хвърли поглед назад. Шест-седем облака прах загрозяваха лицето на широкия няколко мили склон. Мургите събираха силите си срещу тях.

Групата продължи в галоп и с грохот прекоси плитка клисура. Барак, който яздеше начело, изведнъж вдигна ръка и викна:

– Засада!

– Мурги ли са? – попита Хетар и ръката му посегна към сабята.

– Май не – отвърна Барак. – Приличат на хората от селището.

Очите на Силк внезапно блеснаха и той излезе начело на групата.

– Хрумна ми една идея – рече той. – Не е зле аз да си поговоря с тях. – И пришпори коня си в бесен галоп, хвърляйки се направо в онова, което много приличаше на засада. – Другари! – изкрещя той. – Пригответе се! Идат! И са взели златото!

Няколко дрипави мъже с ръждясали саби наскочаха от храстите и заобиколиха дребничкия мъж. Силк говореше страхотно бързо, жестикулираше, размахваше ръце и сочеше към склона, издигащ се зад тях.

– Какво прави? – попита Барак.

– Нещо хитро, предполагам – отговори Улф.

Мъжете, заобиколили Силк, отначало се споглеждаха с недоверие, после завикаха и заразмахваха оръжията си. А после Силк се обърна, размаха ръка над главата си и изкрещя:

– Напред! Те са с нас! – Обърна коня си и препусна по чакълестия склон.

– Не се разделяйте – предупреди ги Барак, размърдвайки рамене под тежката си ризница. – Не съм сигурен какво си е наумил, но такива планове често се провалят.

Понесоха се след Силк, а разбойниците забързаха в обратната посока.

– Какво им каза? – изкрещя Барак на драснианеца.

– Че петнадесет мурги са влезли в Марагор и са се измъкнали с три чувала, пълни със злато – засмя се дребничкият мъж. – Че хората от селището са ги подгонили и те се опитват да се измъкнат със златото. Казах им също, че ние ще пазим следващата клисура, ако те пазят тази.

– И тези нехранимайковци ще нападнат Брил и неговите мурги, така ли? – предположи Барак.

– Позна – засмя се Силк. – Ужасно, нали?

След като изминаха около половин миля, господин Улф вдигна ръка и всички спряха конете си.

– Вече сме достатъчно далеч – каза той. – Сега ме слушайте много внимателно. Тези хълмове буквално гъмжат от мурги, затова се налага да преминем в Марагор.

Принцеса Се'недра ахна и лицето ѝ стана мъртвешки бледно.

– Всичко ще бъде наред, скъпа – успокои я леля Поул.

Лицето на Улф беше мрачно и сериозно.

– Щом навлезем в равнината, ще започнете да чувате странни неща – продължи той. – Не им обръщайте внимание. Просто продължавайте да яздите. Аз ще ви вода и искам всички да ме наблюдавате много внимателно. Щом вдигна ръка, трябва да спрете и незабавно да слезете от конете. Задръжте погледа си прикован към земята, не поглеждайте нагоре, независимо от това какво чувате. Там има неща, които никога не бихте пожелали да видите. Поулгара и аз ще ви доведем до състояние, подобно на сън. Не се опитвайте да се борите с нас. Просто се отпуснете и правете точно онова, което ви казваме.

– Сън ли? – възрази Мандорален. – Ами ако ни нападнат? Как ще се защитим, щом сме заспали?

– Тук няма нито едно живо същество, което може да ви нападне, Мандорален – каза Улф. – Не телата ви се нуждаят от защита, а умовете ви.

– А какво ще стане с конете? – попита Хетар.

– Конете ще се чувстват добре. Те дори няма да видят духовете.

– Аз не мога да издържа – заяви Се'недра. Гласът ѝ трепереше. – Не мога да отида в Марагор.

– Можеш, скъпа – каза ѝ леля Поул успокояващо. – Стой близо до мене. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Гарион изведнъж изпита дълбоко съчувствие към уплашеното малко момиче и каза:

– Аз също ще бъда до теб.

Тя го погледна с благодарност, ала долната ѝ устна продължаваше да трепери, а лицето ѝ си остана бледо.

Господин Улф пое дълбоко дъх и впери поглед към дългия склон зад тях. Облаците прах от конете на мургите, които обединяваха силите си, вече бяха много по-близо.

– Добре – каза той. – Да вървим. – После обърна коня си и се спусна в лек тръс към равнината, която се простираше пред тях.

Звукът отначало изглеждаше слаб и далечен, почти като шепота на вятър сред клоните на гора или като тихото ромолене на вода над речни камъни. После, когато навлязоха по-навътре в равнината, шумовете станаха по-високи и ясни. Гарион хвърли поглед назад, изпитвайки едва ли не копнеж към хълмовете зад тях. След това приближи коня си до Се'недра и впи очи в гърба на господин Улф, опитвайки се да заглуши звуците в ушите си.

Сега те приличаха на хор от стонове и вопли, разкъсвани от време на време от остри писъци. Зад всичко това, сякаш усилвайки всички останали звуци, се носеше ужасен вой – със сигурност скърбеше един-единствен глас, но толкова огромен и всепоглъщащ, че отекваше в главата на Гарион, изтривайки всички мисли.

Господин Улф внезапно вдигна ръка и Гарион скочи от седлото и долепи лице до земята. Нещо потрепна в крайчеца на полезрението му, но той отказа да го гледа.

После леля Поул им заговори със спокоен, окуражаващ глас.

– Искам да образувате кръг – каза тя. – Хванете се за ръце. Нищо няма да може да влезе в кръга и така всички ще сте сигурни за живота си.

Треперещ въпреки волята си, Гарион протегна ръце. Някой улови

лявата му длан, момъкът не разбра кой точно; но веднага осъзна, че малката ръчица, която отчаяно стисна дясната му ръка, е на Се'недра.

Лея Поул застана в центъра на кръга и Гарион долови как силата на присъствието ѝ обгръща всички. Някъде извън кръга усещаше присъствието на господин Улф. Старецът извършваше нещо, което изпращаше слаби вълни във вените на Гарион и предизвикваше светкавични експлозии на познатия ревящ звук.

Воят на ужасния самотен глас стана по-силен, по-напрегнат и Гарион почувства първите приливи на паниката. Всичко щеше да се провали. Всички щяха да полудеят.

„Сега замълчи“ – чу той гласа на лея Поул и разбра, че тя приказва в ума му. Паниката, която го бе сграбчила, отслабна, той изпита странна, изпълнен със спокойствие и отпуснатост. Клепачите му натежаха, воят стана по-слаб. После, обвит в безметежна топлина, той се унесе в дълбок сън.

ГЛАВА 5

Гарион не беше сигурен кога точно умът му отхвърли мекото настояване на лея Поул да потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в предпазващото сетивата му безсъзнание. Вероятно не бе изтекло много време. Колебливо, като човек, бавно издигащ се от гълбините, той изплува от сънното състояние и осъзна, че се придвижва сковано, вцепенен като дърво към конете с останалите от групата. Струваше му се, че чува как лея Поул шепне своята команда: „Спи, спи, спи“, ала в гласа ѝ по някакъв начин липсваше сила, достатъчна да го накара да се подчини.

В съзнанието си долавяше някаква разлика. Макар че умът му беше буден, чувствата му като че спяха. Той осъзна, че гледа на всичко наоколо със спокойна, кристално чиста безпристрастност, необременена от онези чувства, които толкова често хвърляха мислите му в смут. Знаеше, че по всяка вероятност би трябвало да съобщи на лея Поул, че не спи, ала поради някаква неясна причина предпочете да не го прави. Момъкът търпеливо започна да изследва хрумванията и представите, свързани с това решение, като се опитваше да изолира единствената мисъл, обусловила избора му да не говори. Докато търсеше, той докосна онова ъгълче в съзнанието си, където се намираше другият ум, и като ли усети неговото язвително веселие.

„Ехо“ – безмълвно се обърна към него момъкът.

„Виждам, че най-сетне си буден“ – отговори му другият ум.

„Не съм – поправи го с педантична точност Гарион. – Всъщност смятам, че част от мен спи.“

„Спи онази част, която винаги пречеше. Сега можем да поприказваме. Трябва да обсъдим някои неща.“

„Кой си ти?“ – попита Гарион, разсеяно изпълнявайки нареждането на леля Поул да хване поводите на коня си.

„Всъщност аз нямам име.“

„Но съществуваеш отделно от мене, нали? Искам да кажа, че не си част от мен. Така ли е?“

„Не съм част от теб – отвърна гласът. – Ние съществуваме отделно един от друг.“

Сега конете се придвижваха с бавен ход, следвайки леля Поул и господин Улф.

„Какво искаш?“ – попита Гарион.

„Трябва да направя така, че нещата да се случат по начина, по който е редно. Занимавам се с това вече дълги години.“

Гарион обмисли тези думи. Воят, който го обкръжаваше, стана по-висок, а хорът от стонове и писъци – по-отчетлив. Забулени в мъгла безформени същества започнаха да се появяват наоколо, носейки се над тревата към конете.

„Ще полудея, нали? – попита той с нотка на съжаление. – Не съм заспал както всички останали и духовете ще ме накарат да полудея.“

„Съмнявам се – отговори гласът. – Ще видиш някои неща, които би предпочел да не се мяркат пред очите ти, ала не смятам, че това ще унищожи разсъдъка ти. Дори може би ще научиш за себе си някои неща, които по-късно ще ти бъдат полезни.“

„Ти си много стар, нали?“ – попита Гарион.

„В моя случай подобни думи са лишени от значение.“

„Значи си по-стар от дядо ми?“ – настоя Гарион.

„Познавам го от дете. Може би ще се почувстваш добре, ако научиш, че той беше дори по-упорит от тебе. Отне ми много време, докато го накарам да тръгне в посоката, в която беше редно да се насочи.“

„Как го правеше? Отвътре в неговото съзнание ли?“

„Естествено.“

Гарион забеляза, че конят му без никакво колебание минава през един от обвитите в мъгла образи.

„Значи дядо ми те познава? Искам да кажа – знае за тебе, щом си бил в съзнанието му.“

„Той не знаеше, че съм бил там.“

„Аз винаги съм знаел, че си в ума ми.“

„Ти си различен. Тъкмо за това трябва да поговорим.“

Съвсем внезапно във въздуха пред лицето на Гарион се появи глава на жена. Очите бяха изхвъркнали от орбитите, – а устата – зейнала в беззвучен писък. От наъбения отсечен врат шуртеше кръв, която се стичаше в нищото.

– Целуни ме – заграчи грозният образ срещу Гарион.

Момъкът затвори очи и лицето му премина през главата.

„Нали видя – каза гласът нехайно. – Не е чак толкова лошо, колкото си мислеше.“

„В какво отношение съм по-различен?“ – пожелала да узнае Гарион.

„Нещо трябва да бъде извършено и именно ти си, който ще го извърши. Всички останали просто са подготвяли твоята поява.“

„И какво точно трябва да направя?“

„Ще узнаеш, когато му дойде времето. Ако научиш прекалено рано, може би ще се уплашиш. – В гласа се промъкна някаква кисела нотка. – Достатъчно си труден и без допълнителни усложнения.“

„Тогава защо разговаряме по този въпрос?“

„Трябва да знаеш защо е необходимо да извършиш предопределеното дело. Това може да ти бъде от помощ, когато дойде времето за него.“

„Добре“ – съгласи се Гарион.

„Преди много години се случи нещо, което не биваше да се случва – заговори гласът в ума му. – Вселената възникна поради определена причина и се развиваше без сътресения към постигането на определена цел. Всичко се случваше по предварително установения начин, ала изведнъж стана провал. Всъщност не беше нещо голямо – може би ще е по-добре, ако се изразя по следния начин: случи се нещо не тогава, когато трябваше, и не на нужното за целта място. Както и да е, това промени посоката на всички останали събития, разбираш ли това?“

„Мисля, че да – отговори Гарион. – Все едно си хвърлил камък по нещо, но камъкът удря друг предмет и отива там, където не желаеш да попадне – както навремето Доруун хвърли камък по една врана, но вместо нея улучи клона на дървото, камъкът отскочи и счупи прозореца на Фалдор. Така ли?“

„Точно така – поздрави го гласът. – До този момент е съществувала само една възможност – първата. След това обаче се появяват две възможности. Хайде да направим една крачка напред. Ако Доруун или ти

много бързо бяхте хвърлили друг камък и с него бяхте улучили първия камък, преди той да е счупил прозореча на Фалдор, възможно е първият камък да промени летежа си и да удари враната вместо прозореча.“

„Едва ли – усъмни се Гарион. – Доруун не беше много добър в хвърлянето на камъни.“

„Аз съм много по-добър в тази работа от Доруун – каза гласът. – Това е основната причина, поради която възникнах на този свят. По един изключително особен начин именно ти си камъкът, който съм хвърлил. Ако удариш първия камък по подходящ начин, ще промениш летежа му и ще го накараш да отиде там, където е било истинското му предназначение.“

„Ами ако не успее?“

„Прозорецът на Фалдор ще се счупи.“

Изведнъж пред Гарион се изправи гола жена с отсечени ръце и нож, забит в тялото. Тя крещеше пронизително, а от раменете ѝ бликаше кръв – право в лицето му. Гарион протегна ръка да изтрие кръвта, но лицето му беше сухо.

Без да усеща нищо, конят му премина през издаващия страшни писци дух.

„Необходимо е да върнем нещата към правилния им път на развитие – продължи гласът. – Делото, което трябва да извършиш, е ключът към успеха. В продължение на много, много години онова, което трябваше да се случи, и онова, което ставаше в действителност, бяха съвсем различни неща, протичащи в различни посоки. Сега те започват отново да се сливат. Моментът, в който те ще се срещнат, е времето, когато ти ще трябва да започнеш да действуваш. Ако успееш, нещата ще се върнат към правилния път на развитие, ако се провалиш – всичко ще продължи своя погрешен ход. Тогава целта, поради която възникна Вселената, няма да бъде постигната.“

„Преди колко време е започнало всичко това?“

„Още преди сътворението на света. Дори преди появата на Боговете.“

„Ще успее ли?“ – попита Гарион.

„Не зная – отговори гласът. – Зная какво би трябвало да се случи – не онова, което ще стане в действителност. Има още нещо, което трябва да узнаеш. Когато тази грешка била направена, тя станала причина за появата на две поредици от възможности. Всяка поредица от възможности води към осъществяването на определена цел. А за да съществува целта, човек трябва да я осъзнава. Нека сега го кажа по прост начин: ето

какво съм аз – осъзнаването на първоначалната цел на Вселената.“

„Само че сега съществува и друга цел, нали? – предположи Гарион. – Искам да кажа, има и осъзнаване на другата цел – онази, свързана с втората поредица от възможности.“

„Ти си дори по-умен, отколкото мислех.“

„За да се осъществи втората цел, нещата трябва да се развиват по неправилен начин, така ли е?“

„Боя се, че е така. Сега стигаме до най-съществената част. Онзи миг от времето, когато ще бъде решено по кой път ще се развие Вселената, вече е много близко и ти трябва да бъдеш готов.“

„Защо тъкмо аз? – попита Гарион, отблъсквайки настрана една откъсната ръка, която се опитваше да го сграбчи за гърлото. – Не може ли някой друг да извърши това дело?“

„Не – отвърна гласът. – Не може да стане по друг начин. Вселената е чакала твоята поява повече милиони години, отколкото си в състояние да си представиш. Ти си се устремил към това събитие още преди началото на времето. Делото ще бъде само твое. Ти си единственият, който може да извърши онова, което трябва да бъде извършено, и това е най-важното нещо, което ще се случи някога не само на този свят, но и във всички светове в цялата Вселена. Има хора, живеещи на толкова далечни светове, че светлината от техните слънца никога няма да достигне нашия свят; те ще престанат да съществуват, ако ти претърпиш поражение. Тези хора никога няма да те познават, нито ще ти благодарят, ала цялото им съществуване зависи от тебе. Другата поредица от възможности води до пълен хаос и в крайна сметка до унищожаване на Вселената, ала ти и аз ще я доведем до нещо съвсем друго.“

„Какво ще бъде то?“

„Ако постигнеш успех, ще доживееш да го видиш с очите си.“

„Добре – каза Гарион. – Какво трябва да направя – имам предвид сега.“

„Ти притежаваш огромна мощ. Тя ти е дадена, за да извършиш предопределеното ти дело, ала трябва да се научиш как да я използваш. Белгарат и Поулгара се опитват да ти помогнат да се научиш, затова престани да им се противопоставяш. Трябва да бъдеш готов, когато дойде времето, а то е много по-близо, отколкото можеш да си представиш.“

Обезглавена фигура се изправи на пътеката, уловила главата си за косите с дясната си ръка. Когато Гарион се приближи, фигурата вдигна високо главата и разкривената уста засипа момъка с порой клетви.

След като премина през този дух, Гарион се опита да заговори на

ума, скрит в съзнанието му, ала той мълчеше.

Яздеха бавно край грамади от камъни – може би някакъв разрушен чифлик. Духове се тълпяха по камъните, правеха им знаци и ги зовяха с изкусителни гласове.

– Броят на жените изглежда несъразмерно голям – спокойно отбеляза леля Поул.

– Това беше една от особеностите на тази раса – отговори Улф. – Осем от девет раждания бяха момиченца. Затова отношенията между мъжете и жените бяха малко особени.

– Сигурно ти е било много забавно – сухо отбеляза тя.

– Марагите не се отнасяха към тези неща като другите народи. Женитбата не се ползваше с голямо уважение. Те бяха твърде либерални в това отношение.

– О? Това ли е думата, за да опишеш подобно положение?

– Опитай се да не бъдеш така тесногръда, Поул. Обществото изпълняваше своите функции, а в крайна сметка именно това е от значение.

– Има и още нещо, татко – добави тя. – Какво ще кажеш за техния канибализъм?

– Това беше грешка. Някой изтъквал погрешно откъс от техните свещени книги. Те се отдаваха на канибализъм поради желание да изпълнят религиозните си задължения, не от лакомия. Като цяло аз доста харесвах марагите. Те бяха щедри, приятелски настроени и много честни. Наслаждаваха се на живота. Ако го нямаше златото, вероятно щяха да се справят със своя малък порок.

Гарион беше забравил за златото, но сега – тъкмо пресичаха един малък поток – погледна в проблясващата вода и видя сред речните камъчета слой масленожълти песъчинки.

Гол дух на жена внезапно се появи пред него.

– Не смяташ ли, че съм красива? – изрече подигравателно тя. После сграбчи краищата на огромната рана, която обезобразяваше корема ѝ, разтвори я и изсипа вътрешностите си на брега на потока.

Гарион се задави и стисна зъби.

„Не мисли за златото – остро изрече гласът в ума му. – Духовете се втурват срещу тебе заради алчността ти. Ако мислиш за злато, ще полудееш.“

Гарион се опита да изхвърли мисълта за ценния жълт метал от ума си, ала господин Улф продължаваше да приказва за него.

– Проблемът със златото е винаги един и същ. Изглежда, че то привлича най-лошите хора – в случая толнедраниците.

– Те се опитваха да изкоренят канибализма, татко – отвърна леля Поул. – Това е обичай, който повечето хора намират за отвратителен.

– Чудя се дали щяха да са толкова загрижени за канибализма, ако всичкото това злато не лежеше по дъното на всеки поток в Марагор.

Леля Поул отклони очи от духа на дете, приковано върху толнедранско копие, и каза:

– А сега никой не може да го вземе. Мара се е погрижил за това.

– Да – съгласи се Улф и вдигна лице, вслушвайки се в ужасяващия вой, който, изглежда, извираше отвсякъде. – Ще ми се обаче да не ридаеше толкова сърцераздирателно.

Преминаха край развалините на древен храм. Белите камъни бяха изпадали и между тях растеше трева. Едно голямо дърво, което растеше наблизко, бе обкичено с гирлянд от обесени тела, които се гърчеха и люлееха на въжетата.

– Свалете ни – стенеха телата. – Свалете ни.

– Татко! – остро изрече леля Поул. – Погледни ей там! Онези хора са истински.

Процесия от фигури, облечени в раса и забулени с качулки, бавно вървеше през поляната, пригласяйки в хор на тъжния погребален звън на една камбана, закрепена върху тежък прът, който носеха върху раменете си.

– Монасите на Мар Терин – каза Улф. – Съвестта на Толнедра. Няма какво да се тревожим.

Един от монасите ги видя и изкрещя:

– Назад! – После затича към тях, като често се стъписваше от образи, които Гарион не можеше да види. – Връщайте се! – извика отново той. – Спасявайте се! Приближавате се към истинския център на ужаса. Мар Амон е разположен точно зад онзи хълм. Самият Мара вилнее в неговите обладани от зли духове улици!

ГЛАВА 6

Монашеската процесия отмина. Монотонните напеви и мрачният погребален звън на камбаната ставаха все по-слаби. Господин Улф, потънал в мисли, поглаждаше брадата си със здравата си ръка. Накрая въздъхна и каза кисело:

– Май трябва да опитаме да се справим с него сега, Поул. В противен случай ще продължи да ни следва.

– Само ще си изгубиш времето, татко – отвърна леля Поул. – Не е възможно да го вразумиш. Опитвали сме и по-рано.

– Вероятно имаш право – съгласи се той. – Ала поне би трябвало да опитаме. Може би когато разбере какво става, поне ще можем да разговаряме с него.

Над слънчевата поляна отекна пронизителен вой и господин Улф направи недоволна гримаса.

– Човек би си помислил, че вече е издъхнал от тези писъци. Добре, хаиде да тръгваме към Мар Амон. – И обърна коня си към хълма, който им бе посочил ужасеният монах. Дух на осакатен човек започна да крещи нечленоразделни звуци във въздуха пред лицето му.

– О, престани! – рече раздражено господин Улф и духът потрепна уплашено и изчезна.

Може би някога в миналото нагоре по хълма бе имало хубав път, но сега сред тревата не личеше почти нищо. Тридесет и двете столетия, изминали, откакто човешки крак беше докосвал настилката на пътя за последен път, бяха изтрили всичко. Изкачиха се на хълма и видяха развалините на Мар Амон. Гарион, все още без да изпитва вълнение или някакъв интерес, гледаше и си правеше заключения за града, които иначе не би могъл дори да забележи. Макар че почти всичко беше напълно разрушено, формата на града все още можеше да се отгатне съвсем ясно. Улицата – тъй като в града тя беше единствена – се виеше спираловидно към широк площад, разположен точно в центъра на руините. Осенен от особено прозрение, Гарион разбра, че градът е бил замислен от жена. Някак си знаеше, че умът на мъжа работи с прави линии, докато мисленето на жените по-често използва извивките и кръга.

Леля Поул и господин Улф вървяха начело, останалите ги следваха с безучастни лица, изпаднали в безчувствено състояние. Заспукаха се по хълма към града. Гарион яздеше най-отзад, опитвайки се да не обръща внимание на духовете, които извираха от земята и се изправяха срещу него с ужасната си голота и недъзи. Воят, който чуваха още от мига, когато навлязоха в Марагор, стана по-висок. Понякога изглеждаше, че писъците долитат в хор, изкривен, размит от ехото, но сега Гарион осъзна, че ридеа един-единствен, могъщ глас, изпълнен с такава огромна скръб, че стоновете му отекват в цялото кралство.

Задуха ужасен вятър, навяващ смъртен хлад, изпълнен с всепроникващата воня на костница. Гарион инстинктивно посегна да се завие с пелерината си и изумен видя, че платът не потрепва от поривите на вятъра и че високата трева, през която яздят, въобще не се поллюява. Премисли

всичко това, разглеждайки го от много страни, като се опитваше да затули ноздрите си и да не вдишва непоносимата воня на разложени трупове и гнилоц, която долиташе с призрачния вятър. Щом като вятърът не разлюляваше тревата, значи не беше истински. А щом конете не чуваха воплите, значи и воплите не съществуваха в действителност. Стана му студено и той потрепера, макар да си спомни, че студът, също като вятъра и натежалите от скръб ридания, е внушение, а не действителност.

Въпреки че когато бе видял Мар Амон от хълма, му се стори, че всичко тъне в разруха, след като навлязоха в града, Гарион с изумление видя здрави стени на къщи и обществени сгради; стори му се, че някъде далеч чува детски смях. След това в далечината долови звуците на песен.

– Защо продължава да прави това? – тъжно попита леля Поул. – То не му носи нищо добро.

– Това е всичко, което му е останало – отговори господин Улф.

– Ала винаги свършва по същия начин.

– Зная, но поне за малко му помага да забрави.

– Има неща, които всички бихме искали да забравим, татко. Ала няма как да го сторим.

Улф погледна с възхищение къщите, които изглеждаха съвсем здрави.

– Красиво е, знаеш ли.

– Естествено – каза тя. – В края на краищата той е Бог. Ала все пак това не му донася нищо добро.

Едва когато конят на Барак случайно мина направо през една от стените, Гарион разбра за какво приказват леля Поул и дядо му. Стените, сградите, целият град бяха илюзия – само спомен. Смразяващият вятър, носещ вонята на разложена плът, стана по-силен и сега в него се долавяше непоносимата миризма на пушек. Макар че Гарион все още виждаше слънчевата светлина, проблясваща ярко по тревите, неизвестно защо беше станало видимо по-тъмно. Смехът на децата и звуците на далечната песен заглъхнаха; вместо тях до ушите на Гарион долетяха писъци.

Толнедрански легионер с излъскан нагръдник и шлем с перо, наглед също тъй истински както стените наоколо, дотича по спираловидна виещата се улица. От сабята му капеше кръв. Лицето му бе замръзнало в отвратителна усмивка, очите му диво се блещеха.

Улицата се покръ със съсечени и осакатени тела. Всичко бе

оцапано с кръв. Риданията се превърнаха в сърцераздираща писък и илюзията продължи да се развива пред очите му към ужасната си кулминация.

Най-сетне излязоха на кръглия площад в центъра на Мар Амон. Леденият вятър виеше над обхванатия от пожари град, ужасното съскане на оръжия, разсичащи човешки кости и плът, обсеби цялото съзнание на Гарион. Въздухът стана дори още по-непрогледен.

Каменната настилка на площада натежа от илюзията за десетки, стотици, безчет избити мараги, които лежах под виещите се облаци гъст дим. Ала онова, което се намиреше в центъра на площада, не беше нито илюзия, нито дори призрак. Фигурата се издигаше към небесната твърд и налагаше ужасното си присъствие с особен блясък – съществуваща в действителност, истинска, независеща от съзнанието на наблюдателя. Ръцете ѝ притисках тялото на съсечена дете, което по някакъв начин олицетворяваше злощастieto на всичките мъртви в обладания от духове Марагор; лицето ѝ, наведено с безкрайна болка над тялото на издъхналото дете, бе изкривено от нечовешка скръб. Фигурата зариде и Гарион, макар че се намиреше в полусънно състояние, което предпазваше разума му, почувства как косата му настръхва от ужас.

Господин Улф направи гримаса и слезе от коня си. Пристъпвайки внимателно сред илюзорните трупове, покрили целия площад, той се приближи към огромната фигура.

– Бог Мара – изрече господин Улф и почитателно се поклони.

Мара нададе вой.

– Бог Мара – повтори Улф. – Не бих си позволил да се натрапвам с лека ръка на твоята скръб, ала трябва да разговарям с теб.

Ужасното лице се изкриви, огромни сълзи потекоха по бузите на бога. Без да произнесе нито дума. Мара протегна напред тялото на детето, вдигна лице и зариде.

– Бог Мара! – още веднъж опита Улф.

Мара затвори очи, наведе глава и захълца над тялото на детето.

– Безполезно е, татко – каза леля Поул на стареца. – Когато е в подобно състояние, е невъзможно да достигнеш до съзнанието му.

– Остави ме, Белгарат – изрече Мара ридайки. Гръмотевичният му глас затрещя. – Остави ме на моята скръб.

– Бог Мара, наближи денят, когато ще се изпълни пророчеството – каза Улф.

– Какво значение има това за мен? – изхълца Мара и притисна тялото на детето по-близо до себе си. – Нима пророчеството ще ми възвърне

изтребените деца? Остави ме на мира.

– Съдбата на целия свят зависи от изхода на събитията, които ще се случат много скоро, бог Мара – настоя господин Улф. – Кралствата от изтока и запада се готвят за последната война. Едноокият Торак, твоят прокълнат брат, се мята в съня си и скоро ще се събуди.

– Нека се събуди – отговори Мара, наведе се над тялото в ръцете си и изпадна в нов пристъп несекващи ридания.

– Значи ще се предадеш и ще останеш под неговата власт, бог Мара? – попита леля Поул.

– Неговата власт не може да ме засегне, Поулгара. Аз съм извън нея – отвърна Мара. – Няма да позволя нито на човек, нито на бог да ми се натрапва тук. Нека Торак разполага с целия свят, щом го желае.

– Да го оставим, татко – каза леля Поул. – Нищо не може да го накара да се промени.

– Бог Мара – каза господин Улф. – Ние доведохме при теб някои от хората, чрез които ще се осъществи пророчеството. Ще им дадеш ли благословията си?

– Нямам благословия за никого, Белгарат – отвърна Мара. – Остали са ми само проклетия за свирепите деца на Недра. Взимай тези непознати и си вървете.

– Бог Мара – твърдо изрече леля Поул. – Ти имаш свой дял при изпълнението на пророчеството. И ти ще трябва да се подчиниш на стоманената съдба, на която сме подвластни всички ние. Всеки трябва да изиграе ролята, която му е предопределена още от зората на дните, защото в деня, когато пророчеството бъде тласнато в погрешна посока и не се сбъдне ужасната му мощ, светът ще бъде унищожен.

– Нека бъде унищожен – изстена Мара. – Аз не мога да открия в него радост, така че нека загине. Скръбта ми е вечна и аз няма да се откъсна от нея, дори ако цената за това е унищожаването на всичко сътворено. Вземи тези деца на пророчеството и си тръгвай оттук.

Господин Улф смирено се поклонил, обърна се и се върна при останалите. В изражението му се прокрадваше безпомощно възмущение.

– Стой! – изведнъж изрева Мара. Образът на града с хилядите мъртъвци се люшна и изчезна. – Какво е това?

Господин Улф бързо се обърна.

– Какво си направил, Белгарат? – изрече Мара обвиняващо. – И ти, Поулгара. Нима моята скръб е извор на развлечения за вас? Нима ме замеряте със скръбта ми, като с камъни?

– Какво? – Леля Поул изглеждаше смяяна от гнева, внезапно обзел

ридаещия бог.

– Чудовищно! – изрева Мара. – Чудовищно! – Огромното му лице се изкриви от ярост. Той направи една крачка и се наведе към коня на принцеса Се'недра. – Ще разкъсам плътта ти! – извика пронизително той. – Ще изпълня мозъка ти с червеите на лудостта, ти, дъще на Недра. Ще те обрека на мъчения и ужас до последния ден на живота ти.

– Остави я на мира! – каза остро леля Поул.

– Не, Поулгара – свирепо изрева той. Ужасните му, готови да сграбчат пръсти, се протегнаха към нищо неподозиращата принцеса, ала тя безизразно гледаше към него, без да го вижда, без да трепва, без да осъзнава нищо.

Богът изсъска, обзет от безсилие, и се обърна към господин Улф.

– Измамен съм! – нададе вой той. – Умът ѝ е приспан.

– Те всички са приспани, бог Мара – отвърна Улф, – Заплахите и ужасите не означават нищо за тях. Рев и вий, докато небето се сгромоляса, ала тя пак не ще може да те чуе.

– Ще те накажа за това, Белгарат – изръмжа Мара. – А също и теб, Поулгара. И двамата ще изпитате болка и ужас, затова че се осмелихте да ми се противопоставите. Ще изтръгна съня от умовете на тези натрапници и те ще познаят вкуса на агонията и лудостта, които ще им изпратят! – И богът внезапно порасна, изпълвайки безкряя.

– Стига, Мара! Престани! – Беше гласът на Гарион, ала Гарион знаеше, че в момента не приказва той.

Духът на Мара се обърна към него, вдигнал огромните си ръце за удар, ала Гарион спокойно слезе от коня си и се приближи към огромната заплашителна фигура.

– Твоето отмъщение спира дотук, Мара – заяви гласът, излизащ от устата на Гарион. – Това момиче ще работи за изпълнението на моята цел. Ти няма да я докоснеш. – С известна тревога Гарион осъзна, че е застанал между вилнеещия бог и приспаната принцеса.

– Махни се от пътя ми, момче, иначе ще те убия! – заплаши го Мара.

– Използвай ума си, Мара – каза му гласът. – Ако досега не си го загубил съвсем заради този вой. Знаеш кой съм аз.

– Тя ще бъде моя! – нададе вой Мара. – Ще ѝ дам стотици животи и ще изтръгна всеки един от тях от треперещата ѝ плът.

– Не – отвърна Гласът. – Няма да го направя.

Бог Мара отново се изправи и вдигна ужасните си ръце, ала същевременно очите му – пък и не само те – загледаха момъка изучаващо.

Гарион още веднъж почувства как някакъв гигант докосва ума му – също както се беше случило в тронната зала на кралица Салмисра, когато го докосна духът на Иса. В разплаканите очи на Мара се промъкна страшен проблясък – той започваше да разбира. Вдигнатите му ръце се отпуснаха.

– Дай ми я – помоли богът. – Вземи останалите и си върви, ала дай момичето от Толнедра на мен. Моля те.

– Не.

Онова, което се случи, не беше вълшебство – Гарион веднага разбра. Нямаше го нито шума, нито онзи странен, неумолим тласък, който съпровождаше вълшебствата. Вместо това като че го заблъска страшен натиск: цялата сила на ума на Мара беше насочена със съкрушителна мощ срещу него. Тогава отговори другият ум, който беше скрит в ума на момъка. Неговото могъщество беше толкова огромно, че самият свят изглеждаше недостатъчно голям да го побере. Чуждият ум не нанесе удар срещу Мара, защото този ужасен сблъсък щеше да унищожи света, а по-скоро остана съвършено спокоен и неподвижен срещу бесния поток от гнева на Мара. За миг Гарион сподели усещанията на чуждия ум, който оставаше скрит в неговия, и веднага се отдръпна мислено, поразен от огромните му мащаби. В този един-единствен миг момъкът видя раждането на безброй слънца, въртящи се в огромна спирала на фона на кадифения мрак, владеещ в празното пространство; звездите се раждаха и се събираха в галактики, после по изумителен начин прерастваха в мъглявини. И всичко това се случваше в миг! Гарион се изправяше лице в лице със самото време – съзирайки неговото начало и край с един-единствен поглед.

– Предавам се! – изрече дрезгаво Мара и се поклони на Гарион. Измъченото му лице се изпълни със странна кротост. После той обърна глава настрана, зарови лице в дланите си и се разрида неудържимо.

– Ще дойде край за скръбта ти, Мара – меко изрече гласът. – Един ден ти отново ще намериш радостта.

– Никога – изплака богът. – Скръбта ми ще продължи вечно.

– Вечно е изключително много време, Мара – отговори гласът. – И само аз мога да видя края му.

Ридаещият бог не отговори и се отдалечи от тях. Воят му отново се разнесе над руините на Мар Амон.

И господин Улф, и леля Поул се взираха изумено в Гарион.

– Възможно ли е това? – попита старецът със страхопочитание.

– Нима ти самият постоянно не повтаряш, че всичко е възможно,

Белгарат?

– Не знаем, че би могъл да се намесиш пряко – каза леля Поул.

– От време на време подбутвам нещата – правя някои предложения.

Ако помислите внимателно какво се случваше досега, сигурно ще си спомните някои от тях.

– Момчето осъзнава ли нещо от онова, което се случва? – попита тя.

– Разбира се. Поприказвахме си малко по този въпрос.

– Какво си му казал?

– Толкова, колкото би могъл да разбере. Не се тревожи, Поулгара. Няма да го нараня. Сега момъкът осъзнава колко важно е всичко това. Знае, че трябва да се подготви и че не разполага с много време. Мисля, че е по-добре да си тръгнете оттук. Присъствието на момичето от Толнедра причинява на Мара огромна болка.

Видът на леля Поул беше такъв, сякаш искаше да каже още нещо, ала тя погледна подобната на сянка фигура на ридаещия Мара, кимна и поведе групата извън развалините.

– Може би ще можем да поговорим, докато яздим – каза господин Улф. – Имам много въпроси към теб.

– Той си отиде, дядо – отвърна Гарион.

– О – въздъхна господин Улф с очевидно недоволство.

Наближаваше залез слънце и скоро спряха да пренощуват в една горичка на около миля от Мар Амон. Откакто бяха напуснали развалините, пред очите им вече не се изпречваха осакатени духове. След като нахраниха и завиха с одеялата останалите, леля Поул, Гарион и господин Улф се разположиха около малкия огън. След срещата с Мара чуждият ум го беше напуснал и Гарион усещаше как все повече и повече му се доспива. Всички чувства го бяха напуснали, струваше му се, че вече не е способен да мисли самостоятелно.

– Можем ли да разговаряме с... другия? – попита господин Улф, изпълнен с надежда.

– Точно сега не е при мен – отвърна Гарион.

– Значи не е винаги с теб?

– Не винаги. Понякога си отива и го няма цели месеци, понякога дори по-дълго. Този път обаче остана доста – откакто изгоря Ашарак.

– Къде точно се намира, когато е с тебе? – любопитно попита старецът.

– Тук. – И Гарион потупа главата си.

– Ами ти буден ли беше, откакто навлязохме в Марагор? – попита

лея Поул.

– Не точно буден – отговори Гарион. – Част от мен продължаваше да спи.

– Видя ли духовете?

– Да.

– Но те не те уплашиха, нали?

– Не. Някои ме изненадаха, а от един ми прилоша.

Улф бързо вдигна поглед.

– Но сега не бе ти прилошало, нали?

– Не, не мисля. Отначало бях малко стреснат, но вече не съм.

Улф замислено загледа в огъня, сякаш търсеше как по по-подходящ начин да зададе следващия си въпрос.

– Какво ти каза другият, онзи в главата ти, докато разговаряхте?

– Каза ми, че много отдавна се е случило нещо, което не бивало да се случва. И още, че от мен се очаквало да го поправя.

Улф кратко се засмя.

– Много сбит начин за предаване същността на нещата. А спомена ли нещо за начина, по който ще се извърши това?

– Той не знае.

Улф въздъхна.

– Надявах се, че сме спечелили някакво предимство, ала сега ми се струва, че не сме. Изглежда, че и двете пророчества са все още еднакво валидни.

Лея Поул погледна съсредоточено Гарион.

– Мислиш ли, че ще можеш да си спомниш нещо от случилото се досега, когато се събудиш?

– Смятам, че да.

– Добре тогава. Слушай внимателно. Има две пророчества, които водят до едно и също събитие. Кролимите и останалите ангараци работят за събъждането на едното; ние се стремим да се сбъдне другото пророчество. В края на всяко от предсказанията събитието завършва по различен начин.

– Разбирам.

– Всичко в двете предсказания е еднакво до момента на онова събитие – продължи тя. – Какво ще стане след това, зависи от начина, по който ще протече то. Едно от пророчествата ще се наложи, другото ще се провали. Нещата, случили се досега, и онези, които ще се случват в бъдеще, ще се срещнат в този миг и ще се превърнат в едно цяло. Грешката ще бъде поправена, Вселената ще поеме в едната или в другата

посока, сякаш това е била именно посоката, в която се е движела от самото начало. Единствената истинска разлика е, че нещо изключително важно никога няма да се случи, ако ние претърпим провал.

Гарион кимна и изведнъж почувства, че е много уморен.

– Белдин го нарича теорията на сливащите се съдби – намеси се господин Улф. – Две еднакво осъществими възможности. Е, Белдин понякога се изразява твърде помпозно.

– Това не е рядък недостатък, татко – рече леля Поул.

– Спи ми се – обади се Гарион.

Улф и леля Поул размениха бърз поглед.

– Добре – каза леля Поул, изправи се, хвана го за ръка и го заведе при неговите одеяла.

След като го зави и подгъна одеялата, тя постави хладната си ръка на челото му и прошепна:

– Спи, мой Белгарион.

И момъкът заспа.

ВТОРА ЧАСТ ДОЛИНАТА НА АЛДУР

ГЛАВА 7

Когато се събудиха, стояха в кръг, хванати за ръце. Се'недра стискахе лявата ръка на Гарион, Дурник беше от дясната ѝ страна. След като се отърси от съня, Гарион си спомни всичко. Духаше свеж прохладен ветрец, утринното слънце светеше ярко. Жълто-кафявите подножия на планините се изправяха пред тях, а обитаваният от духове Марагор бе останал далеч назад.

Силк се събуди и очите му проблеснаха предпазливо.

– Къде сме? – бързо попита той.

– На север от Марагор – отговори му Улф. – На около осемдесет левги от Тол Ране.

– Колко време сме спали?

– Около седмица.

Силк продължи да се оглежда, привиквайки с разликата във времето и разстоянието.

– Е, предполагам, че е било необходимо – отстъпи накрая той.

Хетар незабавно отиде да провери как са конете, а Барак се зае да разтвива врата си.

– Чувствам се така, като че съм спал върху купчина камъни – оплака се той.

– Поразходи се малко и ще се оправиш – посъветва го лея Поул.

Се'недра не беше изтеглила ръката си от ръката на Гарион и той се чудеше дали не би трябвало да ѝ го каже. Усещаше ръчицата ѝ много топла и малка в своята и като цяло това не му беше неприятно. В крайна сметка реши да не казва нищо.

Хетар се върна намръщен и каза:

– Една от кобилите, които пренасят товара, е жребна, Белгарат.

– Колко време ѝ остава? – попита Улф.

– Трудно е да се каже със сигурност – не повече от месец. Това ще бъде първата ѝ рожба.

– Ще свалим товара ѝ и ще го разпределим между другите коне – предложи Дурник.

– Може. – Гласът на Хетар прозвуча несигурно.

Мандорален, който изучаваше пожълтелите подножия на планините, посочи няколко къдрави струйки дим, издигащи се към синьото утринно небе, и каза мрачно:

– Следят ни, Белгарат.

Господин Улф примижа срещу пушека и се навъси.

– Вероятно златотърсачи. Навъртат се около границите на Марагор като лешояди. Я погледни, Поул.

Леля Поул присви очи и също се вгледа във възвишенията.

– Аренди – подхвана тя след малко. – Сендари, толнедранци и двама драснианци. Не са особено умни.

– Има ли мурги?

– Не.

– Значи са най-обикновена сбирщина – отбеляза Мандорален. – Такава измет не може да ни забави особено.

– Бих предпочел да избегнем сбиването, ако е възможно – каза Улф. – Такива случайни схватки са опасни, пък и с тях не постигаме нищо. – Той с отвращение поклати глава. – Ала никога не ще можем да ги убедим, че не изнасяме злато от Марагор, така че нямаме друг избор.

– Ако искат само злато, защо не им дадем? – предложи Силк.

– Нямаме толкова много, Силк – отвърна му старецът.

– Е, не е необходимо да е истинско – рече Силк с блеснали очи, отиде при товарните коне и се върна с парче брезент. Бързо го сряза на квадрати, взе един и сложи в центъра му две шепи чакъл. После събра краищата, омота ги с въже и направи нещо, прилично на тежка кесия.

– Не би ли казал, че изглежда като чувалче със злато?

– Пак хитрини – рече Барак.

Силк му се усмихна самодоволно и бързо направи още няколко вързопчета.

– Аз ще вода – заяви той и окачи вързопчетата на седлата на конете. – Просто ме следвайте и ме оставете да приказвам. Колко са те, Поулгара?

– Двадесетина – отговори тя.

– Всичко ще приключи прекрасно – уверено заяви дребничкият драснианец. – Тръгваме ли?

Качиха се на конете и поеха към широкото корито на една пресъхнала река, преди векове навярно стигала до равнината. Силк яздеше начело, попивайки всичко с очи. Когато навлязоха в пресъхналото корито, Гарион чу пронизително изсвирване и забеляза напред да се мяркат

някакви фигури. Стръмните брегове на речното корито от двете им страни започнаха да се сближават.

– Ще ни трябва по-широко пространство – каза Силк. – Ето там. – Острата му брадичка посочи едно място, където брегът беше малко по-полегат, и когато стигнаха до него, той рязко обърна коня си. – Хайде! В галоп!

Изкатериха се по брега, вдигайки гъст облак задушаваша жълта прах, и се измъкнаха от коритото на реката.

От обраслия с ниски бодливи храсталаци горен край на коритото долетяха изненадани крясъци и на полянката изскочиха десетина дрипави мъже. Тичаха с всички сили през избуялата до колене трева, за да им пресекат пътя.

Най-напред търчеше мъж с черна брада и размахваше проядена от ръжда сабя. Без никакво колебание Мандорален го блъсна с коня си. Братият изрева, падна и се затъркаля под чаткащите подкови на огромния боен жребец.

Отдалечиха се още малко и по знак на Силк спряха.

– Това е достатъчно – каза Силк. – Всичко, от което имам нужда сега, е онази сган да има достатъчно време да си мисли за жертвите, които ще даде. Определено искам да си мислят за жертви.

Във въздуха към тях изсвистя стрела и Мандорален я отклони с щита си едва ли не с презрение.

– Спрете! – изкрещя един от разбойниците, слаб сендар с белези от шарка, груба превръзка, омотана около единия крак, и мръсна зелена туника.

– Кой си ти да ни казваш да спрем? – изкрещя Силк в отговор.

– Аз съм Кролдор – важно обяви мъжът с превръзката. – Разбойникът Кролдор. Вероятно си чувал за мен.

– Не бих казал, че това име е стигало до ушите ми – заяви Силк любезно.

– Оставете тук златото и... жените – заповяда Кролдор. – Пък може и да ви пощада живота.

– Ако се махнете от пътя ни, може би ние ще ви оставим живи.

– Разполагам с петдесет мъже – рече заплашително Кролдор. – И всички са изпълнени с отчаяна решимост както мен.

– Имаш само двадесет – поправи го Силк. – Избягали крепостни, страхливи селяци и крадци на дребно. Моите хора са обучени войни. При това сме на коне, а вие не.

– Оставете всичкото злато – настоя самообявилият се разбойник.

– Защо не дойдеш да си го вземеш?

– Да вървим! – изръмжа Кролдор на хората си и се хвърли напред. Двама от шайката му нерешително го последваха през кафявата трева, ала останалите се дръпнаха назад, държейки страховито под око Мандорален, Барак и Хетар. След няколко крачки Кролдор осъзна, че хората му не го следват, и се разкрещя вбесен: – Страхливци! Ако не побързате, ще дойдат други и за нас няма да остане нищо.

– Я слушай, Кролдор – подхвана Силк. – Ние, значи, бързаме, пък имаме повече злато, отколкото можем да носим, без да се пресилваме. – Той откачи един от вързопите с чакъл от седлото си и го разклати с изкусителен жест. – Вземи. – Драснианецът хвърли с пренебрежение вързоп в тревата, после взе още един вързоп и го метна до другия. Останалите от групата също откачиха вързопите от седлата и ги нахвърляха до неговите. – Ето, Кролдор – продължи Силк. – Десет торби прекрасно бляскаво злато, които можеш да вземеш, без да се биеш с нас. Ако обаче искаш още, ще трябва да пролещ кръв за това.

Грубите мъже зад Кролдор се спогледаха и се размърдаха, вперили алчно очи в купчината торби.

– Хората ти размишляват дали е правилно от гледна точка на морала да ги вземат, Кролдор – сухо добави Силк. – Тук има достатъчно злато да ги направи богати, а богатите хора не поемат ненужни рискове.

Кролдор го измери със свиреп поглед и изръмжа:

– Няма да забравя това.

– Сигурен съм, че няма да можеш – отвърна му Силк. – Сега искаме да продължим по пътя си. Предлагам ти да се махнеш някъде.

Барак и Хетар се придвижиха от двете страни на Мандорален и тримата нарочно подкараха конете си напред с бавен, застрашителен ход.

Разбойникът Кролдор остана на мястото си до последния момент, после им обърна гръб и се махна от пътя им, сипейки порой ругатни.

– Да вървим – остро изрече Силк.

Забиха пети в хълбоците на конете и се понесоха в галоп напред. Бандитите зад тях се втурнаха към вързопите и започнаха да се блъскат и да се бият още преди да погледнат какво има в тях. Малко по-после се разнесоха яростни кръсъци, но пътешествениците вече бяха далече.

– Бедният Кролдор – кикотеше се Барак. – Ти си зъл човек, Силк.

– Правил съм изследвания върху подлата страна на човешката природа – невинно отвърна Силк. – Обикновено мога да намеря начин да я накарам да заработи в моя полза.

– Хората на Кролдор ще обвинят него, че останаха с празни ръце –

отбеляза Хетар.

– Зная. Но това е един от рисковете на водачеството.

– Може дори да го убият.

– Наистина се надявам да стане точно така. Ще бъде ужасно разочарован от тях, ако не го сторят.

Продължиха напред през жълтите възвишения. Нощта прекараха в добре прикрит малък каньон, където светлината от огъня не би могла да ги издаде на разбойниците, които изобилстваха в тази местност. Следващата сутрин тръгнаха рано и по обяд вече бяха навлезли в същинските планини. Язدهа сред огромни канари, през гъста гора от тъмнозелени ели и смърчове. Въздухът беше хладен и ароматен. Макар че в равнината все още беше лято, тук вече се забелязваха първите признаци на есента. Листата на храстите бяха започнали да пожълтяват, във въздуха имаше едва доловима мъглива мараня и всяка сутрин, когато се събудеха, по земята имаше слана. Ала времето продължаваше да бъде хубаво и те се придвижваха с добро темпо.

Ала веднъж, късно следобед, след като бяха пътували сред планините повече от седмица, от запад заприиха тежки облаци, които донесоха влажен студ. Гарион свали пелерината си от седлото и се загърна плътно, но това не помогна, тъй като с приближаването на вечерта стана още по-студено.

Дурник вдигна лице, подуши въздуха и каза:

– Нощес ще вали сняг.

Гарион, който също усещаше миризмата на мразовития сняг във въздуха, унило кимна.

– Знаех си, че всичко вървеше прекалено добре – изсумтя господин Улф, после сви рамене. – Е, и по-рано сме преживявали тежки зими.

Когато на следващата сутрин Гарион подаде главата си от палатката, на земята под притъмнените ели имаше три пръста сняг. Леки снежинки се носеха навред, сипейки се беззвучно по земята, и обвиваха всичко на повече от сто разкрача в мъглива омара. Въздухът беше студен и сив и конете, които изглеждаха много тъмни във вихрушката, тъпчеха с крака и потрепваха с уши. Дъхът им се отделяше на кълба пара във влажния студ.

Се'недра се показа от палатката, която споделяше с леля Поул, и извика от възхищение. Снегът бе истинска рядкост в Тол Хонет и затова дребното момиче подскачаше сред меките стелещи се снежинки с детинска радост. Гарион се усмихваше с разбиране до мига, когато една снежна топка го удари по главата. После момъкът се втурна да я гони,

заливайки я с водопад от снежни топки, а пък принцесата се измъкваше от ударите, криеше се между дърветата и весело се смееше и пицеше. Когато накрая Гарион я улови, беше твърдо решен да натрие лицето ѝ със сняг, ала тя, бликаща от енергия, обви ръце около врата му и го целуна. Мъничкият ѝ студен нос потри бузата му, а клепащите ѝ бяха натежали от снежинки. Той така и не успя да разбере колко измамно е поведението ѝ до мига, когато тя изсипа шепа сняг във врата му. След това Се'недра се откъсна от него и побягна към палатките, заливайки се от смях, а момъкът се опитваше да изтръска снега от туниката си, преди да съвсем да се е стопил.

Ала към обяд снегът се превърна в лапавица, а леките снежинки – в упорит, неприятен ситен дъжд. Пътешествениците с мъка се изкачваха по една тясна клисура, на дъното на която реवेशе придошъл от дъжда поток.

Накрая господин Улф им направи знак да спрат и каза:

– Приближаваме западната граница на Ктхол Мургос. Смятам, че е време да вземем някакви предпазни мерки.

– Аз ще отида да яздя напред – бързо предложи Хетар.

– А, не – възрази господин Улф. – Ти обикновено губиш здравия си разум, когато видиш мурги.

– Тогава ще отида аз – каза Силк. Беше сложил качулката си, ала от края на дългия му остър нос капеше вода. – Ще се движа на около половин миля пред вас и ще държа очите си отворени на четири.

Улф кимна.

– Изсвири, ако видиш нещо съмнително.

– Добре – рече Силк и се заизкачва в тръс по клисурата.

В късните часове на следобеда дъждът започна да замръзва и скалите и дърветата се покриха със сив лед. Пътниците заобиколиха една скала и завариха зад нея Силк, който ги очакваше. Потокът се беше превърнал в малко ручейче, стените на клисурата се отваряха към стръмен планински склон.

– Остава ни още около час дневна светлина – подхвана дребничкият мъж. – Какво мислиш – да продължим ли напред, или да се върнем в клисурата и да се подготвим за преношуване?

Господин Улф примижа към небето, после огледа склона. Долната му част беше покрита с хилави дървета, а малко по-нагоре минаваше линията, над която не можеше да вирее никаква висока растителност.

– Ще заобиколим дърветата и ще се спуснем от другата страна. Трябва да извървим сама две мили. Да продължим напред.

Силк кимна и отново ги поведе.

Заобиколиха хълма и пред очите им се откри дълбоко дефиле, което ги отделяше от върха, който бяха изкачили преди два дни. Дъждът намалea и Гарион ясно виждаше отсрещния бряг на дефилето на половин миля разстояние. Очите му уловиха някакво движение и той посочи с ръка и попита:

– Какво е това?

Господин Улф изтърси леда от брадата си и каза сърдито:

– Точно от това се страхувах.

– Но какво е?

– Алгрот.

Потръпвайки от отвращение, Гарион си спомни люспестите маймуни с лица на кози, които ги бяха нападнали в Арендия.

– Няма ли да е по-добре, ако побегнем? – попита той.

– Той не може да стигне до нас – отговори господин Улф. – Дефилето е дълбоко почти една миля. Ала това значи, че кролимите са пуснали своите зверове на свобода. Трябва много да внимаваме.

Тръгнаха пак. Вятърът, който постоянно духаше от зейналото дефиле, донасяше лаещите подвиквания на алгрота, който се обаждаше на останалите от глутницата си. Скоро отвратителните същества станаха цяла дузина. Затичаха по скалистия ръб на дефилето, лаеха и не изпускаха от очи пътешествениците.

Скоро Гарион и спътниците му се отклониха към един прелом и след около миля спряха да пренощуват в една горичка ниски смърчове.

На следващата сутрин беше студено и все още облачно, ала дъждът беше престанал. Върнаха се към началото на пролома и продължиха напред по ръба на дефилето. Отсрещната стена се спускаше отвесно в шеметната пропаст, дълбока хиляда разкрача, реката на дъното приличаше на миниатюрна лентичка. Алгротите пак вървяха редом с тях, квичаха, лаеха и ги гледаха с ужасен глад. Имаше и разни други твари, които се виждаха неясно сред дърветата. Една от тях, огромна и рунтава, дори, изглежда, имаше човешко тяло, ала главата ѝ беше на звяр. После мина стадо бързо движещи се животни, замятаха се гриви и опашки.

– Гледайте! – възкликна Се'недра. – Диви коне.

– Не са коне – мрачно вметна Хетар.

– Приличат на коне.

– Може би, но не са.

– Хрулги – лаконично изрече господин Улф.

– Какво е това?

– Хрулгата е четирикрако животно – подобно на коня, – но има вълчи зъби и нокти вместо копита.

– Но това означава, че... – Принцесата замълча с широко отворени очи.

– Да, те са хищници.

Тя потрепера.

– Ужасно!

– Дефилето се стеснява, Белгарат – изръмжа Барак. – Тези твари ме притесняват.

– Не се безпокой. Доколкото си спомням, то се стеснява до стотина разкрача и след това отново се разширява. Не могат да го прекосят.

– Надявам се, че паметта ти не ти е изневерила.

В небето над тях се виеха лешояди, гарвани прелитаха от дърво на дърво и грачеха дрезгаво. Леля Поул наблюдаваше птиците със строго неодобрение, ала не казваше нищо.

Дефилето стана по-гясно и скоро пътешествениците вече ясно различаваха животинските лица на алгротите от другата му страна. Ясно се виждаха дългите остри зъби на хрулгите.

Изведнъж на отсрещната стена на пропастта се появила група ездачи мурги, облечени в ризници. Спряха и изчакаха, докато Гарион и приятелите му стигнаха точно насреща им. На самия ръб на бездната стоеше Брил.

– Какво те задържа? – извика Силк със закачлив глас, в който обаче беше скрито режещо острие. – Помислихме си, че си се загубил.

– Не се губя лесно, Келдар – отговори Брил. – Как минахте оттатък?

– Ами ще се върнеш назад и ще поядиш четири дни – изкрещя Силк. – И ако се огледаш много, много внимателно, обезателно ще откриеш пролома, който извежда дотук. Няма да ти отнеме повече от ден-два, докато го намериш.

Един от мургите откачи от седлото си къс лък, прицели се в Силк и стреля. Силк спокойно гледеше как стрелата пада в дефилето, описвайки дълга, бавна спирала. После извика:

– Добър изстрел.

– Глупак! – грубо изкрещя Брил на мурга с лъка. После отново погледна Силк и викна: – Чувал съм много неща за тебе, Келдар.

– Човек си създава определена репутация – скромно отвърна Силк.

– В някой от близките дни ще разбере дали наистина си толкова добър, както казват.

– Това особено любопитство може би е първият симптом на смъртоносна болест.

– Най-малкото за един от нас двамата.

– Значи ще очаквам с нетърпение следващата ни среща – засмя се Силк. – Надявам се, че ще ни извиниш, скъпи ми приятелю. Имаме спешна работа, нали разбираш.

– Пази си гърба, Келдар – заплаши го Брил. – Един ден ще те издебна.

– Винаги си пазя гърба, Кордоч – извика Силк. – Така че не бъди прекалено изненадан, ако вече те очаквам. Беше ми изключително приятно, че си побървих с тебе. Трябва да се видим пак – и то скоро.

Мургът с лъка изстреля още една стрела и тя последва първата на дъното на дефилето. Силк се изсмя и поведе групата встрани от ръба на пропастта.

– Какъв прекрасен човек – рече той, когато се отдалечиха, после погледна мрачното небе и добави: – И какъв изключително великолепен ден.

Към края на деня облаци се състиха и станаха черни.

Вятърът така се засили, че започна да вие сред дърветата. Пренощуваха в осеяна с камънак долчинка, разположена точно под линията, над която не растяха дървета. Леля Поул сготви гъста яхния. Веднага щом приключиха с вечерята, загасиха огъня.

– Няма защо да им осигуряваме пътеводна светлина като с фар – отбеляза господин Улф.

– Но нали не могат да преминат през дефилето? – каза Дурник.

– По-добре да не рискуваме – отговори Улф, отдалечи се от последните няколко живи въглена на угасващия огън и се взря в тъмнината. Поддал се на моментен импулс, Гарион го последва.

– Още колко път ни остава до долината, дядо? – попита той.

– Около седемдесет левги – каза старецът. – Не можем да се придвижваме бързо тук, в планините. – Времето също се влошава.

– Да, забелязах.

– Ами какво ще стане, ако попаднем в истинска снежна буря?

– Ще се скрием в някакъв заслон, докато отминем.

– Ами ако...

– Гарион, знай, че е съвсем естествено, но понякога приказваш също като леля си. Тя непрекъснато ми повтаря „ами ако“, откакто навърши седемнадесет години. С времето това ужасно ми дотегна.

– Съжалявам.

– Не съжалявай. Просто не го прави повече.

Над главите им, в тъмното като в рог небе, изведнъж се разнесе плясък на огромни тежки криле.

– Какво е това? – попита сепната Гарион.

– Мълчи! – Господин Улф вдигна лице към небето. Разнесе се още един могъщ плясък. – О, това е така тъжно.

– Кое?

– Мислех си, че бедното същество е мъртво от векове. Защо не я оставят на мира?

– Какво е това?

– Няма име. То е огромно, глупаво и грозно. Боговете създадоха само три такива твари и двата мъжки екземпляра се убиха един друг по време на първия размножителен период. Тя е сама, откакто я помня.

– Звучите, които издава, показват, че е огромна – каза Гарион, заслушан в плющенето на огромните крила. – Как изглежда?

– Голяма е колкото къща и наистина не би пожелал никога да я зърнеш.

– Опасна ли е?

– Много. Но нощем не вижда добре. Сигурно кролимите са я изкарали от пещерата, та да ни преследва. Понякога наистина прекаляват.

– Ще кажем ли на другите?

– Това само ще ги разтревожи. Понякога е по-добре да не казваш нищо.

Огромните криле изплющяха още веднъж и в тъмнината се разнесе дълъг, отчаян вик – вик изпълнен с такава болка и самота, че Гарион почувства как в сърцето му се къса от мъка и съчувствие.

– Нищо не можем да направим – въздъхна Улф. – Хайде да се върнем при палатките.

ГЛАВА 8

Времето продължаваше да е лошо и непостоянно и през следващите два дни, докато пътешествениците се изкачваха към покритите със сняг върхове на планините. С увеличаването на височината дърветата ставаха по-редки и по-ниски, докато накрая съвсем изчезнаха. Вятърът духаше без никаква почивка.

Господин Улф спря за малко, за да устави точно къде се намират, и се огледа в слабата светлина на следобеда.

– Оттук – изрече накрая той и посочи пред себе си. Между два върха имаше седловина, над която, брулено от вятъра, се надвесваше мътното небе. Пътешествениците продължиха да се изкачват по склона, плътно завити в пелерините си.

Хетар излезе напред, свъсил тревожно ястребовото си лице.

– Кобилата – каза той на Улф. – Мисля, че е наближило времето да се ожреби.

Без да произнесе нито дума, леля Поул изостана назад, за да нагледа кобилата, и когато се върна, лицето ѝ беше сериозно.

– Остават ѝ само няколко часа, татко – каза тя.

Улф се огледа.

– От тази страна на склона няма никакъв заслон.

– От другата страна, след прохода, може би ще открием нещо подходящо – обади се Барак. Брадата му се вееше на вятъра.

Улф поклати глава.

– Мисля, че положението е съвсем същото, както тук. Трябва да побързаме. Не можем да прекараме цялата нощ на този склон.

Когато стигнаха седловината, цялата сила на урагана се надигна срещу тях, запрашайки в лицата им вихрушка от мокър сняг.

– От тази страна е дори по-лошо, Белгарат – изкрещя Барак срещу вятъра. – Още колко път остава, докато се спуснем до дърветата?

– Доста мили – отговори Улф, като се опитваше да се загърне с плющящата сред вихъра пелерина.

– Кобилата няма да издържи дотам – извика Хетар. – Трябва да намерим някакъв заслон.

– Тук няма такова нещо – заяви Улф. – Не и докато не достигнем дърветата. На тази височина има само голи скали и лед.

Без да знае защо го каза – дори и не осъзна, че го прави, докато не заговори – Гарион извика:

– Ами пещерата?

Господин Улф се обърна и го измери с пронизателен поглед.

– Каква пещера? Къде?

– Онази в склона на планината. Не е далече оттук. – Гарион знаеше, че има пещера, ала не можеше да каже по какъв начин е узнал за нея.

– Сигурен ли си?

– Разбира се. Разположена е ей натам. – Гарион обърна коня си и започна да се изкачва по склона на седловината към огромен скалист връх от лявата им страна. Вятърът шибаше лицата им и непрекъснато навяващият мокър сняг почти ги заслепяваше. Ала Гарион уверено се

движеше напред. Поради някаква причина всяка скала около тях му беше позната, макар че не можеше да обясни защо. Просто яздеше достатъчно бързо, за да остане начело на групата. Знаеше, че ще му задават въпроси, ала не разполагаше с никакви отговори. Заобиколиха върха и излязоха на широк скалист ръб. Ръбът завиваше по продължение на планинския склон и изчезваше сред вихрушките мокър сняг пред тях.

– Къде ни водиш, момко? – изкрещя Мандорален.

– Не е много далеч – извика му Гарион през рамо.

Скалният ръб се стесни и направи плавен завой, следвайки огромното гранитно чело на планината, после се превърна в издаден напред скален корниз, не по-широк от пътека. Гарион скочи от седлото и поведе коня си по корниза. Вятърът го блъскаше в лицето, докато заобикаляше гранитната издатина, и момъкът трябваше да държи ръка пред очите си, защото влажният, замръзващ на мига сняг щеше да го ослепи. Напредваше стъпка по стъпка и видя вратата едва в момента, когато вече можеше да я докосне.

Вратата, вградена в скалата, беше направена от желязо – черно и проядено от ръждата и времето. Беше по-широка, отколкото портата във фермата на Фалдор, и горният ѝ край се губеше във вихрушката мокър сняг.

Барак, който следваше момъка в непосредствена близост, протегна ръка и докосна желязната врата. След това задумка по нея с огромния си юрук. Вратата отекна глухо.

– Наистина зад нея има пещера – извика той през рамо към останалите. – Пък аз си помислих, че вятърът е отвял разума на момчето е го е подлудил.

– Как ще влезем? – извика Хетар. Вятърът веднага отнесе думите му.

– Вратата е непоклатима като самата планина – каза Барак и отново заблъска с юрук.

– Трябва да се скрием някъде от този вятър – заяви леля Поул. Беше прегърнала с една ръка раменете на Се'недра, за да я стопли.

– Е, Гарион? – попита господин Улф.

– Лесно е – отвърна момъкът. – Просто трябва да намеря нужното място. – Той прокара пръсти по леденостуденото желязо, без да знае точно какво търси. – Ето го. – После постави дясната си ръка върху мястото и леко натисна. С безкраен скърцащ стон вратата започна да се движи. Изведнъж се появи линия, която по-рано дори не се забелязваше – сякаш надупчената от ръждиви ямички повърхност беше разрязана от

бръснач точно през центъра. От пукнатината започнаха да се сипят люспици ръжда, които веднага изчезваха, понесени от вятъра.

Гарион почувства особена топлина в сребристия белег върху дланта на дясната си ръка, с която бе докоснал вратата. Обзет от любопитство, той престана да я блъска, ала вратата продължи да се движи, отваряйки се съвсем сама, сякаш действаше в отговор на самото присъствие на белега върху дланта му. Той сви пръстите си и вратата престана да се движи.

Отвори пръстите си и вратата, скърцайки при досега с камъка, се отвори по-широко.

– Не си играй с това, скъпи – каза му леля Поул. – Просто я отвори.

Зад огромната врата беше тъмно, ала не се долавяше миризма на плесен, каквато би трябвало да има на подобно място. Влязоха предпазливо, внимателно изучавайки пода с краката си.

– Почакайте мъничко – измърмори Дурник с необичайно притихнал глас. Чуха го как отвързва една от торбите с багажа и после доловиха чаткането на кремък и огниво. Посипаха се няколко искри, след това проблесна слабо пламъче и ковачът задуха върху праханта. После я приближи до факлата, която беше измъкнал от торбата с багажа. Факлата запраща за миг, после се запали. Дурник я вдигна над главата си и пътешествениците огледаха пещерата.

Веднага ставаше ясно, че пещерата не е създадена от силите на природата. Стените и подът бяха абсолютно гладки, почти полирани, и светлината от факлата на Дурник се отразяваше от бляскавите повърхности. Помещението беше свършено кръгло, около сто разкрача в диаметър. Стените се извиваха навътре, набирайки височина, и таванът над главите им, изглежда, също беше объл. Точно в центъра на пода имаше кръгла каменна маса, широка около двадесет разкрача и по-висока от главата на Барак. Каменна пейка заобикаляше масата. В стената, точно срещу вратата, имаше камина във формата на кръгла арка. Пещерата беше прохладна, ала в никакъв случай не така шипещо студена, както би трябвало да бъде.

– Да доведе ли конете? – попита Хетар.

Господин Улф кимна. В потрепващата светлина от факлата изражението му изглеждаше вгълбено, очите му бяха замислени.

Подковите на конете затракаха по гладкия каменен под; животните се оглеждаха с широко отворени очи, ушите им нервно потрепваха.

– Някой е подредил дървата за огъня – обади се Дурник откъм облата камина. – Да го запаля ли?

Улф вдигна поглед.

– Какво? О, да. Запали го.

Дурник протегна факлата към камината и дървата веднага се запалиха. Огънят много бързо се разгоря, а пламъците изглеждаха прекалено ярки.

Се'недра ахна.

– Стените! Погледнете стените! – Светлината от огъня се отразяваше в кристалите на самата скала и целият купол започна да блести с хиляди променящи се цветове, изпълвайки помещението с меко многобагрене сияние.

Хетар надничаше в друга арка.

– Тук има извор – каза той. – Прекрасно място човек да се подслони по време на буря.

Дурник угаси факлата и свали пелерината си. Подземната зала се беше стоплила почти веднага. Ковачът погледна господин Улф и попита:

– Ти познаваш това място, нали?

– Никой от нас не е успявал да го намери – отговори старецът. Очите му бяха все така замислени. – Дори не бяхме сигурни, че все още съществува.

– Каква е тази странна пещера, Белгарат? – попита Мандорален.

Господин Улф пое дълбоко дъх.

– Когато Боговете създавали света, било необходимо да се срещат от време на време, за да споделят кой какво е направил и да обсъдят кой какво възнамерява да извърши в бъдеще, така че всичко да бъде хармонично – планините, ветровете, сезоните и така нататък. – Старецът се огледа. – Това е мястото, където са се срещали.

Силк, чийто нос потрепваше от любопитство, се покатери на пейката, заобикаляща огромната маса, и извика:

– Тук, отгоре, има седем купи. И седем чаши. А в купите има плодове... – И той протегна ръка.

– Силк! – подвижна остро господин Улф. – Не докосвай нищо.

Ръката на Силк замръзна, той погледна назад към стареца със сепнато лице.

– По-добре слез оттам – каза Улф съвсем сериозно.

– Вратата! – възкликна Се'недра.

Всички се обърнаха. Масивната желязна врата се затваряше с леко полюляване. Със страшна ругатня Барак скочи към нея, ала беше прекалено късно. Вратата се затвори с тихо потракване, тъкмо когато ръката

на исполина успя да я докосне. Барак се обърна към другарите си, очите му бяха изпълнени с изумление.

– Всичко е наред, Барак – каза му Гарион. – Мога да я отворя.

Тогава Улф се обърна към Гарион и го погледна с питащи очи.

– Откъде разбра за пещерата?

Гарион безпомощно затърси отговор.

– Не зная. Просто я намерих. Смятам, че през последния ден през цялото време осъзнавах, че се приближаваме към нея.

– Това свързано ли е с гласа, който приказва с Мара?

– Не мисля така. Изглежда, че той сега не е тук, и това, че знаех за пещерата, е някак по-различно. Мисля, че то идва от мен самия, не от него, ала не съм сигурен как точно става. Струва ми се, че винаги съм знаел за това място тук – само че не съм мислел за него, докато не започнахме да се приближаваме. Много е трудно да го обясня съвсем точно.

Леля Поул и господин Улф си размениха многозначителни погледи. Старецът понечи да попита още нещо, ала точно тогава откъм конете се разнесе нещо като стон.

– Някой да ми помогне – извика настоятелно Хетар. Кобилата дишаше тежко и задъхано и трепереше, сякаш краката не успяваха да удържат тежестта ѝ. Хетар стоеше до нея и се опитваше да я подкрепи. – Още малко и ще се ожреби – рече той.

Леля Поул незабавно се зае с положението и започна отсечено да дава нареждания. Помогнаха на кобилата да легне на пода, Хетар и Дурник започнаха да я разтриват, а леля Поул напълни една тенджерата с вода и внимателно я постави над огъня.

– Трябва ми място – обърна се многозначително тя към останалите и отвори чантата, в която държеше бурканчетата с билките си.

– Защо всички не се махнем някъде? Така само ти пречим – предложи Барак и неспокойно погледна задъхващата се кобила.

– Прекрасно хрумване – съгласи се тя. – Се'недра, ти остани тук. Ще имам нужда от помощта ти.

Гарион, Барак и Мандорален се отдръпнаха встрани и седнаха, оперели гърбове о блестящата стена, а Силк и господин Улф отидоха да раззучат останалата част от подземната зала. Гарион мълчаливо наблюдаваше Дурник и Хетар, които разтриваха кобилата, и леля Поул и Се'недра край огъня. Чувстваше се погълнат от странни мисли. Пещерата го беше привлякла, в това не можеше да има съмнение, и дори в този миг тя упражняваше върху него някакво особено влияние. Макар сега

всички да мислеха за кобилата, той не можеше да се съсредоточи върху това. Беше сигурен, че откриването на пещерата е само първата част на онова, което трябва да се случи. Беше необходимо да извърши още нещо и това, че бе така откъснат от останалите, представляваше подготовката за бъдещите му действия.

– Не е лесно човек да се изповяда – мрачно приказваше Мандорален. Гарион го погледна. – Ала с оглед на отчаяния характер на нашата задача – продължи рицарят, – аз трябва открито да си призная своя огромен недостатък. Може да се случи така, че моята слабост в миг на огромно изпитание да ме принуди да ви обърна гръб и да побягна като страхливец – защото аз наистина съм страхливец – и така животът на всички ви ще бъде изложен на смъртна опасност.

– Правиш от мравката слон – каза Барак.

– Не е така, милорд. Настоявам да разгледате в подробности този проблем и да решите дали съм подходящ да продължа в нашето начинание. – Рицарят понечи да се изправи, поскърцвайки с железните доспехи на нозете си.

– Къде ще ходиш?

– Мислех да се отдалеча някъде, за да можете свободно да обсъдите онова, което ви казах.

– О, я сядай, Мандорален – рече Барак раздражено. – Не бих казал и дума зад гърба ти. Всичко, което имам за тебе, ще ти го заявя в лицето.

Кобилата, която лежеше до огъня, отпуснала глава в скута на Хетар, отново издаде стон.

– Готово ли е лекарството ти, Поулгара? – попита алгарът разтревожено.

– Не съвсем – отговори тя, после се обърна към Се'недра, която внимателно стриваше някакви сухи листа в малка чашка с една лъжица. – Начупи ги на по-малки парченца, скъпа.

Дурник беше възседнал кобилата и опипваше подутия ѝ корем.

– Може да се наложи да обърнем кончето – рече той сериозно. – Струва ми се, че се опитва да излезе наопаки.

– Не се захващай с това, докато лекарството не е започнало да действа – каза му леля Поул, бавно изсипвайки сивкав прах от едно глинено бурканче във врящата тенджерата. После взе чашката с листа от Се'недра и добави няколко от тях, като същевременно разбъркваше отварата.

– Мисля, милорд Барак – настоятелно продължи Мандорален, – че не си осъзнал изцяло важността на онова, което току-що ти казах.

– Чух те. Каза, че веднъж те хванало страх. Това не е нещо, от което трябва да се тревожиш. Всеки човек изпитва страх от време на време.

– Аз не мога да живея с това чувство. Изпълнен съм с постоянна тревога и никога не зная със сигурност дали страхът няма да се върне и да отнеме мъжеството ми.

Дурник откъсна погледа си от кобилата.

– Значи се боиш от това, че те е страх? – изрече той объркано.

– Просто не знаеш как се чувствам, добри ми приятелю – отговори Мандорален.

– Стомахът ти се стяга – заговори му Дурник. – Устата ти пресъхва и като че някой е сграбчил сърцето ти в юмрук. Така ли е?

Мандорален примигна.

– Случвало ми се е толкова често, че прекрасно зная какво изпитва човек.

– Ти? Та ти си сред най-храбрите мъже, които съм срещал.

Дурник се усмихна кисело.

– Аз съм обикновен човек, Мандорален – отрони той. – Обикновените хора винаги живеят в страх. Не го ли знаеше? Боим се от времето, от властниците, от нощта и чудовищата, които се крият в тъмното, боим се от старостта и от смъртта. Понякога се боим дори да живеем. Обикновените хора се страхуват всяка минута от живота си.

– И как понасят всичко това?

– Нима имаме друг избор? Страхът е част от живота, Мандорален, а ние имаме само един живот. Ще привикнеш с това чувство. След като го приемаш всяка сутрин, сякаш обличаш стара туника, дори няма повече да го забелязваш. Понякога смехът помага да го победиш, но не много.

– Да се смея ли?

– Така му показваш, че знаеш за присъствието му, но въпреки това продължаваш напред и извършваш онова, което и бездруго трябва да сториш. – Дурник отново сведе поглед към ръцете си и започна внимателно да разтрива корема на кобилата. – Някои хора ругаят, псуват или вилнеят – продължи ковачът. – Предполагам, че това върши същата работа. Всеки човек трябва да си изнамери способ, за да се справя със страха. Лично аз предпочитам да се смея. Смехът ми си струва някак по-подходящо средство.

Лицето на Мандорален доби дълбоко замислен израз.

– Ще помисля по този въпрос – рече рицарят. – Може би, добри ми приятелю, ти дължа повече от живота си за прекрасните ти наставления.

Кобилата изстена още веднъж – дълбоко и сърцераздирателно.

Дурник се изправи и започна да навива ръкавите си.

– Трябва да преобърнем кончето, госпожо Поул – решително изрече той. – И то скоро, защото иначе ще изгубим и него, и кобилата.

– Нека първо изпие малко от това – отговори жената и потопаи врящата тенджера в студена вода, за да я охлади. – Дръж главата ѝ – обърна се тя към Хетар. Алгарът кимна и здраво обви с ръце главата на изпитващото тежки родилни мъки животно.

– Гарион – повика го леля Поул, докато наливаше течността с лъжица между зъбите на кобилата. – Защо ти и Се'недра не отидете при Силк и дядо ти?

– Обръщал ли си някога конче в утробата на майка му, Дурник? – попита загрижено Хетар.

– Конче не, но телета много пъти – отговори Дурник. – Конят не е много по различен от кравата.

Барак бързо се изправи. Лицето му беше добило леко зеленикав оттенък.

– Аз ще отида с Гарион и принцесата – избоботи той. – Не смятам, че тук ще има голяма полза от мен.

– И аз ще дойда с тебе – заяви Мандорален. И неговото лице беше видимо пребледняло. – Най-добре ще бъде да освободим достатъчно място на нашите приятели за тяхната работа на акушери.

Леля Поул погледна двамата войни с лека усмивка, ала не каза нищо. Гарион и останалите бързо се отдалечиха от огъня. Силк и господин Улф стояха зад огромната каменна маса и надничаха в един от облите отвори, издялан в блестящата стена.

– Никога не съм виждал такива плодове – тъкмо изричаше дребничкият драснианец.

– Бих се изненадал, ако ми кажеше обратното – отвърна господин Улф.

– Изглеждат така свежи, сякаш някой току-що ги е откъснал. – Ръката на Силк почти инстинктивно посегна към изкусителните плодове.

– Аз не бих ги докоснал – предупреди го Улф.

– Чудя си какъв ли е вкусът им.

– Е, щом само се чудиш, няма да пострадаш. Виж, ако ги опиташ, може и да си изпатиш.

– Ненавиждам любопитството ми да остава незадоволено.

– Ще го преживееш някак си. – Улф се обърна към Гарион и останалите. – Как е кобилата?

– Дурник каза, че трябва да преобърне кончето в утробата ѝ –

отговори Барак. – помислихме си, че ще е по-добре да се махнем, за да не им пречим.

Улф кимна и изведнъж, без да обръща глава, викна строго:

– Силк!

– Съжалявам. – Дребничкият драснианец веднага отдръпна ръката си.

– Защо просто не се махнеш оттук? Само ще си навлечеш неприятности.

Силк вдигна рамене.

– Аз винаги попадам в неприятни ситуации.

– Просто отиди някъде другаде, Силк – твърдо заяви Улф. – Не мога да те наблюдавам всяка минута. – Старецът промуши пръсти под мръсната, вече твърде орфана превръзка на ръката си и ядосано се почеса. – О, омръзнаха ми тези бинтове – обяви той. – Гарион, я ги махни от мен. – И Улф протегна ръка.

– А, не – отказа момчето. – Знаеш ли какво ще ме направи леля Поул, ако сваля превръзката без нейно разрешение?

– Стига де! Силк, махни я ти.

– Първо ми казваш да не си навличам неприятности, пък след това ме подтикваш да разсъдя Поулгара? Не си последователен, Белгарат.

– О, хайде, хайде – рече Се'недра, хвана ръката на стареца и започна да човърка възела на превръзката с мъничките си пръстчета. – Само не забравяй, че идеята беше изцяло твоя. Гарион, я ми дай ножа си.

Макар и неохотно, Гарион ѝ подаде камата си. Принцесата срязва превръзката и започна да я разгъва. Шините изпопадаха с трясък върху каменния под.

– Какво сладко дете си ти! – Лицето на Белгарат грейна в широка усмивка и той започна да чеше ръката си с видимо облекчение.

– Просто запомни, че ми дължиш услуга – каза му тя.

– О, тя е толнедранка до мозъка на костите си – отбеляза Силк.

След около час леля Поул Дойде при тях. Погледът ѝ беше мрачен.

– Как е кобилата? – бързо попита Се'недра.

– Много е слаба, но смятам, че ще се оправи.

– Ами кончето?

Леля Поул въздъхна.

– Закъсняхме прекалено много. Опитахме всичко, ала не успяхме да му помогнем да започне да диша.

Се'недра ахна и лицето ѝ изведнъж стана мъртвешки бледо.

– Няма да се откажете точно сега, нали? – изрече тя едва ли не

обвиняващо.

– Нищо повече не можем да направим, скъпа – тъжно ѝ каза леля Поул. – Раждането продължи прекалено дълго и у жребчето не остана никаква сила.

Се'недра се взря в нея, неспособна да повярва.

– Направи нещо! – настоятелно изрече тя. – Ти си вълшебница! Направи нещо!

– Съжалявам, Се'недра. Това не е по силите ни. Не сме в състояние да преинем отвъд тази граница.

Малката принцеса изстена, след това заплака горчиво. Тя хълцаше все по-тъжно и леля Поул я прегърна, за да я утеша.

Ала Гарион вече беше станал. Сега той осъзнаваше със съвършена яснота какво очаква пещерата от него – и момъкът щеше да го извърши, без да се колебае, без да тича, без да прибързва. Безшумно заобиколи каменната маса и пристъпи към камината.

Хетар седеше с кръстосани крака на пода, прегърнал неподвижното жребче в скута си. Главата му беше приведена от скръб, а подобният на грива кичур падаше върху безжизнената главичка на малкото животно с тънки като клечки крака.

– Дай ми го, Хетар – каза Гарион.

– Гарион! Не! – Гласът на леля Поул, долитащ зад гърба му, беше изпълнен с тревога.

Хетар вдигна поглед, ястребовото му лице изглеждаше като болно от скръб.

– Дай ми го, Хетар – повтори едва чуто Гарион.

Без да произнесе нито дума, Хетар повдигна отпуснатото малко телце, все още влажно, проблясващо в светлината на камината, и го подаде на Гарион. Гарион коленичи и постави жребчето пред пламтящия огън. Сложи двете си ръце върху тъничките му ребра и леко ги побутна.

– Дишай! – почти прошепна той.

– Опитвахме така, Гарион – тъжно отрони Хетар. – Опитвахме всичко.

Гарион започна да съсредоточава волята си.

– Не прави това, Гарион – твърдо изрече леля Поул. – Невъзможно е и ще нараниш себе си, ако опиташ да го извършиш.

Гарион не я слушаше. Пещерата му приказваше така високо, че не можеше да чуе нищо друго. Той концентрира всичките си мисли върху влажното безжизнено тяло на жребчето. След това протегна дясната си ръка и постави дланта ѝ върху чистото кафеникаво рамо на мъртвото

животно. Като че пред него се изправи празна стена – черна и по-висока от всичко на света, непроницаема, смълчана, простираща се извън способностите му да я обхване. Момъкът направи плах опит да я изблъска, ала тя не помръдна. Той пое дълбоко дъх и хвърли всичките си сили в битката със стената.

– Живей! – изрече той.

– Гарион, спри!

– Живей! – повтори той, съсредоточавайки последните си неизползвани усилия срещу мрака.

– Сега е прекалено късно, Поул – долетяха отнякъде думите на господин Улф. – Той вече е вложил цялото си същество.

– Живей! – потрети Гарион и силата, която се изтръгна от него, беше така огромна, че изцеди сърцето му. Блестящите стени потрепераха и след това изведнъж започнаха да звънят, като че някъде дълбоко в планината бе започнала да бие камбана. Звукът започна да вибрира, изпълни куполообразната подземна зала с могъщ, отекващ звън. Светлината в стените изведнъж избухна с ослепителна яркост и в стаята стана светло като на пладне.

Малкото телце под ръката на Гарион потрепна, жребчето пое дълбоко, несигурно дъх. Гарион чу как останалите ахнаха, когато подобните на клечици крачка започнаха да потръпват. Кончето отново пое въздух и отвори очи.

– Чудо! – изрече Мандорален със задавен глас.

– Може би дори е нещо повече от това – отговори му господин Улф, впил очи в лицето на Гарион.

Жребчето се напъна, главата му леко се поклати върху вратлето. То изопна краката си и се опита да се изправи. Инстинктивно се обърна към майка си и залитайки, тръгна към нея да суче. Кожата му, която преди Гарион да я докосне беше наситено кафява, сега имаше белег върху рамото – едно-единствено, като че нажежено бяло петно, голямо точно колкото белега върху дланта на Гарион.

Гарион с мъка се изправи и едва си проби път сред останалите. Цялото му тяло се олюляваше, ала той се добра до ледения извор, който бълбукаше в овалната арка, издълбана в стената. Започна да плиска вода върху лицето и врата си. После коленичи пред извора, целият тръпнеш, неспособен да диша спокойно. Така остана дълго време. После почувства плахо, почти срамежливо докосване по лакътя. Предпазливо вдигна глава и видя жребчето – сега то стоеше по-здраво на краката си и го гледаше с възторг в бляскавите си очи.

ГЛАВА 9

На следващата сутрин бурята вече беше преминала, ала те останаха в пещерата още един ден, изчаквайки да утихне вятърът, кобилата да се възстанови, пък и новороденото жребче трябваше да укрепне. Гарион намираше, че вниманието на малкото животно го тревожи. На което и място в пещерата да отидеше момъкът, кротките очи винаги го следваха, а жребчето непрекъснато се сгушваше до него. Останалите коне също го наблюдаваха с някакво нямо уважение. В крайна сметка това беше твърде объркващо.

На сутринта, когато се подготвиха за тръгване, пътешествениците внимателно заличиха всички следи на своя престой в пещерата. Почистването стана спонтанно – не в резултат на нечие предложение или след някакво обсъждане – просто без никакъв коментар всички се включиха в него.

– Огънят продължава да гори – притесняваше се Дурник.

– Ще угасне от само себе си, когато излезем – увери го Улф. – Мисля, че не би могъл да го угасиш – независимо от усилията, които ще положиш.

Дурник сериозно кимна.

– Вероятно имаш право.

– Затвори вратата, Гарион – рече леля Поул, когато изведоха конете на каменния ръб пред пещерата.

Някак срамежливо Гарион улови края на огромната желязна врата и го дръпна. Макар че Барак с цялата си огромна мощ бе опитал – без никакъв успех – да помръдне вратата, тя започна да се движи с лекота веднага щом я докосна Гарион. Едно-единствено подръпване я накара тихо и плавно да се затвори. Двата твърди ръба се срещнаха със силно, глухо бръмчене и оставиха само тъничка, едва видима линия на мястото, където се докосваха.

След като заобиколиха планинския скат, пътешествениците отново се качиха на конете и започнаха да се спускат сред повалени обли камъни и участъци мръсен лед, достигайки първите ниски храсти и недорасли дървета на няколко мили под прохода. Макар че вятърът все още беше студен, небето над главите им беше синьо; само няколко пухкави облака се носеха по него и им изглеждаха необичайно близо.

Гарион яздеше до господин Улф. Умът на момъка беше крайно объркан от онова, което се бе случило в пещерата, и той отчаяно

желаеше да си изясни нещата.

– Дядо – подхвана младежът.

– Да, Гарион? – отвърна старецът, отърсвайки се от полудрямката.

– Защо леля Поул се опита да ме спре? Искам да кажа тогава, с жребчето?

– Защото беше опасно – отговори Улф. – Много опасно.

– Защо пък да е било опасно?

– Когато се опитваш да постигнеш нещо невъзможно, влагаш прекалено много енергия; и ако продължаваш с опитите си, това може да се окаже фатално.

– Фатално ли?

Улф кимна.

– Даваш от себе си всичко, на което си способен, не ти остава никаква сила и сърцето ти не е в състояние да бие.

– Не знаех – изрече изумено Гарион.

Улф се наведе, за да премине под някакъв нисък клон.

– Очевидно.

– Но нали самият ти непрекъснато повтаряш, че няма нищо невъзможно?

– Само в рамките на разумното, Гарион. Само в рамките на разумното.

Няколко минути продължиха да яздат безмълвно, шумът от копитата на конете им бе заглушен от мъха, който покриваше земята под дърветата.

– Може би трябва да науча повече неща по този въпрос – рече накрая Гарион.

– Тази мисъл не е лоша. Какво искаш да узнаеш?

– Ами всичко.

Господин Улф се засмя.

– Боя се, че това ще ти отнеме доста дълго време.

Сърцето на Гарион се сви.

– Толкова ли е сложно?

– Не. Всъщност е много просто, ала най-простите неща се обясняват най-трудно.

– В това няма никакъв смисъл – отвърна Гарион малко раздразнено.

– О, така ли? – Улф го изгледа развеселен. – Нека тогава ти задам един прост въпрос. Колко е две и две?

– Четири – бързо отговори Гарион.

– А защо?

Гарион се обърка за миг.

– Просто е така – отговори неубедително той.

– Но защо?

– Не е нужно да се пита защо. Просто си е така.

– Човек задава въпроса „защо“ към всичко, Гарион.

– Добре тогава. Защо две и две прави четири?

– И аз не зная – призна Улф. – Мислех си, че може би ти знаеш.

Преминаха край мъртъв дънер, който стърчеше изкривен, грозно бял на фона на наситено синьото небе.

– Въобще ще стигнем ли донякъде с този разговор? – попита Гарион. Сега изпитваше още по-голямо объркване.

– Всъщност смятам, че стигнахме доста далеч – отвърна Улф. – Какво точно искаше да узнаеш?

Гарион зададе въпроса си по възможно най-директния начин, доколкото позволяваха силите му:

– Какво представлява вълшебството?

– Веднъж ти казах. Вълшебството е необходимата Воля и необходимата Дума.

– Но това в действителност нищо не означава.

– Добре, нека опитаме другояче. Вълшебството е да извършиш нещо с ума си, а не с ръцете си. Повечето хора не го използват, защото е много по-лесно да се работи по другия начин.

Гарион се намръщи.

– Не ми изглежда трудно.

– Така е, защото нещата, които извършваше ти, се получаваха импулсивно. Никога не си сядал да обмислиш как ще постигнеш целта си – просто ги вършеше.

– Нима така не е по-лесно? Искам да кажа – защо просто не правя нещата, вместо да ги обмислям?

– Защото спонтанното вълшебство е само нискокачествена магия – изцяло неконтролируема. Всичко би могло да се случи, ако просто безотговорно изгървеш силата на ума си. Тя не притежава свое чувство за добро и зло. Представите за доброто и злото идват от тебе, не от вълшебството.

– Искаш да кажеш, че когато изгорих Ашарак, съм го направил аз, а не вълшебството? – попита Гарион и почувства, че при тази мисъл му прилошава.

Господин Улф сериозно кимна.

– Може би ще ти помогне, ако си спомниш, че ти беше и човекът,

който даде живот на жребчето. Тези две неща взаимно се уравновесяват.

Гарион погледна през рамо към жребчето, което подскачаше след него като кученце.

– Искаш да кажеш, че вълшебството може да извършва или добри, или лоши неща?

– Не – поправи го Улф. – Само по себе си то няма никаква връзка с доброто и с лошото в света. Вълшебството не може да ти помогне да решиш как ще го използваш. Можеш да постигаш каквото си искаш чрез него – е, почти всичко. Можеш да сринеш върховете на планините, да забиеш дърветата с клоните в земята и корените към небето, можеш да накараш облаците да имат зелен цвят, ако това ти харесва. Ала ти трябва да решиш не дали можеш да извършиш нещо, а дали би трябвало да го извършиш.

– Ти каза, че мога да извърша почти всичко – бързо отбеляза Гарион.

– Сега ще стигна и дотам – рече Улф и замислено погледна към прелитания ниско над главата му облак – обикновен наглед старец с избеляла туника, който се взираше в небето. – Има едно нещо, което е абсолютно забранено. Не можеш никога да унищожаваш неща, каквото и да било – никога.

Гарион се почувства напълно объркан.

– Но аз унищожих Ашарак, нали?

– Не. Ти го уби. Между двете има разлика. Ти го подпали и той изгоря и умря. Да унищожих нещо означава да го разградиш стъпка по стъпка в същата последователност, както когато е създавано. Ето това е забранено.

– Ами какво ще се случи, ако все пак опитам да го сторя?

– Силата ще се обърне срещу самия теб и за миг ще изчезнеш от лицето на земята.

Гарион примигна и изведнъж целият изстина при мисълта как едва не бе преминал забранената граница в срещата си с Ашарак.

– Как бих могъл да правя тази разлика? – попита той с притихнал глас. – Искам да кажа: как да обясня, че съм искал да убия някого, а не да го унищожа?

– Това не е област, в която би могъл да експериментираш – каза Улф. – Ако наистина искаш да убиеш някого, забий меча си в тялото му. Да се надяваме, че не ще ти се налага да го правиш твърде често.

Спряха край малък поток, който едва-едва течеше между покрити с мъх камъни, и оставиха конете да се напият с вода.

– Разбери, Гарион – обясни Улф, когато пак тръгнаха. – Върховната цел на вселената е да създава различни неща. Тя няма да ти позволи да унищожаваш зад гърба ѝ всичко, което с толкова труд и усилия е сътворила. Когато убиеш някого, всичко, което си сторил в действителност, е следното: ти само си го променил. Той вече не е жив, а мъртъв. Ала е все още във вселената. Ако искаш да го унищожис, то трябва със силата на волята си изцяло да прекъснеш съществуването му. Когато почувстваш, че ти остава още мъничко и ще кажеш на нещо „изчезни“ или „махни се“, или „престани да съществува“, ти се приближаваш до мига на самоунищожението. Това е основната причина, поради която винаги трябва да контролираме чувствата си.

– Не знаех, че е така – призна Гарион.

– Сега вече знаеш. Не се опитвай да унищожис дори едно-единствено речно камъче.

– Речно камъче ли?

– Вселената не прави разлика между речното камъче и човека. – Старецът го изгледа някак строго. – Вече няколко месеца, откак леля ти се опитва да ти обясни защо е необходимо да контролираш себе си, а ти ѝ се противопоставяш на всяка крачка.

Гарион сведе глава.

– Просто не знаех каква е била целта ѝ – извини се той.

– Така е, защото не слушаше. Това е голям твой недостатък, Гарион.

Гарион поаленя.

– Ами какво се случи с тебе първия път? Как откри че можеш... ами... че можеш да го правиш? – бързо попита момъкът, за да смени темата.

– Беше глупаво – отговори Улф. – Първия път става винаги нещо такова.

– Какво беше?

Улф сви рамене.

– Исках да преместя една голяма скала. Ръцете и гърбът ми не бяха достатъчно силни, ала умът ми беше. След това няха никакъв друг избор, освен да се науча как да използвам тази сила, защото след като веднъж човек я освободи, тя остава свободна завинаги. Това е мигът, в който животът ти се променя и трябва да се научиш да се контролираш.

– Винаги опираме до това, нали?

– Винаги – изрече Улф. – Всъщност не е така трудно, както ти звучи. Погледни Мандорален. – Старецът посочи рицаря, който яздеше до

Дурник. Дватамата водеха оживен спор. – Ето, Мандорален е достатъчно добър човек – почтен, откровен, безкрайно благороден – ала нека бъдем честни, в ума му никога не се е зараждала оригинална мисъл – никога досега. Той се научава как да контролира страха, а това го принуждава да мисли – вероятно за пръв път през целия му съзнателен живот. Това е болезнено за него, ала той го прави. Щом Мандорален може да се научи да контролира страха с ограничения си ум, значи и ти ще можеш да се научиш да управляваш чувствата си. В края на краищата ти си доста по-умен от него.

Силк, който разузнаваше местността пред тях, се върна и събщи:

– Белгарат. На около миля пред нас има нещо и смятам, че би било добре да видиш какво е. – След тези думи двамата със Силк поеха в галоп напред между дърветата.

Гарион се замисли върху онова, което му беше казал старецът. Най-много го измъчваше отговорността, която нежеланият от него талант стоварваше върху плещите му.

Жребчето подскачаше край момъка, изчезвайки от време на време в галоп между дърветата, след което се втурваше обратно; малките му копита топуркаха по влажната земя. То често спираше и се взираше в Гарион с очи, изпълнени с доверие и любов.

– Я престани – казваше Гарион. И кончето хукваше отново.

Принцеса Се'недра приближи коня си до неговия и по пита:

– За какво си приказвахте с Белгарат?

Гарион сви рамене.

– За много неща.

Веднага последва мъничко, едва видимо стягане на мускулчетата около очите ѝ. През месеците, откакто се познаваха, Гарион се беше научил да улавя тези почти невидими сигнали за опасност. Нещо му подсказва, че принцесата търси повод за свада, и с проникателност, която го изненада, Гарион успя да разгадае източника на нейната неизразена досега с думи войнственост. Събитията в пещерата я бяха разтърсили дълбоко, а Се'недра не обичаше сътресенията. Онова, което още повече бе влошило нещата, беше, че жребчето не ѝ обръщаше внимание, макар тя да го галеше и да искаше да го превърне в свой личен любимец. Ала кончето я пренебрегваше напълно, съсредоточаваше цялото си внимание върху Гарион и дори забравяше собствената си майка, освен в случаите, когато беше гладно. А Се'недра ненавиждаше да бъде пренебрегвана дори повече, отколкото мразеше сътресенията. Гарион унило осъзна колко малки са шансовете му да избегне свадата.

– Е, не бих желала да си пъхам носа в личен разговор – заяви тя язвително.

– Разговорът не беше личен. Приказвахме си за вълшебства и за различните начини как да избягвам злополуките. Не искам да правя повече грешки.

Момичето превъртя чутото през ума си, търсейки нещо в него обидно. Мекият отговор на Гарион, изглежда, я ядоса още повече.

– Не вярвам във вълшебства – отрязва категорично тя. В светлината на събитията, случили се наскоро, изявлението ѝ беше очевиден абсурд и тя го осъзна в мига, когато думите излетяха от устата ѝ. Очите ѝ станаха още по-сурови.

– Добре. – Гарион въздъхна примирено. – Имаш ли нещо специално наум, за което искаш да се караме, или просто желаеш да се накрещиш?

– Да крещя ли? – Гласът ѝ подскочи няколко октави нагоре. – Аз да крещя?

– Е, може би да пискаш – предположи той, надявайки се тонът му да прозвучи колкото е възможно по-обидно. Свадата очевидно беше неминуема и Гарион твърдо реши да дразни Се'недра до кръв, та ако ще е, да е.

– Да пискам ли? – изпищя Се'недра.

Пререканието им продължи около четвърт час, докато Барак и леля Поул не дойдоха при тях и не ги разделиха. Като цяло резултатът не беше твърде задоволителен. Гарион беше прекалено загрижен за други неща, за да вложи сърце в обидите, с които засипа момичето, а пък раздрънението на Се'недра лиши хапливите ѝ забележки от фината им острота. Към края всичко се сведе до досадно повторение на фрази като „разглезено изчадие“ и „глупав селяк“ – ехото ги подхвърляше до безкрайност по склоновете на заобикалящите ги планини.

Господин Улф и Силк се върнаха и се присъединиха към тях.

– За какво бяха всички тези крясъци? – попита Улф.

– Децата си играеха – отвърна леля Поул, измервайки Гарион с изпепеляващ поглед.

– Къде е Хетар? – попита Силк.

– Отзад – рече Барак и се обърна да погледне към товарните коне. Ала високият алгар не се виждаше никъде. Барак се намръщи. – Токущо беше тук. Може би е спрял да отмори коня си, или нещо от тоя род.

– Без да се обади? – възрази Силк. – Това не е в неговия стил. При това той никога не би оставил товарните коне, без да се погрижи за тях.

– Сигурно си е имал някаква причина – намеси се Дурник.

– Ще се върна да го потърся – предложи Барак.

– Не – каза господин Улф. – Ще изчакаме няколко минути. Нека не се разпръскваме из тези планини. Ако наистина е необходимо някой да се върне, ще го сторим всички заедно.

Закаха. Вятърът люлееше клоните на боровете и издаваше печални, подобни на въздишка звуци. След няколко мига леля Поул изрече отсечено, почти сърдито:

– Идва. – В гласа ѝ се бе промъкнала стоманена нотка. – Забавлявал се е.

Хетар се появи далеч назад по пътеката. Яздеше в лек галоп, дългият кичур на темето му плющеше на вятъра. Когато приближи, всички чуха как си свирука – просто така, без някаква мелодия. Водеше два коня.

– Какво си направил? – попита Барак.

– Двама мурги ни преследваха – отвърна Хетар, сякаш това обясняваше всичко.

– Можеше да ме повикаш да дойда и аз – рече Барак и в гласа му прозвуча лека обида.

Хетар сви рамене.

– Бяха само двама. Яздеха алгарски коне, затова го приех като лична обида.

– Струва ми се, че винаги откриваш някаква причина да приемаш всичко като лична обида, когато са замесени мурги – каза рязко леля Поул.

– Ами така ми действа.

– Не ти ли хрумна да ни кажеш къде отиваш?

– Бяха само двама – повтори Хетар. – И не се забавих много, нали?

Тя пое дълбоко дъх и очите ѝ засвяткаха опасно.

– Остави, Поул – обърна се към нея господин Улф.

– Но...

– Няма да успееш да го промениш. Тогава защо трябва да се вълнуваш? Освен това постъпката му ще охлади желанието им да ни преследват. – Старецът се обърна към Хетар, без да обръща внимание на опасния поглед, който му хвърли леля Поул. – От групата на Брил ли бяха?

Хетар поклати глава.

– Не. Мургите на Брил бяха от юг и яздеха мургски коне. Тези двамата бяха северни мурги.

– Има ли някаква видима разлика между тях? – любопитно попита Мандорален.

– Доспехите им са малко по различни, пък и южняците не са толкова високи, а лицата им са по-плоски.

– Откъде са взели алгарски коне? – попита Гарион.

– Те нападат хергелетата – мрачно отвърна Хетар. – Алгарските коне се ценят високо в Ктхол Мургос и някои мурги имат навика да се промъкват в Алгария и да ги крадат.

– Тези специално не са в много добра форма – отбеляза Дурник, оглеждайки двете изморени животни, които бе довел Хетар. – Яздиха ги дълго и безмилостно, имат и белези от камшици.

Хетар мрачно кимна.

– Още една причина, поради която мразя мургите.

– Зарови ли ги? – попита Брак.

– Не. Оставих ги на такова място, че другите мурги, решили да ни последват, непременно да ги намерят. Трупове ще вразумят всеки, който мине по този път.

– Има признаци, че и други са минавали през тази местност – намерих се Силк. – Открих следите на цяла дузина конници напред.

– Е, това можеше да се очаква – каза господин Улф и се почеса по брадата. – Ктучик е разпръснал кролимите си навсякъде, а и Таур Ургас контролира тази територия. Сигурен съм, че биха искали да ни спрат, стига да можеха. Смятам, че трябва да се спуснем в Долината колкото е възможно по-бързо. Стигнем ли дотам, няма да имаме повече неприятности.

– Няма ли да ни проследят в Долината? – попита Дурник и нервно се огледа.

– Не. Мургите не влизат в Долината – не биха го сторили за нищо на света. Духът на Алдур е там, а мургите отчаяно се боят от него.

– Колко дни път остават до Долината? – попита Силк.

– Четири или пет, ако яздим непрекъснато – отговори Улф.

– Тогава по-добре да тръгваме.

ГЛАВА 10

Времето, което приличаше на истинска зима в по-високите планини, омекна и стана есенно, след като пътешествениците се спуснаха от върховете и хребетите. Горите по възвишенията над Марагор бяха гъсти – имаше ели и смърч с обилни ниски шубраци. Ала от тази страна преобладаващият дървесен вид беше борът и храсталците бяха редки.

Въздухът, изглежда, беше по-сух, склоновете на хълмовете бяха покрити с висока жълта трева.

Преминаха през местност, където листата на храстите бяха яркочервени, по-надолу шумата стана отначало жълта, после отново зелена. Гарион намираше този обрат на сезоните твърде странен. Струваше му се, че той нарушава всичките му представи за естествения ред на нещата в природата. Когато стигнаха предпланините над Долината на Алдур, отново беше късно лято – златно и леко прашно. Макар често да откриваха свидетелства за присъствието на патрули мурги, нямаха повече срещи с тях. След като прекосиха някаква мислена, неопределена от материални знаци линия, следите от конете на мургите въобще престанаха да се появяват.

Спускаха се край буен поток, който подскачаше над гладки, закръглени камъни, ревеше и се пенеше – беше един от няколкото, образувачи река Алдур – широка плавателна артерия, която течеше през огромната алгарска равнина и се вливаше в залива Черек на осемстотин левги североизточно от извора си.

Долината на Алдур беше разположена в прегръдката на две планински вериги, които образуваха централния хребет на континента. Той беше тучен и зелен, покрит с висока трева и осяян тук-там с огромни самотни дървета. Тук пасяха елени и диви коне, кротки като добитък. Чучулиги кръжаха или се спускаха ниско над земята, изпълвайки въздуха с песните си. Когато групата навлезе в Долината, Гарион забеляза, че птиците се събираха навсякъде, където се движеше леля Поул; по-храбрите дори кацаха на раменете ѝ, чуруликаха и изразяваха с кръшни трели своето обожание и пожеланията си за „добре дошли“.

– Бях забравил за това – обърна се господин Улф към Гарион. – През следващите няколко дни ще бъде трудно да привлечем вниманието ѝ.

– Така ли?

– Всяка птица в Долината ще се отбие Да я посети. Всеки път става така, когато дойдем. Пернатите полудяват, щом я видят.

Гарион си помисли, че сред объркания птичи хор, като едва загатнат шепот, до ушите му достигат чуруликащи гласове, които повтарят безконечно: „Поулгара, Поулгара, Поулгара.“

– Дали само си въобразявам, или те наистина приказват? – попита той.

– Учудвам се, че не си ги чул по-рано – отговори Улф. – Всяка птица бърбеше името ѝ през последните десет левги.

„Погледни ме, Поулгара, погледни ме“ – сякаш изричаше една лястовичка, която започна да описва цяла серия главолumni фигури над главата ѝ. Жената меко ѝ се усмихна и птицата удвои усилията си.

– Никога по-рано не съм ги чувал да приказват – чудеше се Гарион.

– Те винаги разговарят с нея – обясни Улф. – Понякога бърбенето им продължава с часове. Затова понякога тя изглежда малко разсеяна. Слуша птиците. Твоята леля се разхожда сред свят, изпълнен с разговори.

– Не знаех.

– Малцина го знаят.

Жребчето, което се носеше в спокоен тръс след Гарион, докато слизаха по полегатите възвишения, полудя от радост, когато стигнаха до тучната трева на Долината. С изумителна скорост то затича сред ливадите, търкаляше се в тревата, тънките му крачета не издържах на безкрайните разстояния. Галопираше, описвайки дълги, извити дъги сред ниските хълмчета. Съвсем съзнателно налиташе в стада от пасящи елени, плашеше ги и ги караше да побягват, а след това се втурваше след тях.

– Връщай се! – крещеше след него Гарион.

– Няма да те чуе – казваше му Хетар и се усмихваше на лудориите на малкото конче. – Най-малкото ще се преструва, че не чува. Весело му е.

„Веднага се връщай тук!“ – Гарион изпрати тази мисъл малко по-твърдо, отколкото възнамеряваше. Предните крака на жребчето се вцепиха, то се хлъзна напред и едва тогава спря. После се обърна и послушно пое в тръс към Гарион. Очите му искряха извинително.

– Лош кон! – смърри го Гарион.

Жребчето наведе глава.

– Не му се карай – рече Улф. – Ти също си бил много, много млад.

Гарион веднага съжали за думите, които беше изрекъл, потупа кончето и му се извини:

– Всичко е наред.

Кончето го погледна с благодарност и отново заподскача из тревата, макар че оставаше наблизо.

Принцеса Се'недра наблюдаваше Гарион от доста време. Следеше го със замислен поглед и навила кичурче от бакърената си коса на показалеца си, разсеяно го хапеше с белите си зъби. Всеки път, когато се обърнеше, Гарион виждаше, че принцесата го наблюдава и гризе косата си, и по някаква неизвестна причина това го тревожеше.

– Ако беше мое, нямаше да се държа така жестоко с него – изрече принцесата обвинително.

Гарион предпочете да не ѝ отговори.

Минаха край три разрушени древни кули. Изглежда, бяха се издигали на шестдесет стъпки, макар че времето и годините ги бяха разрушили. Последната бе почерняла като от огън.

– Тук имало ли е някаква война, дядо? – попита Гарион.

– Не – отговори Улф тъжно. – Кулите принадлежах на моите братя. Онази ей там беше на Белсамбар, а другата до нея – на Белмакор. Те умряха преди много години.

– Не мислех, че и вълшебниците умират.

– Те се измориха... или може би изгубиха надежда. Направиха така, че да престанат да съществуват.

– Значи са се самоубили?

– Да, може и така да се каже. Ала беше малко по-сложно.

Гарион не настоя да разговарят повече по този въпрос, понеже старецът, изглежда, предпочиташе да не навлиза в подробности.

– Ами какво ще кажеш за онази – кулата, която е изгоряла? На кого беше тя?

– На Белзедар.

– Нима ти и останалите вълшебници сте я изгорили, когато е преминал на страната на Торак?

– Не, той сам я подпали. Предполагам, че по този начин искаше да ни покаже, че вече не е член на нашето братство. Белзедар открай време обича драматичните жестове.

– А къде е твоята кула?

– В сърцето на Долината.

– Ще ми я покажеш ли?

– Ако искаш.

– А леля Поул има ли своя собствена кула?

– Не. Тя остана при мен, докато порасне, после двамата заедно тръгнахме по света. Така и не намерихме време да построим кула и за нея.

Продължиха да яздат до късно следобед и спряха, за да пренощуват под огромно дърво, което самотно се издигаше в центъра на широка поляна.

Се'недра скочи от седлото си и затича към дървото. Червената ѝ коса се носеше след нея като вихрушка.

– Колко си красиво! – възкликна тя и постави ръцете си със

страхопочитание и любов върху грубата кора.

Господин Улф поклати глава.

– Дриади! Направо губят ума си, когато видят дървета.

– Не познавам какво е – рече Дурник и леко се намръщи. – Не е дъб.

– Може би е някаква южна разновидност – предположи Барак. – Аз също никога не съм виждал точно такава дърво.

– Много е старо – подхвана Се'недра и нежно долепи буза до ствола. – Говори по странен начин, но ме харесва.

– Какво е това дърво? – попита Дурник. Той все още се мръщеше. Огромното дърво беше осуетило желанието му да го постави в определен клас и категория.

– То е единствено по рода си в целия свят – каза господин Улф. – Никога не сме му давали име. Винаги си е било просто Дървото. Понякога се срещахме тук.

– Изглежда, не дава никакви плодове нито семена – отбеляза Дурник, след като разучи земята под огромните клони.

– Няма нужда от тях – отвърна Улф. – Както ти казах, то е единствено в света. Винаги си е расло тук – и винаги ще расте. Не изпитва желание да се размножава.

Дурник изглеждаше разтревожен от този факт.

– Никога не съм чувал за дърво, което няма семена.

– То е твърде особено дърво, Дурник – намеси се леля Поул. – Покинало е в деня, когато бил създаден светът, и вероятно ще остане на това място, докато той продължава да съществува. Неговото предназначение не е да се размножава, а нещо съвсем друго.

– Какво е то тогава?

– Не знаем – отговори Улф. – Знаем само, че то е най-старото живо нещо в света. Може би това е предназначението му. Може би расте тук, за да доказва безкрайността на живота.

Се'недра беше свалила обувките си, катереше се по дебелите клони и си мърмореше и се смееше.

– Има ли случайно някаква традиция, която свързва дриадите с катеричките? – попита Силк.

Господин Улф се усмихна, после каза:

– Ако можете да се справите без нас, Гарион и аз ще ви оставим за малко.

Леля Поул го измери с въпросителен поглед.

– Време е за малко обучение, Поул – обясни той.

– Ще се справим, татко – каза тя. – Ще се върнете ли навреме за вечеря?

– Запази ни я топла. Идваш ли, Гарион?

Двамата се впуснаха в мълчалива езда през зелените поляни. Златната светлина на следобедна стопляше цялата Долина и я правеше прекрасна. Гарион беше объркан от странната промяна в настроението на господин Улф. В поведението му досега винаги бе имало някаква жилка на импровизация. Той често изживяваше дните без предварителна подготовка, в движение, разчитайки на шанса, на остроумието си, в случай на нужда и на своята мощ, за да преживее. Ала тук, в Долината, изглеждаше ведър, необезпокояван от хаотичните събития, които се случваха във външния свят.

На около две мили от Дървото се издигаше друга кула.

Беше кръгла, не много висока, изградена от груби камъни. Извитите прозорци близо до върха ѝ бяха разположени в посоките на четирите ветрове, ала постройката, изглежда, нямаше врата.

– Нали каза, че би желал да посетиш моята кула – рече Улф и слезе от седлото. – Ето я.

– Тя не е разрушена като останалите.

– От време на време се грижа за нея. Ще се качим ли горе?

Гарион с лекота скочи от коня си и попита:

– Къде е вратата?

– Ето я. – Улф посочи един голям камък в заоблената стена.

Гарион го погледна с подозрение.

Господин Улф застана пред камъка и изрече:

– Аз съм. Отвори се.

Приливът на сила, който Гарион почувства при тези думи, беше съвсем обикновен, разкриващ нещо, правено толкова често, че вече бе престанало да бъде вълшебство. Камъкът послушно се обърна, разкривайки тесен, несиметричен вход. Улф направи знак на Гарион да го последва и прекоси мрачната стая след входа.

Кулата не беше куха, както бе предполагал Гарион, а солиден пиедестал, прорязан единствено от едно стълбище, което се извиваше спираловидно нагоре.

– Ела – каза Улф на момъка, взирайки се в протритите каменни стъпала. – Внимателно стъпвай на това – рече той и посочи едно от стъпалата, след като бяха изкачили половината от стълбата. – Клати се.

– Защо не го поправиш? – попита Гарион, като прескочи разхлабения камък.

– Все се канех да се заема с него, пък така и не го направих. Търпях го дълго-предълго време. Сега вече привикнах и изобщо не ми идва наум да го поправам.

Стаята на върха на кулата беше кръгла и претрупана с много предмети. Дебел слой прах покриваше всичко. Имаше няколко маси, покрити със свитъци и парчета пергамент, странни наглед приспособления и модели, парчета от скали и стъкло, две птичи гнезда, пръчка с особен вид, така усукана, изкривена и извита, че очите на Гарион не успяваха с точност да проследят криволиците ѝ. Той я взе и започна да я върти, опитвайки се да проследи къде свършва.

– Какво е това, дядо?

– Една от играчките на Поулгара – разсеяно отвърна старецът, оглеждайки пращната стая.

– За какво е служела тази играчка?

– Залъгваше я да не плаче, когато беше малка. Играчката има само един край. Леля ти прекара пет години, опитвайки се да го разбере.

– Доста жестоко е да дадеш такава играчка на дете.

– Трябваше да направя нещо – отговори Улф. – Като малка тя все пишеше. Белдаран беше тихо, кротко момиченце, ала леля ти все беше недоволна.

– Коя е Белдаран?

– Близначката на леля ти. – Гласът на стареца изтъня и за минута той впери тъжен поглед през един от прозорците. Накрая въздъхна и отново се обърна към облата стая. – Май че трябва да поизчистя малко – рече той, оглеждайки прахта и боклуците.

– Позволи ми да ти помогна – предложи Гарион.

– Но много внимавай да не счупиш нещо – предупреди го старецът. – Някои от тези неща са ми отнели цели векове, докато ги направя. – Той закрачи из стаята, вземаше разни предмети и отново ги оставяше на местата им, от време на време духваше върху тях, за да поизчисти прахта. Усилията му, изглежда, не водеха доникъде.

Накрая спря и се взря в един нисък груб стол. Облегалката му бе цялата изподраскана и насечена, като от яки нокти на птица. Белгарат отново въздъхна.

– Какво ти е? – попита Гарион.

– Столът на Поледра – рече Улф. – Моята жена. Тя кацаше тук и ме наблюдаваше – понякога години наред.

– „Кацаше“ ли каза?

– Тя обичаше да приема формата на кукумявка.

– О! – Гарион никога не се бе замислял, че старецът навремето е имал жена, макар че очевидно все някога е бил женен, след като леля Поул и нейната близначка бяха негови дъщери. Ала привързаността към неговата изгубена далеч във времето съпруга към кукумявките обясняваше предпочитанието на леля Поул към формата на това пернато. Гарион съзнаваше, че двете жени, за които бе чул току-що – Поледра и Белдаран – са тясно свързани с неговото собствено родословно дърво; ала съвсем безпричинно негодуваше срещу тях. Те бяха споделили част от живота на неговата леля и на дядо му и той никога нямаше да узнае всичко за това време. Никога.

Старецът премести един пергамент и вдигна някакво устройство с особена форма, с увеличително стъкло, вградено в единия край.

– Мислех си, че съм те изгубил – заговори той на странния механизъм, докосвайки го с истинска нежност. – А ти си бил под този пергамент през цялото това време.

– Какво е това? – попита Гарион.

– Нещо, което направих, когато се опитвах да открия причината за съществуването на планините.

– Причината ли?

– Всяко нещо има причина за своето съществуване. – Улф вдигна инструмента и отново заговори: – Гледай, всичко, което правиш, е... – Той спря и отново постави устройството на масата. – Прекалено е сложно да ти обясня. Дори самият аз вече не си спомням точно как се използва. Не съм го използвал от времето, когато Белзедар дойде в Долината. Щом той пристигна, изоставих всичките си изследвания, за да го обуча. – Белгарат се огледа сред прахта и бъркотията и каза: – Безполезно е. Бездруго ще се натрупа нова прах.

– Ти сам ли беше, преди да дойде Белзедар?

– Моят учител беше тук. Тази кула отгатък е негова. – Улф посочи през северния прозорец към висока, изящна каменна постройка, отдалечена на около миля от тях.

– Той наистина ли е тук? – попита Гарион. – Искам да кажа – не просто духът му, а самият той.

– Не. Беше тук преди да си тръгнат боговете.

– А ти винаги ли си живял тук?

– Не. Аз дойдох тук като крадец и се опитах да задигна нещо – е, предполагам, че всъщност това не е вярно. Бях някъде на твоята възраст, когато дойдох. Бях почти мъртъв.

– Как така? – сепнато запита Гарион.

– Бях измръзнал до смърт. Бях напуснал родното си село година преди това – след като умря майка ми – и първата зима прекарах при Безбожниците. Тогава те бяха много остарели.

– Какви са тези Безбожници?

– Улгоси – или по-скоро онези от тях, които взеха решение да не последват Горим до Пролгу. Те престанаха да имат деца, затова ме приеха с радост. По това време не разбирах езика им, а това, че ме глезеха, много ме изнервяше, затова през пролетта избягах. На следващата есен тъкмо се връщах при тях, ала недалеч оттук ме застигна снежна буря. Легнах да мра край кулата на моя учител – отначало въобще не знаех, че е кула. В снежната виелица, която фучеше като бясна, ми заприлича на купчина камъни. Доколкото си спомням, по това време направо съжалявах себе си.

– Мога да си го представя. – Гарион потрепера при мисълта, че може да се окаже сам, легнал да мре.

– Хленчех тихичко и тези звуци обезпокоили моя учител. Той ме пусна вътре – вероятно най-вече за да ме накара да млъкна. А аз, още щом влязох, започнах да се оглеждам какво мога да задигна.

– Ала вместо това той те направи вълшебник.

– Не. Направи ме слуга – роб. Работих за него пет години, преди дори да узная кой е той. Понякога си мислех, че го мразя, ала трябваше да правя каквото ми беше наредил – наистина не знаех защо. Последната сламка, която преля чашата на търпението ми, беше, когато ме накара да махна една голяма скала от пътя му. Напъвах се с всичка сила, ала не успях дори да я помръдна. Накрая се ядосах достатъчно силно и я преместих не с гърба, а с ума си. Той, разбира се, беше чакал тъкмо това. След този случай започнахме да се разбираме по-добре. Той промени името ми от Гарат на Белгарат и ме направи свой чирак.

– И свой ученик?

– Това отне повече време. Трябваше да науча много неща. По времето, когато ме нарече свой ученик, аз вече търсех причината, поради която някои звезди падат от небето, а той работеше върху един кръгъл сив камък, който беше намерил на речния бряг.

– Откри ли някога причината, искам да кажа – онази, която кара звездите да падат?

– Да. Тя не е чак толкова сложна. Свързана е с равновесието. Светът има нужда от определено тегло, което поддържа въртенето му. Когато то започва да се забавя, някои близки звезди падат и така компенсират разликата в теглото.

– Никога не бях си помислял за това.

– Нито пък аз – от доста дълго време.

– Ами камъкът, за който спомена? Той ли беше...

– Да, той беше Кълбото – потвърди Улф. – Просто обикновена скала, преди да я докосне моят учител. Както и да е, научих тайната на Волята и Думата – която в крайна сметка не е чак толкова голяма тайна. Тя съществува във всеки един от нас – ала вече ти говорих за това, нали?

– Да, така мисля.

– Вероятно е така. Имам склонност да се повтарям.

Старецът вдигна свитък пергаменти, погледна го, след това отново го остави.

– Толкова много неща съм започнал и не съм завършил – въздъхна той.

– Дядо?

– Да, Гарион?

– Ами – тази наша способност – какви неща можеш да извършиш в действителност с нея?

– Зависи от ума ти, Гарион. Сложността на дарбата зависи от сложността на ума, който я използва. Очевидно е, че силата, заложена в нас, не би могла да извърши нещо, което умът не може да си представи. Това беше и предназначението на нашите изследвания – да разширим умствените си възможности, за да използваме своята мощ докрай.

– Ала умът на всеки човек е различен.

– Да.

– Нима това не означава, че... нещото у нас – момъкът избягваше да използва думата „сила“, – че нещото у нас е различно? Искам да кажа – понякога ти извършваш едни неща, а друг път караш леля Поул да ги прави.

Улф кимна.

– Да, силата е различна във всеки един от нас. Има определени неща, които всички можем да правим. Например умеем да пренасяме разни неща.

– Леля Поул го нарича „транс...“ – Гарион се поколеба. Не можеше да си спомни думата.

– Транслокация – помогна му Улф. – Преместване на нещо от едно място на друго. Това е най-простото нещо – обикновено с него се започва – и то вдига страшен шум.

– Тя ми каза същото. – Гарион си припомни роба, който беше измъкнал от реката в Стис Тор.

– Поулгара е в състояние да прави неща, които аз не мога – продължи Улф. – Не защото е по-силна от мене, а защото нейният начин на мислене е различен от моя. Все още не сме сигурни какво можеш да правиш ти, защото не знаем как действа умът ти. Изглежда, че някои неща, които аз дори не бих и опитал да сторя, на теб се удават с лекота. Може би това е така, защото ти не осъзнаваш колко са трудни.

– Не разбирам напълно какво искаш да кажеш.

Старецът го погледна.

– Може би наистина все още не разбираш. Помниш ли лудия монах, който се опита да те нападне в онова селце в северна Толнедра, тъкмо когато бяхме прекосили Арендия?

Гарион кимна.

– Ти излекува неговата лудост. Това не звучи особено впечатляващо, докато не осъзнаеш, че в момента, когато го изцели, ти трябваше да разбереш в пълна степен природата на неговото заболяване. Това е нещо извънредно трудно, а ти го направи, без дори да помислиш за него. А след това, разбира се, идва и случаят с жребчето.

Гарион погледна през прозореца към малкото конче, което тичаше с буйни подскоци по поляната около кулата.

– Жребчето беше мъртво, но ти го накара да започне да диша. За да го направиш, ти трябва да разбираш какво означава смъртта.

– Беше просто стена – обясни Гарион. – Всичко, което направих, беше да протегна ръка през нея.

– Смятам, че има и нещо повече. Онова, което, изглежда, си способен да правиш, е следното: ти си представяш изключително трудни идеи посредством много прости образи. Това е рядка дарба, ала тя крие известни опасности, които би трябвало да осъзнаеш.

– Опасности ли? Какви например?

– Не опростявай прекомерно нещата. Например, ако човек е мъртъв, то за това има някаква убедителна причина – да речем сабя, забита в сърцето му. Ако го възвърнеш обратно към живота, той тъй или иначе незабавно отново ще умре. Както вече казах, не бива да правиш нещо просто защото си в състояние да го направиш.

– Струва ми се, че всичко това ще ми отнеме извънредно много време, дядо – въздъхна Гарион. – Трябва да се науча как да се контролирам; трябва да се науча какво не мога да правя, за да не се самоубия, опитвайки се да извърша нещо невъзможно; трябва да се науча какво съм в състояние да правя и какво би трябвало да правя. Ще ми се да нямах тази дарба.

– Понякога всички ние го искаме – каза старецът. – Ала това не зависи от нас. Не винаги съм харесвал нещата, които е трябвало да извърша. Същото се отнася и за леля ти Поул. Ала делата, които извършваме, са по-важни от това, които сме ние, така че правим онова, което се очаква от нас – независимо дали ни харесва, или не.

– Ами ако просто кажа: „Не, няма да го направя“?

– Предполагам, че би могъл, но няма да постъпиш така, нали?

Гарион отново въздъхна и отговори:

– Не. Предполагам, че няма.

Старият вълшебник го прегърна през раменете.

– Мислех си, че ще възприемеш нещата точно по този начин, Белгарион. Ти си свързан с тази сила – както и всички ние.

Странното вълнение, което винаги изпитваше при звученето на другото му, тайно име, накара младежа да потръпне.

– Защо всички упорито ме наричате така? – попита той.

– Белгарион ли? – меко изрече Улф. – Помисли си, момче. Помисли си какво означава това. През всичките тези години аз не разговарях с тебе и не ти разказвах разни занимателни приказчици само защото ми правеше удоволствие да слушам собствения си глас.

Гарион внимателно премисли тези думи.

– Ти си се наричал Гарат – разсъждаваше замислено той. – Ала бог Алдур е променил името ти на Белгарат. Зедар отначало си е бил Зедар, после Белзедар и накрая отново се е върнал към първото си име Зедар.

– В племето, където съм се родил, Поулгара щеше да се нарича само Гара. Поул е същото както Бел. Единствената разлика е, че тя е жена. Името ѝ произхожда от моето, защото е моя дъщеря. Твоето име също произхожда от моето.

– Гарион – Гарат – изрече момчето. – Белгарат – Белгарион. Приличат си, нали?

– Естествено – отговори старецът. – Радвам се, че го забеляза.

Гарион се засмя. След това му хрумна една мисъл.

– Но аз все още не съм Белгарион, нали?

– Не съвсем. Предстои ти да извървиш още много път.

– Предполагам, че в такъв случай е най-добре вече да тръгна – изрече момъкът и в гласа му се промъкна печална нотка. – Бездруго тъй или иначе нямам избор.

– Някак си знаех, че в крайна сметка ще поемеш по правилния път – каза господин Улф.

– Не ти ли се прищява понякога да си бъда отново Гарион, а ти –

онзи стар разказвач на интересни истории, който посещава фермата на Фалдор? И леля Поул да приготвя вечерята в кухнята, а ние двамата да се крием под някоя копа сено с бутилка, която съм откраднал за тебе? – Носталгията на Гарион бликаше направо от сърцето му.

– Понякога, Гарион, понякога – призна Улф. Очите му гледаха някъде далеч-далеч.

– Ние никога няма да можем да се върнем там, нали?

– Не и по същия начин.

– Аз ще бъда Белгарион, а ти – Белгарат. Вече дори няма да бъдем същите хора.

– Всичко се променя, Гарион.

– Покажи ми онази скала – рече изведнъж Гарион.

– Коя скала?

– Онази, която Алдур те е накарал да преместиш – в деня, когато за пръв път си открил силата.

– О! – възкликна Белгарат. – Онази скала. Ето я там, бялата. Същата, върху която жребчето си подостря копитцата.

– Много е голяма!

– Радвам се, че оценяваш този факт по достойнство – скромно отговори Белгарат. – Самият аз си помислих същото.

– Мислиш ли, че аз бих могъл да я преместя?

– Никога няма да узнаеш, докато не опиташ, Гарион – каза Белгарат.

ГЛАВА 11

Когато се събуди на следващата сутрин, Гарион веднага разбра, че не е сам.

„Къде беше изчезнал?“ – попита беззвучно той. „Наблюдавах – отговори другото съзнание в ума му. – Виждам, че най-накрая си поел по верния път.“

„Имах ли някакъв друг избор?“

„Никакъв. Сега по-добре стани. Идва Алдур“

Гарион бързо се измъкна от одеялата.

„Тук ли? Сигурен ли си?“

Гласът в ума му не отговори.

Гарион си облече чиста туника и панталони и грижливо изчисти ботушите си. След това излезе от палатката и поговори със Силк и

Дурник.

Слънцето току-що се показваше над високите планини на изток и линията между светлината и сянката се движеше с величествена сериозност над окъпаната в роса трева на Долината. Леля Поул и Белгарат стояха до малкия огън, където някаква тенджерата тъкмо започваше да завира, и тихо разговаряха. Гарион се присъедини към тях.

– Станал си рано – рече леля Поул, протегна ръка и приглади косата му.

– Бях буден – отвърна той и се огледа. Питаше се от коя ли посока ще пристигне Алдур.

– Дядо ти ми разказа, че вчера сте водили дълъг разговор.

Гарион кимна.

– Сега разбирам някои неща по-добре. Съжалявам, че съм бил така труден за понасяне.

Тя го привлече към себе си и го прегърна.

– Всичко е наред, скъпи. Просто трябваше да вземеш няколко трудни решения.

– Значи не ми се сърдиш?

– Разбира се, че не, скъпи.

Другите започнаха да стават, излизаха от палатките си, прозяваха се и изглеждаха съвсем смачкани.

– Какво ще правим днес? – попита Силк, приближи се до огъня и разтри очи, за да прогони съня.

– Ще чакаме – отвърна Белгарат. – Моят учител каза, че ще се срещне с нас тук.

– Любопитен съм да го видя. Никога не съм се срещал с бог.

– Струва ми се, че любопитството ти скоро ще бъде задоволено, принц Келдар – обърна се към него Мандорален. – Погледни.

През поляната към огромното дърво, под което бяха опънали палатките си, се приближаваше фигура в синя дреха. Обкръжаваше я мек ореол от синя светлина. Фигурата излъчваше внушително чувство за повелително присъствие и незабавно се разбираше, че онова, което идва при тях, не е човек. Гарион не беше подготвен за влиянието на това присъствие. Срещата му с духа на Иса в тронната зала на кралица Салмисра беше забулена в мъгла заради ефекта на наркотичните вещества, с които го бяха упоили, по подобен начин половината от съзнанието му бе изпаднало в състояние на сън, когато се изправи лице срещу лице с Мара сред развалините на Мар Амон. Ала сега, буден, напълно в съзнание, с първите утринни зари, Гарион изведнъж се озова в присъствието на бог.

Лицето на Алдур излъчваше доброта и всеобхватна мъдрост. Дългата му коса и брадата бяха побелели – Гарион почувства, че той самият е избрал да бъдат такива, а не възрастта е причината за снежнобелия им цвят. Лицето на бога му беше някак много познато. То приличаше по удивителен начин на това на Белгарат, ала Гарион веднага прозря с внезапен, странен обрат в първоначалната си представа, че всъщност Белгарат прилича на Алдур – сякаш вековете, през които бяха общували, бяха отпечатали чертите на Алдур върху лицето на стареца. Естествено имаше и разлики. Познатата пакостлива дяволитост на Белгарат определено я нямаше в спокойното лице на Алдур. Това качество принадлежеше само на Белгарат и може би беше последната останала черта от лицето на крадливото момче, което Алдур беше допуснал в своята кула в един снеговит ден преди седем хиляди години.

– Учителю – изрече Белгарат и почтително се поклони пред приближаващия се Алдур.

– Здравей, Белгарат – отвърна на поздрава му богът. Гласът му беше много тих. – Не съм те виждал от доста време. Годиците не са ти се отразили.

Белгарат леко присви рамене.

– Понякога почват да ми тежат, учителю. Нося на гърба си безчет години.

Алдур, се усмихна и се обърна към леля Поул.

– Моя любима дъще – изрече с любов той, протегна ръка и докосна белия кичур над челото ѝ. – Ти си прекрасна както винаги.

– А ти си все така добър, учителю – отговори тя с усмивка, леко накланяйки глава.

Тримата се сляха в някаква наситена, дълбоко лична връзка – свързване на умовете, озаменувашо срещата им. Гарион долавяше границите на приятелството им със собствения си ум и изпитваше някакъв копнеж и тъга, че е изключен от него – макар и веднага да осъзна, че тримата нямаха намерение да го изключват. Те просто отново се наслаждаваха на приятелството си, което беше просъществувало хиляди години – изградено в безкрайна поредица от споделени преживявания, която се простираше далеч в древността.

След това Алдур се обърна да погледне останалите.

– Значи накрая дойдохте всички заедно, както е предсказано още в началото на дните. Вие сте инструментите на съдбата и моята благословия ще съпровожда всеки един от вас, докато се приближавате към онзи ужасен ден, когато вселената отново ще стане единно и неделимо цяло.

Лицата на другарите на Гарион бяха изпълнени със страхопочитание, но и изглеждаха озадачени от загадъчната благословия на Алдур. Ала всеки един се поклони пред бога с дълбоко уважение и смирение.

В този момент Се'недра излезе от палатката, която споделяше с леля Поул. Дребничкото момиче се протегна с огромно удоволствие и прокара пръсти през буйната си дълга грива. Беше облечена в туника, каквито носеха дриадите, а на нозете си носеше сандали.

– Се'недра – извика я леля Поул. – Ела тук.

– Да, лейди Поулгара – послушно отвърна малката принцеса и се приближи към огъня. Краката ѝ като че едва докосваха земята. След това видя Алдур и очите ѝ се разшириха.

– Това е нашият учител, Се'недра – каза ѝ леля Поул. – Той искаше да се срещне с тебе.

Принцесата объркано се взря в бляскавата фигура на бога. Нищо в живота ѝ досега не я бе подготвило за такава среща. Тя спусна клепащи, след това срамежливо вдигна поглед и мъничкото ѝ лице хитро и почти светкавично придоби възможно най-трогателно изражение.

Алдур меко се засмя.

– Тя е като цвете, което очарова, без да го съзнава. – Очите му се взряха дълбоко в очите на принцесата. – Ала в нея има и твърдост на стомана. Достойна е за своята задача. Давам ти благословията си, дете мое.

Се'недра отговори с инстинктивен реверанс, изпълнен с грация. Гарион за пръв път я видя да се покланя пред някого.

Алдур се обърна и насочи вниманието си изцяло към Гарион. Кратка, неизразима с думи размяна на поздравите премина между бога и съзнанието, което споделяше мислите на Гарион. Тази моментна среща излъчваше чувство на взаимно уважение и обща отговорност. След това Гарион почувства гигантското докосване на ума на Алдур върху своя собствен и осъзна, че богът е видял и разбрал всяка негова мисъл и чувство.

– Здравей, Белгарион – тържествено изрече Алдур.

– Учителю – отговори Гарион и падна на едно коляно, без всъщност да знае защо го прави.

– Всички очаквахме твоята поява от началото на времето. Ти си корабът, събрал всички наши надежди. – Алдур вдигна ръка. – Давам ти благословията си, Белгарион. Много съм доволен от тебе.

Цялото същество на Гарион беше пропито от любов и благодарност и топлината от благословията на Алдур изпълни сърцето му.

– Скъпа Поулгара – обърна се Алдур към леля Поул. – Твоята дарба е безценна за нас. Белгарион най-сетне се появи и светът трепери при неговото пристигане.

Леля Поул отново се поклони.

– Нека сега се разделим – каза Алдур на Белгарат и леля Поул. – Добре сте се справили с изпълнението на първата част от задачата си. Сега трябва да ви дам наставленията, които ви обещах, когато за пръв път ви насочих по този труден път. Онова, което преди време беше забулено в мъгла, днес става по-ясно и ние виждаме какво се простира пред нас. Нека сега погледнем към този ден, който от толкова време очакваме, и да се подготвим за него.

Тримата се отдалечиха от огъня и на Гарион се стори, че докато вървят, бляскавият ореол, който обкръжаваше Алдур, сега приема в сиянието си и леля Поул, и дядо му. Някакво движение или звук отклони за миг погледа му и когато момъкът отново погледна след тримата, те бяха изчезнали.

– О, Белар! – въздъхна дълбоко Барак. – Това си заслужаваше да се види!

– Смятам, че на нас, измежду всички други хора, беше оказана извънредна чест – каза Мандорален.

Всички бяха поразени от чудото, на което току-що бяха станали свидетели.

– Хайде – сепна ги гласът на Се'недра. – Какво стърчите с отворени усти! Махнете се от огъня.

– Какво ще правиш? – попита я Гарион.

– Лейди Поулгара ще е заета – изрече дребното момиче високомерно. – Затова аз ще приготвя закуската. – И се приближи към огъня с убедителна деловитост.

Беконът не беше съвсем непоносимо прегорял, ала опитите на Се'недра да препече филиите хляб върху пламъците се оказаха пълен провал, а овесената й каша беше цялата на бучки, твърди като спечени буци пръст в изгоряло от слънцето поле. Гарион и останалите обаче изодоха всичко, каквото им предложи, без никакъв коментар, благоразумно избягвайки погледите, които принцесата им отправяше, сякаш ги предизвикваше да изрекат, ако посмеят, дори една-единствена критична дума.

– Чудя се колко ли време ще се забавят – рече Силк след като приключиха със закуската.

– Според мен боговете имат слаба представа за времето – мъдро

заяви Барак и приглади брадата си. – Очаквам да се върнат най-рано привечер.

– Значи ще имам време да огледам конете – реши Хетар. – Да ги почиства от репей и да прегледам копитата им – просто за всеки случай.

– Аз ще ти помогна – предложи Дурник и стана.

– Острието на мечата ми се е понащърбило – спомни си Барак, измъкна от пояса си парче шуплест камък, извади и мечата си и почна да го точи.

Мандорален отиде до палатката си и изнесе доспехите си. Подреди ги на земята и започна внимателно да ги оглежда – търсеше вдлъбнатинки и петънца от ръжда.

Изпълнен с надежда, Силк разклати в шепа чифт зарове и погледна умолително Барак.

– Ако нямаш нищо напроотив, смятам, че бих се радвал на компанията на парите си още известно време – отклони поканата му гигантът.

– Цялото това място буквално вони на домашно огнище – оплака се Силк. После въздъхна, прибра заровете и отиде да си вземе игла и конец. Беше съдрал туниката си на някакъв храст.

Се'недра пак се беше покатерила на огромното дърво и подскачаше сред клоните – според Гарион поемаше неимоверни рискове, мятайки се от клон на клон с котешко безгрижие. След като я погледа няколко секунди, той изведнъж изпадна в унес, припомняйки си внушаващата страхопочитание среща тази сутрин. Вече беше срещал боговете Иса и Мара, ала в Алдур беше открил нещо неповторимо. Привързаността, която Белгарат и леля Поул демонстрираха така явно към този бог, който винаги беше оставал откъснат от хората, говореше убедително на Гарион. Религиозните обичаи в Сендария, където беше възпитан, по-скоро приемаха този бог, отколкото го изключваха добрият сендар беше безпристрастен спрямо боговете и оказваше еднаква почит на всеки един от тях – дори на Торак. Ала сега Гарион почувства особена близост и почит към Алдур и тази промяна в теологическото му мислене определено изискваше размисъл.

Една вейка го удари по главата и той сепнато вдигна поглед.

Се'недра стоеше на един клон точно над главата му и се подсмивваше дяволито.

– Момче – изрече тя с най-пренебрежителния и обиден тон, на който беше способна. – Мръсните съдове от закуската ще изстинат. После трудно ще изчистиш мазнината, ако я оставиш да се стегне.

– Не съм ти прислужник – отвърна той.

– Измий съдовете, Гарион – заповяда му тя, гризвайки крайчеца на един свой кичур коса.

– Измий си ги сама.

Тя го измери с гневен поглед и свирепо захапа безобидния кичур.

– Защо непрекъснато си дъвчеш косата? – сприхаво попита той.

– Какви ги говориш? – поинтересува се принцесата и измъкна кичура от зъбите си.

– Всеки път, когато те погледна, си завряла коса в устата си.

– Не е вярно! – отвърна възмутено тя. – Ще измениш ли съдовете?

– Не. – Той я погледна с премрежени очи. Късата ѝ туника разкриваше прекалено много от краката ѝ. – Защо не отидеш да си наметнеш някоя дрешка? – предложи Гарион. – Може да не ни харесва непрекъснато да се разхождаш полугола.

И свадата се почна. Накрая Гарион се отказа от желанието си последната дума да е негова и отвратен напусна полесражението.

– Гарион! – изпищя след него тя. – Само да си посмял да се махнеш и да ме оставиш с всички тези мръсни съдове!

Той не ѝ обърна никакво внимание и продължи да върви.

След няколко крачки почувства познатото докосване на влажна муцуна по лакътя си и разсеяно почеса ушите на жребчето. То потрепера от удоволствие и с любов се отърка о него. След това, неспособно да се сдържа повече, се спусна в галоп по поляната, за да досажда на цяло семейство зайци, които кротко си хрупаха трева. Гарион се усмихна. Утринта беше прекалено хубава, за да позволява на някаква си разправия с принцесата да я помрачи.

Струваше му се, че в Долината има нещо особено. Светът около нея изстиваше с приближаването на зимата, връхлитаха го бури и опасности, ала тук като че ръката на Алдур беше протегната и ги закриляше, изпълвайки цялата страна с топлина, мир и някакво вечно, магическо спокойствие. В този повратен момент от своя живот Гарион имаше нужда от колкото се може повече топлина и спокойствие. Имаше неща, които трябваше да усвои, и му трябваше време – поне малко време, поне няколко дни без опасности и бури.

Беше изминал почти наполовина разстоянието до кулата на Белграт и чак тогава осъзна, че върви към нея. Високата трева беше обсипана с роса и скоро ботушите му подгизнаха, но дори и това не помрачи красотата на деня.

Момъкът заобиколи кулата няколко пъти. Макар че с лекота откри камъка, който служеше вместо врата, реши да не го отваря. Не би било

възпитано да влезе без покана в кулата на стареца, при това не беше сигурен, че вратата ще се подчини на друг глас, различен от този на Белгарат.

При последната мисъл Гарион рязко спря и започна да си припомня всички подробности – опитваше се да открие момента, когато бе престанал да мисли за дядо си като за господин Улф, а бе приел факта, че старецът е Белгарат. Тази промяна му изглеждаше важна – някаква повратна точка в живота му.

Все още дълбоко замислен, момъкът се обърна и тръгна през поляната към голямата бяла скала, която дядо му му беше показал от прозореца на кулата. Разсеяно постави ръката си върху нея и я блъсна. Скалата не помръдна.

Гарион натисна с двете ръце, ала скалата остана неподвижна. Той отстъпи назад и я огледа. В действителност не беше чак толкова огромна. Кръгла, бяла и на височина не достигаше повече от кръста му – със сигурност тежеше, да, ала не би трябвало да е така неумолимо неподатлива. Младежът се наведе да огледа основата ѝ и разбра – отдолу скалата беше плоска. Нямаше да успее да я претърколи. Единственият начин да я премести беше да я повдигне от единия край и да я преобърне. Той я заобиколи и я огледа от всеки възможен ъгъл. Реши, че в крайна сметка би могъл да я премести. Ако напрегнеше всичките си сили – до последната капчица, – може би щеше да я повдигне. Седна на тревата и загледа скалата. И както му беше навик, заговори на глас, опитвайки се да очертае какво му предстои да направи.

– Първото нещо е да опитам да я преместя – заключи той. – Това наистина не изглежда невъзможно. След това, ако нищо не излезе, ще се опитам и по другия начин.

Изправи се, приближи решително до скалата, пъкна пръсти под ръба ѝ и се опита да я повдигне. Не успя.

– Трябва да се напъна малко повече – рече си момъкът, разкрачи се и опита пак. Жилите по врата му се издуха. Искаше да отмести упоритата скала. Не да я преобърне – беше се отказал от това още в първия миг, но просто да я помръдне, да ѝ докаже, че съществува. Не стана. И макар че почвата не беше особено мека, стъпалата му потънаха в нея около един пръст, докато се бореше с тежката скала.

Зави му се свят, пред очите му се завъртяха малки точки. Той пусна скалата и се сгромоляса върху нея. Дишаше задъхано.

– Добре – рече Гарион след малко. – Вече знаем, че по този начин няма да стане. – Отстъпи назад и седна на тревата.

Досега всеки път, когато бе постигал нещо със силата на ума си, го бе правил импулсивно. Никога не бе сядал да го обмисли и да го разбере. Почти веднага откри, че сега е съвсем различно. Целият свят внезапно се изпълни с предмети, които отвлечаха вниманието му. Пееха птици. Лек ветрец докосваше лицето му. Една мравка пропълзя по ръката му. Всеки път, когато се опиташе да съсредоточи волята си, нещо го разсейваше.

Знаеше, че при такива случаи бе изпитвал особено напрежение в тила и в челото. Затвори очи и това, изглежда, помогна. Необходимото състояние щеше да настъпи. Идваше бавно, ала момъкът усещаше как волята започва да обзема цялото му същество. Той си спомни за амулета, бръкна под туниката си и постави белега на дланта си върху него. Мощта, усилена от това докосване, се увеличи до неимоверен рев. Без да отваря очи, Гарион се изправи. После вдигна клепачите си и впи съсредоточен поглед в упоритата бяла скала.

– Премести се! – измърмори той. Продължи да държи дясната си ръка върху амулета, а лявата протегна напред, с дланта нагоре.

– Сега! – остро изрече Гарион и бавно започна да повдига лявата си ръка, като че отместваше голяма тежест. Силата в него избухна в могъщ прилив, гърмящият звук в главата му стана оглушителен.

Скалата бавно се повдигна от тревата. Десетки червеи и личинки, прекарали целия си живот в сигурната, уютна тъмнина под камъка, започнаха да се гърчат под ярките слънчеви лъчи. Скалата продължаваше да се повдига, подчинявайки се на неумолимо устремената нагоре ръка на Гарион. За секунда тя се заклатушка на ръба си, после бавно се претърколи.

Изтощението, което бе почувствал след опита да премести скалата с ръце, беше нищо в сравнение с всепроникващата умора, притиснала го сега. Той се подпря с лакти на тревата и отпусна глава върху ръцете си.

След миг-два започна да осъзнава значението на този особен факт – стоеше изправен, ала ръцете му удобно лежаха върху тревата, която растеше на нивото на очите му. Огледа се объркано. Беше преместил скалата – беше я преобърнал. Поне това беше очевидно, тъй като сега огромният камък лежеше върху заобления си връх, а долната му влажна страна бе обърната към небето. Но се беше случило и нещо друго. Макар че не бе докосвал скалата, той през цялото време бе чувствал тежестта ѝ. Само че силата, която беше насочил към нея, не беше действала единствено на скалата.

Гарион с изумление откри, че е потънал до мишници в коравата

почва на поляната.

– Ами сега какво да правя? – запита се безпомощно той.

Потрепера при мисълта, че ще трябва още веднъж да съсредоточава волята си, за да се измъкне от земята. Беше прекалено изтощен дори да мисли за това. Направи опит да се раздвижи, та дано лека-полека се измъкне на свобода, но въобще не успя да помръдне.

– Виж какво направи – обвини скалата той.

Хрумна му спасителна мисъл.

„Тук ли си?“ – попита той чуждия ум, който досега, както изглежда, винаги го съпровождаше. Тишината в съзнанието му беше безкрайно дълбока.

– Помощ! – изкрещя момъкът.

Една птица, привлечена от червеите и бръмбарчетата, живели досега под скалата, го погледна под око и продължи закуската си.

Гарион чу зад себе си леки стъпки и изпъна врат, за да види кой иде. Жребчето се вираше в него с почуда. После колебливо протегна муцунката си и докосна лицето му.

– Ти ли си? – каза Гарион. Изпитваше облекчение, че поне не е сам. После му хрумна нещо. – Трябва да намериш Хетар – каза той на жребчето.

То подскочи и отново докосна лицето му с муцуна.

– Престани! – заповяда му Гарион. – Това е сериозно. – Той предпазливо опита да проникне с ума си в мислите на жребчето. Направи десетки опити по най-различен начин и накрая попадна на правилната комбинация съвсем случайно. Умът на кончето бягаше ту тук, ту там, без да следва някакъв модел, без да има цел. Умът му беше бебешки, в него нямаше мисли, имаше само впечатления, получени от сетивата. Гарион улови колебливи представи за зелена трева, препускане, облаци в небето и топло мляко. Освен това откри в мъничкия ум учудване и трайна любов към себе си. Бавно и мъчително Гарион започна да създава образа на Хетар в разхвърляните мисли на кончето. Стори му се, че измени на цяла вечност.

– Хетар – повтаряше Гарион отново и отново. – Върви да доведеш Хетар. Каж ми, че съм изпаднал в беда.

Жребчето заподскача наоколо, после се върна и притисна меката си муцунка в ухото на Гарион.

– Моля те, внимавай! – извика Гарион. – Моля те!

Най-накрая, след като според Гарион бяха изтекли часове, кончето, изглежда, разбра. Отстъпи няколко крачки, после отново се върна, за да

докосне Гарион с муцунката си.

– Иди да доведеш Хетар! – заповяда му Гарион, подчертавайки всяка дума.

Жребчето удари земята с копитце, обърна се и изчезна в галоп в погрешна посока. Гарион започна да ругае. Почти година бе минала, от както се беше запознал с Барак и бе усвоил някои от по-цветистите му изрази. Сега ги повтори пет-шест пъти и като му омръзнаха, започна да импровизира.

Колевлива мисъл долетя до него от жребчето. То сега гонеше пеперуди. Гарион задумка по земята с юмруци. Искаше му се да вие от безсилие.

Хетар и Силк дойдоха след жребчето чак следобед.

– Как успя да направиш това? – попита Силк, изпълнен с любопитство.

– Не ме питай – измърмори Гарион. Изпитваше нещо средно между облекчение и пълно объркване.

– Той вероятно може да прави много неща, каквито ние не умеем – отбеляза Хетар, скочи от коня си и отвърза лопатата на Дурник от седлото. – Единственото, което не мога да разбера, е защо е пожелал да го направи.

– Сигурен съм, че е имал сериозна причина – увери го Силк.

– Мислиш ли, че трябва да го попитаме?

– Сигурно е много сложно – отговори му Силк. – Убеден съм, че прости хора като теб и мен не биха могли да го разберат.

– Дали е приключил с онова, което е вършил? Как мислиш?

– Това бихме могли да го попитаме.

– Не ми се ще да го тревожа – вметна Хетар. – Може би работата му е много важна.

– Сигурно – съгласи се Силк.

– Ще ме измъкнете ли оттук? Моля ви се – почти изхлипа Гарион.

– Сигурен ли си, че си приключил? – учтиво се поинтересува Силк.

– Можем да почакаме, ако има да довършваш нещо.

– Моля ви – измънка Гарион почти през сълзи.

ГЛАВА 12

– Защо се опита да я повдигнеш? – попита го Белгарат на следващата сутрин.

– Реших, че това е най-лесният начин да я преобърна – отвърна Гарион. – Исках да я хвана отдолу и после по някакъв начин да я търкулна.

– Ами защо просто не я блъсна близо до върха, та да се претърколи?

– Не се сетих.

– Ами не помисли ли, че меката земя не може да издържи такова налягане? – попита леля Поул.

– Сега вече знам – отговори младежът. – Но няма ако го блъсках, нямаше да бъда отгласнат назад?

– Трябва да се стегнеш – обясни Белгарат. – Това е част от целия трик. За да се задържиш неподвижен, ти е необходима толкова воля, колкото да избуташ предмета, който искаш да преместиш. В противен случай всичко, което ще постигнеш, е, че ще се заровиш до гуша в пръстта.

– Не знаех – призна Гарион. – За пръв път опитвам да извърша нещо, когато не се налага да действам при критични обстоятелства... Ще престанеш ли? – обърна се сърдито той към Се'недра, която буквално се търкаляше по земята, обзета от бурни пристъпи смях.

Тя се разсмя още по-силно.

– Смятам, че трябва да му обясниш някои неща, татко – намеси се леля Поул. – Той, изглежда, няма дори най-бегла представа за начина, по който силите реагират една спрямо друга. – Тя критично огледа Гарион и каза: – Истински късмет е, че не си решил да хвърлиш скалата. Можеше да излетиш и да се приземиш някъде в центъра на Марагор.

– Ама наистина не е чак толкова смешно – заяви Гарион на всички. – Не е така лесно, колкото изглежда, да знаете. – Осъзна, че се държи като глупак, и се обърка, но и малко се обиди от весело им настроение.

– Ела с мен, момче – изрече Белгарат твърдо. – Струва ми се, че трябва да започнем от самото начало.

– Аз не съм виновен, че не знаех – възрази Гарион. – Трябваше да ми кажеш.

– Въобще не си помислих, че възнамеряваш да започнеш с експериментите си толкова скоро – отговори старецът. – Повечето от нас проявяват достатъчно здрав разум и очакват напътствия, преди да се захванат да променят местната география.

– Е, поне успях да я преместя – рече Гарион, сякаш се отбраняваше от бъдещи обвинения, и последва стареца към кулата.

– Прекрасно. А върна ли я на мястото й?

– Защо? Има ли някакво значение?

– Тук, в Долината, не разместваме нещата. Всичко, което се намира на определено място, има причина да бъде точно на него и не бива да бъде премествано.

– Не знаех – извини се Гарион.

– Сега вече знаеш. Хайде да отидем и да върнем скалата на мястото ѝ.

– Дядо? Докато местех скалата, ми се струваше, че черпя сили от всичко, което ме обкръжава. Силата просто се вливаше у мен отвсякъде. Това означава ли нещо?

– Винаги се получава така – обясни Белгарат. – Когато правим нещо, черпим сила за извършването му от средата, която ни обкръжава. Когато си изгорил Чамдар например, ти си поел топлината от всичко, което те е заобикаляло – от въздуха, от земята, от всички хора, които са били наблизко. Извлякъл си по мъничко топлина от всичко, за да запалиш този огън. Когато си преобърнал скалата, си почерпил сили, за да преодолееш тежестта ѝ, от всичко наоколо.

– Аз си мислех, че цялата сила идва отвътре.

– Така е само когато създаваш – отговори старецът. – Тази сила трябва да произлиза от самите нас. За всичко останало ние я вземаме отвън. Приемаме по мъничко мощ оттук-оттам и после я освобождаваме на определено място. Никой не е достатъчно могъщ да носи сила, която е необходима и за най-простото нещо.

– Значи тъкмо това става, когато някой се опита да унищожи нещо – подхвана Гарион, осланяйки се на интуицията си. – Събира цялата сила, но после не е в състояние да я освободи и просто... – Той разпери ръце.

Белгарат го измери с внимателен поглед.

– Имаш особен ум, момче. Трудните неща разбираш с лекота, ала, изглежда, не можеш да схващаш простите. Ето я скалата – старецът поклати глава. – Не бива така. Постави я където ѝ е мястото и този път опитай да не вдигаш толкова много шум. Вривата, която вдигна вчера, отека на из цялата Долина.

– Какво да направя? – попита Гарион.

– Събери сила в себе си – каза Белгарат. – Поеми я от всичко около тебе.

Гарион опита да го стори.

– Не от мен! – разпалено възкликна старецът.

Гарион изключи дядо си от своето поле на действие и започна да

поема мощ. След миг-два започна да чувства цялото си тяло изтръпнало, а косата – настръхнала.

– А сега какво? – попита той и стисна зъби, за да задържи силата у себе си.

– Окажи мислен натиск зад себе си и същевременно блъскай скалата.

– Къде да отправя натиска зад себе си?

– Към всичко – и не забравяй да блъскаш скалата. Това трябва да се извърши едновременно.

– Няма ли да се окажа... притиснат между двете сили?

– Напреди се.

– Трябва да побързаме, дядо – рече Гарион. – Чувствам се така, сякаш ще избухна всеки момент.

– Задръж. Сега съсредоточи волята си върху скалата и произнеси думата.

Гарион протегна ръце пред себе си и заповяда:

– Блъсни се!

Почувства прилива на сила и ревящия звук.

Че се звучно „туп“; скалата се люшна, преобърна се и падна на старото си място. Гарион изведнъж почувства, че цялото тяло го боли като натъртено, и падна на колене от изтощение.

– „Блъсни се“ ли? – изрече Белгарат невярващо.

– Нали ми каза да я блъсна!

– Казах ти да блъскаш, а не да произнесеш думата „блъсни“.

– Но работата е свършена. Какво значение има коя дума съм използвал?

– Просто въпрос на стил – каза старецът огорчено. – „Блъсни се“ ми звучи някак... бебешки.

Гарион се засмя.

– В крайна сметка, Гарион, ние до известна степен трябва да запазим и достойнството си – каза старецът възмутено. – Ако тръгнем да приказваме „Блъсни се!“ или „Цопни!“, или други подобни фрази, никой няма да ни приема на сериозно.

Гарион искаше да престане да се смее, ала просто не можеше. Белгарат му обърна гръб и се отдалечи, мърморейки си под нос.

Когато се върнаха при останалите, видяха, че палатките са прибрани, а товарът – вече разпределен по конете.

– Няма смисъл да стоим повече тук – каза леля Поул. – Другите ни чакат. Успя ли да го накараш да разбере нещо, татко?

Белгарат само изсумтя.

– Разбирам, че нещата не са потръгнали както трябва.

– Ще ти обясня по-късно – кратко изрече той.

По време на отсъствието на Гарион Се'недра – с много ласкателства и цял скут с ябълки от запасите им – беше примамила жребчето и го беше довела до състояние на възторжено раболепие. То безсрамно вървеше след нея и в хладните погледи, които отправяше към Гарион, нямаше и следа от чувство за вина.

– Ще го разболееш – обвини я Гарион.

– Ябълките са полезни за конете – отвърна тя небрежно.

– Кажй й, Хетар.

– Няма да му навредят – отговори мъжът с орловия нос. – Това е обичаен начин да спечелиш доверието на млад кон.

Гарион се опита да измисли някакво друго подходящо възражение, ала не успя. Неизвестно защо видът на малкото животно, докосващо с муцуна Се'недра, го обиждаше, макар че момъкът не можеше да посочи точната причина за гнева си.

– Кои са тези „други“, Белгарат? – попита Силк. – Онези „други“, за които спомена Поулгара?

– Моите братя – отговори старият вълшебник. – Нашият учител им е съобщил, че идваме.

– Чувал съм какви ли не разкази за Братството на вълшебниците. Наистина ли са толкова забележителни, както се разправя?

– Мисля, че ви предстои мъничко да се разочаровате. – обади се леля Поул. – Повечето вълшебници обикновено са капризни старци с цял куп лоши навици. Аз пораснах сред тях, така че ги познавам добре. – Тя обърна лице към дрозда, който бе кацнал на рамото й и пееше с обожание. – Да – рече тя на птицата. – Зная.

Гарион се приближи до леля си и внимателно се вслуша в птичата песен. Отначало тя му се стори просто свирукане – красиво, ала безсмислено. После той постепенно започна да схваща значението на откъслечни фрази – малко тук, малко там. Птичката пееше за гнезда и малки пъстри яйчица, за изгревите и безкрайната радост от летенето. По-късно ушите му като че ли изведнъж се отпушиха и Гарион започна да разбира всичко. Чучулигите пееха за летене и песни, лястовичките чуруликаха за скрити семена и мушици. Ястребът, който кръжеше над главата му, с писък изпя самотната си песен как се носи върху вятъра и описа жестоката радост при убиването на плячката. Гарион беше потресен, въздъхът около него оживя от думи.

Леля Поул го погледна строго.

– Това е само началото – рече тя, без да си дава труд да обяснява по-подробно.

Гарион беше така пленен от света, който току-що се беше разкрил пред него, че отначало не забеляза двамата мъже с коси с цвят на сребро. Те стояха заедно под едно високо дърво и чакаха групата пътешественици да се приближи. Носеха еднакви сини одежди, белите им коси бяха твърде дълги, макар че и двамата бяха гладко обръснати. Когато ги видя, Гарион си помисли, че зрението му изневерява. Мъжете така си приличаха, че беше невъзможно човек да различи единия от другия.

– Белгарат, братко наш – заговори единият, – страшно дълго време...

– ...не сме се виждали – завърши вторият.

– Здравейте, Белтира – поздрави ги Белгарат, – и Белкира.

Слезе от коня си и ги прегърна.

– Скъпа, скъпа мъничка Поулгара – изрече единият.

– Долината беше... – започна другият.

– ...пуста без тебе – довърши мисълта му вторият, обърна се към брат си и каза възхитено: – Наистина много поетично.

– Благодаря – скромно отговори първият.

– Това са моите братя Белтира и Белкира – осведоми Белгарат членовете на групата, които вече бяха започнали да слизат от конете. – Не се опитвайте да ги възприемате поотделно. И без това никой не е в състояние да различи единия от другия.

– Ние можем – заявиха в хор близнаците.

– Не съм сигурен дори и в това – отвърна им Белгарат с мека усмивка. – Умовете ви са толкова близки, че всичките ви мисли започват у единия и свършват у другия.

– Винаги прекалено усложняваш нещата, татко – намеси се леля Поул. – Това е Белтира – и тя целуна единия от миловидните старци, – а този е Белкира – след което целуна и другия. – Винаги съм ги различавала, още от дете.

– Поулгара знае...

– ...всички наши тайни – усмихнаха се близнаците. – Кои са...

– ...вашиите другари?

– Мисля, че ще ги разпознаете – отговори Белгарат. Това е Мандорален, барон Воу Мандор.

– Рицарят защитник – изрекоха близнаците в хор и се поклониха.

– Принц Келдар от Драсния.

- Водачът – откликнаха те.
- Барак, граф Трелхайм.
- Ужасната мечка! – Дватама неспокойно огледаха огромния черек. Лицето на Барак потъмня, но той не каза нищо.
- Хетар, синът на Чо-Хаг от Алгария.
- Повелителят на конете.
- И Дурник от Сендария.
- Човекът с двата живота – измърмориха те с дълбоко уважение. Дурник изглеждаше твърде объркан при тези думи.
- Принцеса Се'недра, престолонаследницата на Толнедра.
- Кралицата на света – отвърнаха двамата с дълбок поклон.
- Се'недра нервно се изсмя.
- А това...

– ...може да бъде само Белгарион – изрекоха те с лица, озарени от радост. – Избраникът! – Близнаците едновременно протегнаха десните си ръце и ги поставиха върху главата на Гарион. Гласовете им прозвучаха в ума му: „Здравей, Белгарион, върховний повелителю, надеждо на целия свят!“

Гарион беше прекалено изненадан от този странен поздрав и не съумя да стори нищо друго, освен неловко да кимне.

– Ако не спрете да се лигавите, ще повърна – чу се груб, дрезгав глас. Произнеслият тези думи, който току-що се бе показал иззад едно дърво, бе тумбест уродлив старец, мръсен и изключително грозен. Краката му бяха криви и чепати като дънери на дъб. Раменете му бяха огромни, ръцете му висяха под коленете. Имаше голяма гърбица, а лицето му бе изкривено в нелепа карикатура на човешки черти. Дългата му стоманеносива коса и брадата му бяха сплътсени, вейки и късчета листа бяха оплетени в рошавите косми. Върху ужасното му лице бе замръзнал израз на вечно презрение и гняв.

– Белдин – меко каза Белгарат, – не бяхме сигурни, че ще дойдеш.

– Не би и трябвало, некадърнико – сприваво отсече грозният старец. – Отново оплеска нещата както винаги, Белгарат. – После се обърна към близнаците. – Донесете ми нещо за ядене.

– Да, Белдин – побързаха да кажат те и изтичаха да изпълнят нареждането му.

– И не се мотайте цял ден – изкрещя след тях гърбавият.

– Изглежда, че днес си в добро настроение, Белдин – подхвана Белгарат без следа от сарказъм. – Какво те прави толкова ведър?

Грозното джудже се навъси срещу него, после се изсмя.

– Видях Белзедар. На нищо не приличаше. Нещо ужасно се е случило с него, а на мен пък тези неща ми доставят истинска наслада.

– Скъпи вуйчо Белдин – галовно изрече леля Поул и прегърна мръсния дребосък. – Толкова ми липсваше!

– Хич и не се опитвай да ме очароваш, Поулгара – отрязва я той, макар че очите му, изглежда, поомекнаха мъничко. – Вината ти е също тъй голяма, като тази на баща ти. Мислех си, че ще го държите под око. Как Белзедар е докопал в лапите си Кълбото на нашия Учител?

– Мислим, че е използвал дете – сериозно отвърна Белгарат. – Кълбото никога не би поразила невинно същество.

Джуджето изсумтя.

– Невинни същества не съществуват. Всички хора се раждат покварени. – Той отново обърна поглед към леля Поул, огледа я преценяващо и изтърси: – Надебеляваш и задникът ти е заприличал на каруца.

Дурник светкавично сви юмуци и се нахвърли срещу отвратителния дребосък.

Джуджето се изсмя, сграбчи туниката на ковача с една ръка и без да полага видимо усилие, вдигна изненадания Дурник и го захвърли на няколко разкрача встрани.

– Можеш да започнеш втория си живот веднага, ако искаш – изръмжа то заплашително.

– Нека аз се справя с това, Дурник – обърна се леля Поул към ковача. После каза хладно: – Белдин, от колко време не си се къпал?

Джуджето сви рамене.

– Преди два месеца ме валя дъжд.

– Ала не те е намокрил достатъчно добре. От тебе се носи миризма като от непочиствана кочина.

– Ето това вече наистина е моето момиче – изкикоти се Белдин. – Бях се уплашил, че годините са притъпили остротата на езика ти.

И започнаха да си разменят най-ужасните обиди, които Гарион беше чувал. Цветисти, грозни думи прелитаха между тях, като почти цвърчаха във въздуха. Очите на Барак се разшириха от изненада, лицето на Мандорален на няколко пъти губи цвета си. Се'недра избяга надалеч, за да не ги чува. Лицето ѝ бе пламнало.

Ала колкото по-страшни ставаха обидите, толкова по-широко се усмихваше Белдин. Накрая леля Поул го нарече с такъв злостен епитет, че Гарион се сви, а грозният дребосък се сгромоляса на земята, като реवेशе от смях и думкаше по черната пръст с огромните си юмуци.

– В името на всички богове, страшно ми липсваше, Поул! – задъха

се той. – Ела тук и ме целуни.

Тя се усмихна и с обич целуна мръсното му лице.

– Краставо куче!

– Стара крава. – Той се ухили и я сграбчи в смазващата си прегръдка.

– Не ми чупи ребрата, вуйчо – засмя се тя.

– От години не съм ти чупил нито едно, момичето ми.

– Ами недей и сега, ако обичаш.

В този момент близнаците донесоха чиния с яхния, от която се видяше пара, и голяма халба. Грозният мъж погледна с любопитство чинията, след това небрежно изсипа яхнията на земята и захвърли чинията настрана.

– Не мирише прекалено зле. – Той клекна и започна да тъпче храната в устата си с две ръце, ката от време на време поспираше само за да изплюе някое по-едро камъче, залепнало по парчетата месо. Когато приключи, гаврътна на един дъх съдържанието на халбата, оригна се гръмотевично, седна и започна да разчесва сплъстената си коса с измърсени от кашата пръсти.

– Хайде да поговорим по работа – рече той.

– Къде беше? – попита го Белгарат.

– В централната част на Ктхол Мургос. Седях на върха на един хълм, откакто свърши Битката при Воу Мимбре, и наблюдавах пещерата, където Белзедар отнесе Торак.

– Петстотин години? – ахна Силк.

Белдин сви рамене.

– Горе-долу толкова – отговори той с безразличие. – Все някой трябваше да наблюдава онзи и Опърления, пък и няха неотложна работа, която да не бива да прекъсвам.

– Каза, че си видял Белзедар – напомни му леля Поул.

– Видях го преди около месец. Нахълта в пещерата, сякаш някакъв демон го следваше по петите, и измъкна Торак навън. После се превърна в лешояд и отлетя с тялото на Опърления.

– Сигурно е станало след като Ктучик го е причакал на нийсанската граница и му е отнел Кълбото – рече замислено Белгарат.

– Не знам. Това е част от твоята отговорност, не от моята. Аз трябваше да наблюдавам Торак, това бе всичко. Пепелта засипа ли и вас?

– Каква пепел?

– Когато Белзедар изнесе Торак, планината експлодира, раздра се на хиляди парчета. Предполагам, че това е свързано със силата,

обкръжаваща тялото на Едноокия. Когато си тръгнах, още се вдигаше пушек.

– Ние се питахме какво ли е причинило това изригване – вметна леля Поул. – Цялата Нийса беше потънала в три пръста пепел.

– Жалко, че не е била по-дълбока.

– Видя ли някакви признаци...

– ...подказващи, че Торак се раздвижва? – попитах близнаците.

– Вие двамата не можете ли поне веднъж да приказвате като хората? – изръмжа Белдин.

– Съжаляваме, просто...

– ...природата ни е такава.

Грозният дребосък поклати с отвращение глава.

– Добре де. Не видях. Торак не помръдна нито веднъж. Когато Белзедар го измъкна от пещерата, по него имаше плесен. Все пак това са петстотин години, нали?

– Проследи ли Белзедар? – попита Белгарат.

– Естествено.

– Къде отнесе Торак?

– А ти къде мислиш, глупако? Разбира се, че в развалините на Ктхол Мишрак в Малореа. Има само няколко места на земята, които могат да издържат теглото на Торак, и това е едно от тях. Белзедар трябва да задържи Ктучик и Кълбото далеч от Торак и това беше единственото място, където можеше да отиде. Кролимите на Малореа отказват да приемат властта на Ктучик, така че там Белзедар ще бъде на сигурно място. Ще трябва да плати много висока цена за тяхната помощ, но те няма да пуснат Ктучик в Малореа – освен ако той не събере армия от мурги и не нападне страната.

– Да се надяваме, че ще се случи тъкмо това – рече Барак.

– От теб се очаква да бъдеш мечка, а не магаре – сръза го Белдин. – Недей да градиш надеждите си върху нещо невъзможно. Нито Ктучик, нито Белзедар биха започнали такава война точно сега – не и когато Белгарион крачи по света като истинско земетресение. – Той се намръщи срещу леля Поул. – Не можеш ли да го научиш да бъде малко по-тих? Или умът ти се е отпуснал както задните ти части?

– Бъди учтив, вуйчо – отговори тя. – Момчето тъкмо набира сили. Всички сме малко непохватни в началото.

– Той няма време да се глези като бебе, Поул. Звездите в южната част на Ктхол Мургос падат като отровени хлебарки, мъртвите кролими стенат в своите гробници от Рак Ктхол до Рак Хага. Времето напредва и

той трябва да е готов.

– Ще бъде готов, вуйчо.

– Може би – кисело подметна мръсният дребосък.

– Ти ще се връщаш ли в Ктхол Мургос? – попита Белгарат.

– Не. Нашият учител ми каза да остана тук. Аз и близнаците трябва да свършим една работа и не разполагаме с много време.

– Той разговаря с...

– ...нас също.

– Престанете! – озъби им се Белдин и после се обърна към Белгарат. – Ами ти сега в Рак Ктхол ли отиваш?

– Още не. Първо трябва да отидем в Пролгу. Трябва да разговарям с горима и трябва да вземем още един член на нашата група.

– Забелязах, че групата ви все още не е в пълен състав. Какво става с последния й член?

Белгарат разпери ръце.

– Именно тя ме тревожи. Не успях да открия нито следа от нея – а я търся от три хиляди години.

– Сигурно си я търсил по пивниците.

– И аз забелязах същото нещо, вуйчо – потвърди леля Поул със сладка усмивка.

– А къде ще отидем след Пролгу? – попита Барак.

– Смятам, че тогава ще трябва да се отправим към Рак Ктхол – отговори господин Улф мрачно. – Трябва да вземем Кълбото от Ктучик. Пък и от доста време ми се иска да си поприказвам с магьосника на мургите.

ТРЕТА ЧАСТ УЛГО

ГЛАВА 13

На следващата сутрин поеха на северозапад към голите, бели върхове на планините на Улго.

– Горе има сняг – отбеляза Барак. – Пътят ни може да се окаже труден.

– Винаги е такъв – каза Хетар.

– Бил ли си в Пролгу? – попита Дурник.

– Няколко пъти. Ние поддържаме връзки с Улгосите. Посещенията ни имат преди всичко церемониален характер.

Принцеса Се'недра яздеше край леля Поул, мъничкото ѝ лице изглеждаше разтревожено.

– Как можеш да го понасяш, лейди Поулгара? – избухна накрая тя. – Та той е толкова грозен.

– Кой, скъпа?

– Онова ужасно джудже.

– Вуйчо Белдин? – Леля Поул изглеждаше леко изненадана. – Той винаги си е бил такъв. Трябва да го опознаеш, това е всичко.

– Но той ти наговори такива ужасни неща!

– Това е начинът, по който скрива истинските си чувства – обясни леля Поул. – Всъщност Белдин е много добросърдечен, ала хората не очакват това – точно от него. Когато бил дете, племето му го прогонило, защото бил уродлив и отблъскващ, но когато дошъл в Долината, учителят прозрял зад грозната външност красотата на неговия ум.

– А защо е толкова мръсен?

Леля Поул леко вдигна рамене.

– Той ненавижда уродливото си тяло, затова не му обръща никакво внимание. – Вълшебницата погледна принцесата. – Най-лесното нещо на света е да преценяваме нещата по външния им вид, Се'недра – рече тя. – Обикновено преценката ни е погрешна. Вуйчо Белдин и аз сме много привързани един към друг. Това е причината, поради която си правим труда да измисляме такива сложни обиди. Complimentите биха се оказали чисто лицемерие – в края на краищата той наистина е много

грозен.

– Просто не мога да го разбера – каза Се'недра объркано.

– Любовта може да се прояви по много странни начини – каза леля Поул. Тонът ѝ прозвуча съвсем делнично, ала погледът, който отправи към дребничката принцеса, беше пронизателен.

Се'недра бързо стрелна с очи Гарион, после погледна встрани и поруменя.

Гарион се замисли. Беше съвсем очевидно, че леля Поул казваше на момичето нещо важно, ала той не можеше да проумее точно какво.

За няколко дни минаха Долината и навлязоха в предпланините, които обкръжаваха назъбените върхове, изобилстващи в страната на улгосите. Сезоните още веднъж се смениха. Когато се изкачиха на първия нисък хребет, беше ранна есен и храстите пламтяха в алено. На върха на втория, по-висок хребет, дърветата бяха голи и във вятъра, спускащ се със свистене от върховете, се чувстваше първият мразовит полъх на зимата. Небето над главите им стана тъмносиво, цели армии мрачни облаци се спускаха по каменистите клисури над тях. Ту сняг, ту дъжд ги застигаха, докато ездачите се катереха все по-високо и по-високо по осеяните със скали склонове.

– Трябва да внимаваме дали отнякъде няма да се появи Брил – рече Силк един снеговит следобед. В гласа му потрепваше надежда. – Време му е вече отново да се мерне.

– Не е много вероятно – отвърна Белгарат. – Мургите избягват Улголандия дори повече, отколкото Долината, защото улгосите ненавиждат ангараките.

– Алорните също.

– Ала улгосите могат да виждат в тъмното – обясни старецът. – Мургите, които навлизат в тези планини, обикновено не се събуждат след първата нощ, прекарана тук. Не смятам, че трябва да се тревожим за Брил.

– Жалко – измърмори Силк с известно разочарование.

– Е, няма да ни навреди, ако държим очите си отворени. В планините на Улго има и по-лоши неща от мургите.

– Нима всички тези истории не са преувеличени? – попита насмешливо Силк.

– Не. В никакъв случай.

– Тази страна гъмжи от чудовища, принц Келдар – обърна се Мандорален към дребничкия драснианец. – Преди няколко години десетина глупави млади рицари, мои познати, навлязоха в тези планини, за да

подложат на изпитание храбростта и дързостта си срещу отблъскващите зверове. Нито един не се върна.

На следващия хребет ги посрещна истински ураган. Снегът летеше насреща им с виещия вятър.

– Трябва да се скрием някъде, докато фъртуната отmine, Белгарат – изкрещя Барак, за да надвика вятъра. Опитваше се да придърпа около тялото си плюющата на вятъра наметка от меча кожа.

– Ще се спуснем в следващата долина – отговори Белгарат, който също се бореше със своята наметка. – Сред дърветата ще сме на завет.

Заслизаха към борове в дъното на котловината пред тях. Гарион се уви в пелерината си и наведе глава срещу вятъра.

Плътната стена млади борове пречупи силата на вихъра, ала снежната вихрушка продължаваше да фучи. Спряха конете.

– Днес няма да успеем да стигнем по-далеч, Белгарат – заяви Барак, докато изтърсваше снега от брадата си. – Може да се подслоним тук и да изчакаме до сутринта.

– Какво е това? – остро попита Дурник и наведе глава на една страна.

– Вятърът – сви рамене Барак.

– Не. Слушай.

През воя на вихъра до тях долетя пронизителен цвилещ звук.

– Ето там – посочи Хетар.

Смътните очертания на десетина подобни на коне животни тъкмо прекосяха хребета зад тях. Виждаха се като в мъгла заради обилния снеговалеж. Приближаваха се. На едно възвишение точно над пътешествениците стоеше огромен жребец. Гривата и опашката му се мятаха на вятъра. Цвиленето му беше пронизително като писък.

– Хрулги! – остро изрече Белгарат.

– Можем ли да им избягаме? – попита Силк с надежда.

– Съмнявам се – отвърна Белгарат. – Освен това те са открили следите ни. Ще ни преследват оттук до Пролгу, ако се опитаме да бягаме.

– Значи трябва да ги научим да се боят от нашите следи и да ги избягват – заяви Мандорален и откачи щита от седлото си. Очите му блестяха.

– Пак се връщаш към старите си навици, а, Мандорален? – отбеляза кисело Барак.

Лицето на Хетар придоби онзи особен безизразен вид, който се появяваше винаги, когато алгарът общуваше с коне. Накрая той потрепера, очите му помрачняха от отвращение.

– Е? – попита го леля Поул.

– Не са коне – каза алгарът.

– Знаем че не са, Хетар – каза тя. – Но можеш ли да им направиш нещо? Да ги изплашиш и да ги прогониш?

– Гладни са, Поулгара – поклати глава той. – Освен това са тръгна-ли по следите ни. Водачът, изглежда, има много по-голяма власт над тях, отколкото би имал, ако бяха коне. Може би щях да изплаша един или два от по-слабите, ако го нямаше него.

– Значи ще трябва да се бием – мрачно отсече Барак и също откачи щита си.

– Не мисля така – отговори Хетар с присвити очи. – Струва ми се, че ключът към всичко е жребецът. Той господства над цялото стадо. Смятам, че ако го убием, останалите ще избягат.

– Добре – рече Барак. – Тогава да опитаме с жребеца.

– Би било добре да вдигнем шум – предложи Хетар. – Нещо, което да прозвучи като предизвикателство. Това може да го накара да излезе начело, за да му отговори. В противен случай трябва да преминем през цялото стадо, докато се доберем до него.

– Може би това ще го предизвика – каза Мандорален, вдигна рога си и го наду. Разнесе се режещ, еклив звук, който литна като плясък от камшик сред вихъра.

Пронизителният писък на жребеца веднага му отговори.

– Струва ми се, че ще има резултат – отбеляза Барак. – Я свирни пак, Мандорален.

Мандорален отново наду рога и жребецът отново изцвили пронизително. После огромният звяр хукна от върха на хребета, бясно си проби път през стадото и връхлетя срещу тях. Отново издаде пронизителен писък и се изправи на задните си крака. Ноктите му блеснаха в омесения със сняг въздух.

– Хайде – изръмжа Барак, пришпори огромния си жребец и се понесе напред, хвърляйки зад гърба си цял водопад сняг. Хетар и Мандорален литнаха след него от двете му страни. Мандорален наведе копието си и сред вятъра се понесе някакъв странен звук – рицарят се смееше.

Гарион извади меча си и застана с коня си пред леля Поул и Се'недра. Съзнаваше, че това вероятно е безполезен жест, ала все пак го направи.

Два звяра, подчинявайки се може би на незабелязана от никого команда от страна на водача, се втурнаха напред, за да отрежат пътя на Барак и Мандорален. Самият водач се отправи срещу Хетар, сякаш

осъзнал, че алгарът е най-голямата опасност за стадото. Първият хрулгин се изправи на задните си крака, оголил зъби като котка и широко разтворил предните си, завършващи със страшни нокти крака. Мандорален наведе копието си и го заби в гърдите на ръмжащото чудовище. От устата на хрулгина потече кървава пяна, той се олюля и падна, но все пак успя да направи на трески копието на Мандорален с ноктите си.

Барак отблъсна с щита си страшния удар на втория звяр и със страхотен замах на тежкия си меч разцепи главата му. Чудовището се сгромоляса и се заблъска в снега в предсмъртни конвулсии.

Хетар и водачът започнаха да се дебнат сред снежната вихрушка. Движеха се предпазливо в кръг, гледайки се очи в очи със смъртна напрегнатост. Изведнъж водачът се вдигна на задните си крака и скочи напред. Огромните му лапи бяха широко разтворени, ноктите по тях стърчаха грозно. Ала конят на Хетар, чийто ум бе свързан с ума на ездача, навреме избегна страхотния удар. Хрулгинът се завъртя и отново се впусна в атака, ала конят на Хетар още веднъж отскочи встрани. Безсилен срещу врага си, вбесеният водач изрева пронизително, удари още веднъж, ала ноктите му и този път пропуснаха целта. Конят на Хетар заобиколи полуделия от ярост звяр, след това литна напред, а самият Хетар скочи от седлото и възседна водача. Дългите му яки крака се заключиха около ребрата на хрулгина, а дясната му ръка сграбчи гривата на животното.

Водачът пошура – за пръв път в историята на целия му животински род тъкмо той бе усетил тежестта на ездач върху гърба си. Започна да се мятта, да се изправя на задните си крака, да реве и да се мъчи да хвърли Хетар. Останалите от стадото, които се готвеха за нападение, се отдръпнаха колебливо назад, наблюдавайки с неразбиращ ужас дивите опити на своя водач да се отърве от ездача. Мандорален и Барак смаяно спряха конете си, докато Хетар яздеше побеснелия жребец, описвайки широки кръгове сред виелицата. После Хетар плъзна ръка към левия си крак и измъкна от ботуша си дълга широка кама. Той познаваше конете и знаеше къде трябва да нанесе удар.

Още първият му замах беше смъртоносен. Изпотъпканият сняг стана червен. Водачът се вдигна на задните си крака за последен път, изцвили, от устата му бликна кръв. Коленете му бавно се огънаха и той се преметна на една страна. Хетар скочи от гърба му в последния момент.

Стадото хрулги се обърна и с ужасено цвилене изчезна във виелицата.

Хетар мрачно изчисти камата си в снега и я прибра в ботуша си.

После постави за миг ръка върху врата на мъртвия водач и огледа утъпкания сняг – търсеше сабята си, която беше хвърлил по време на страшния скок върху гърба на звяра.

Мандорален и Барак се взираха в лицето му с дълбоко уважение.

– Истински срам е, че са луди – хладно каза алгарът. – За миг – наистина само за миг – почти достигнах до него и двамата бяхме едно. После обаче лудостта му отново се върна и трябваше да го убия. Само да можехме да ги опитомим... – Той поклати глава. – Е, както и да е. – И със съжаление сви рамене.

– Наистина ли би яздил такова нещо? – Гласът на Дурник прозвуча изумено.

– Никога не бях яздил такова великолепно същество – тихо отрони Хетар. – И никога няма да забравя какво изпитах. – После високият мъж им обърна гръб, отдалечи се и се взря в снежната вихрушка.

Прекараха нощта на завет под боровете. На следващата сутрин вятърът беше утихнал, макар че когато тръгнаха, все още валеше силен сняг. Преспите бяха дълбоки до коляно и конете вървяха трудно.

– Ако натрупа още малко, ще заседнем, Белгарат – навъсено рече Силк.

– Не се безпокой – каза старецът. – Оттук нататък ще вървим само през долини и те ще ни изведат точно до Пролгу.

– Белгарат – извика Барак, който яздеше начело на групата. – Тук има някакви пресни следи.

Старецът излезе напред и поспря, за да ги огледа.

– Алгрот – изрече лаконично той. – Добре ще е да си държим очите отворени на четири.

Продължиха предпазливо напред. Мандорален за малко спря, за да си отреже ново копие.

– Аз бих се отнесъл със съмнение към оръжие, което непрекъснато се чупи – отбеляза Барак, когато рицарят отново възседна коня си.

Мандорален сви рамене и бронята му изскърца.

– Човек винаги може да намери дървета наоколо, милорд – отговори той.

Когато стигнаха боровете в долината, Гарион чу познат лай.

– Дядо – изрече предупредително той.

– Чувам ги – отвърна Белгарат.

– Колко са според теб? – попита Силк.

– Десетина – каза Белгарат.

– Осем са – поправи го с твърд глас лея Поул.

– Дали ще посмеят да ни нападнат, ако са само осем? – попита Мандорален. – Онези, които срещнахме в Арендия, изглежда, се окуражаваха от многочислеността си.

– Сигурно леговището им е някъде наблизо – рече старецът. – Всяко животно се опитва да защити бърлогата си. Почти съм сигурен, че ще ни нападнат.

– Тогава трябва веднага да ги открием – уверено заяви рицарят. – По-добре е да ги унищожим тук, на място, което сме избрали ние, отколкото да ни изненадат в някаква засада.

– Той определено се връща към лошите си навици и пак започва да греша – кисело подметна Барак.

– Но този път има право – отвърна Хетар.

– Да не си пил, Хетар? – попита Барак със съмнение в гласа.

– Хайде, господа – весело изрече Мандорален. – Елате да разгромим тези животни и ще можем да продължим необезпокоявани пътя си. – И се понесе тежко през снега, търсейки лаещите алгרותи.

– Идваш ли, Барак? – попита Хетар и извади сабята си.

– Ами май ще е по-добре да дойда – въздъхна печално Барак и се обърна към Белгарат. – Това не би трябвало да трае дълго. Ще се опитам да предпазя нашите кръвожадни приятели от неприятности.

Хетар се изсмя.

– Ти ставаш почти толкова лош, колкото Мандорален – обвини го Барак. После двамата се спуснаха в галоп по дирята на рицаря.

Гарион и останалите чакаха напрегнато сред пелената от ситни снежинки. Лаещите звуци в гората изведнъж преминаха в изненадано скимтене. Сред дърветата започна да отеква шум от удари, после се чуха болезнени писъци и гласовете на тримата войни.

– Два се измъкнаха – съобщи Хетар със съжаление, когато тримата се върнаха.

– Какъв срам! – отвърна му Силк.

– Мандорален – рече Барак огорчено. – Придобил си лош навик. Боят е сериозна работа и всичкото това хилене и смях ми приличат на истинска глупост.

– Това обижда ли те, милорд?

– Не че ме обижда, Мандорален. По-скоро ме разсейва. Пречи ми да се съсредоточа.

– Тогава в бъдеще ще се опитам да огранича смеха си.

– Ще ти бъда много благодарен.

– Какво стана? – попита Силк.

– Не беше кой знае каква битка – отговори Барак. – Изненадахме ги напълно неподготвени. Неприятно ми е да си призная, ала нашият кикотещ се приятел в този случай се оказа прав.

Докато се спускаха в долината, Гарион си помисли за промяната в държането на Мандорален. В пещерата, където се роди жребчето, Дурник беше казал на Мандорален, че страхът може да бъде победен, когато човек му се надсмива, и макар че Дурник вероятно не бе имал предвид точно това, Мандорален бе приел думите му в буквалния смисъл. Смехът му, който така дразнеше Барак, не беше насочен към противника, а по-скоро към врага в гърдите на рицаря. Мандорален се надсмиваше над собствения си страх всеки път, когато се впускаше в атака.

– Това не е нормално – мърмореше Барак на Силк. – Ето какво ме измъчва най-силно. Пък и не само то – поведението му е грубо нарушение на етикета. Ако наистина трябва да участваме в сериозна битка, ще е ужасно неловко да почне да се хили по този идиотски начин. Какво ще си помислят хората?

– Преувеличаваш, Барак – каза Силк. – В действителност аз смятам, че е твърде освежаващо.

– Смяташ че е какво?

– Освежаващо. Аренд с чувство за хумор е истинско чудо на чудесата – нещо като говорещо куче.

Барак поклати глава с отвращение.

– Няма абсолютно никакъв смисъл човек да се опитва да обсъди нещо сериозно с тебе, Силк. Манията ти да правиш умни забележки уж на шега е отвратителна.

– Е, всички имаме недостатъци – любезно призна Силк.

ГЛАВА 14

Снеговалежът постепенно отслабна и привечер останаха да танцуват само самотни снежинки. Пътешествениците се установиха сред горичка гъсти смърчове, където решиха да пренощуват. Ала през нощта температурата спадна и когато на следващата сутрин се събудиха, въздухът пращеше от студ.

– Още колко остава до Пролгу? – попита Силк. Беше застанал близо до огъня с протегнати към пламъците ръце.

– Два дни – отвърна Белгарат.

– Не смяташ ли да направиш нещо, та времето да се промени? –

подхвърли дребничкият мъж с надежда.

– Предпочитам да не върша нищо, освен ако не е абсолютно наложително – каза старецът. – Такова действие би нарушило естествения ред на нещата над много обширна площ. При това горимът не обича да се намесва в хода на живота в неговите планини. Улгосите имат резерви по този въпрос.

– Боях се, че ще погледнеш на нещата тъкмо по този начин.

Тази сутрин маршрутът им толкова често изменя посоката си, че към обяд Гарион се чувстваше съвсем объркан. Въпреки смразяващия студ небето беше покрито с облаци в наситено сив, оловен цвят. Като че ли студът беше замразил всички други цветове на света. Небето беше сиво; снегът – монотонно, мъртвешки сиво-бял; стволите на дърветата – изцяло сиво-черни. Дори шеметно бързата вода в потоците, край които минаваха, изглеждаше сиво-черна между отрупаните със сняг брегове. Белгарат се движеше уверено и им показваше посоката.

– Сигурен ли, че трябва да вървим натам? – попита го веднъж преперещият Силк. – През целия ден се движим срещу течението на потока, а сега казваш, че трябва да се спуснем надолу.

– След няколко мили ще навлезем в друга долина. Имай ми доверие, Силк. Бил съм тук.

Силк се загърна по-плътнo с тежката си пелерина.

– Просто ставам нервен в непознати земи – възрази той взрял се в тъмната вода на реката, покрай която яздеха.

Далеч зад тях се разнесе странен звук – някакво безсмислено дюдюкане, наподобяващо смях. Леля Поул и Белгарат бързо се спогледаха.

– Какво е това? – попита Гарион.

– Скален вълк – лаконично отвърна Белгарат.

– Не ми прилича на вой на вълк.

– Не е вълк. – Старецът предпазливо се огледа. – Най-често тези животни ядат мърша и ако са обикновена дива глутница, вероятно няма да ни нападнат. Още е прекалено рано, зимата не е напреднала и не са така отчаяни. Ако обаче сме попаднали на някоя от глутниците, отгледана от елдраки, ни очакват неприятности. – Той се изправи на стременината, за да погледне напред, и каза: – Хайде малко да ускорим ход. И внимавайте много.

Мандорален, чиято броня блестеше от полепналите кристалчета мраз, погледна назад, кимна и се понесе в тръс край разпенената черна вода на планинската река.

Зад гърбовете им пронизителният скимтящ смях стана по-висок.

– Преследват ни, татко – каза леля Поул.

– Чувам. – Старецът започна да претърсва долината с поглед; лицето му беше тревожно свъсено. – Я погледни ти, Поул. Не искам изненади.

Очите на леля Поул станаха замислени и откъснати от всичко – тя обхождаше с ума си обраслата с гъсти гори долина.

– Има един елдрак, татко. Следи ни. Умът му е истински канал за нечистотии.

– Всичките са такива – отговори старецът. – Можеш ли да разбереш как се казва?

– Грул.

– Тъкмо от това се боях. Знаех си, че приближаваме неговата територия. – Улф пхна пръсти в устата си и пронизително изсвири.

Барак и Мандорален спряха и зачакаха, докато останалите се изравниха с тях.

– Ще имаме неприятности – каза Белгарат сериозно. – Дебне ни един елдрак с цяла глутница скални вълци. Точно в този момент ни наблюдава. Кога ще ни нападне е само въпрос на време.

– А какво представлява елдракът? – попита Силк.

– Елдраките са свързани с алгротите и тролите, но са много по-интелигентни от тях. И много по-едри.

– Но защо е само един? – попита Мандорален.

– Един е достатъчен. Този вече съм го срещал. Казва се Грул. Той е едър, бърз и жесток. Яде всичко, което се движи, и въобще не го е грижа дали е мъртво, или не, преди да започне да лапа.

Дюдюкащият смях на скалните вълци се приближи още повече.

– Хайде да намерим някое открито място и да накладем огън – рече старецът. – Скалните вълци се плашат от пламъците. Няма никакъв смисъл да се бием с тях и с Грул, ако успеем да го избегнем.

– Тук добре ли е? – предложи Дурник и посочи широко, покрито със сняг парче земя, издадено напред сред тъмната вода на реката. Плитчината се свързваше с брега чрез тясна ивица от пясък и чакъл.

– Да, тук лесно можем да се защитим – одобри избора му Барак, оглеждайки мястото с присвити очи. – Реката ще ги възпира и няма да могат да ни нападнат в гръб. А по суша могат да минат единствено по тази тясна ивица чакъл.

– Добро е – лаконично се съгласи и Белгарат. – Да вървим.

Бързо стигнаха до покритата със сняг земя, разчистиха преспите с крака, а Дурник се зае да накладе огън под един голям, довлечен от

водата сив дънер, който препречваше наполовина тясната ивица, осигуряваща достъп до избраното от тях място. След няколко секунди оранжевите пламъци започнаха да облизват дънера от всички страни и скоро той пламна.

– Помогнете ми – рече ковачът и започна да трупа върху пламъците още дърва. Барак и Мандорален отидоха до натрупаните от горната страна на чакълестия бряг дървета и започнаха да мъкнат клони и цели дънери. След четвърт час пламъците прасяха буйно по цялата дължина на тясната пясъчна ивица и изцяло откъсваха Гарион и приятелите му от тъмните дървета край брега на реката.

– Ей, за пръв път да се стопля днес – усмихна се Силк и се обърна с гръб към огъня.

– Идат – предупреди Гарион. Бе уловил няколко потайни движения сред черните стволове на дърветата.

Барак надникна над пламъците и мрачно отбеляза:

– Ама че са големи!

– Колкото магарета – потвърди Белгарат.

– Сигурен ли си, че се боят от огъня? – нервно попита Силк.

– Почти винаги.

– Как така „почти“?

– Понякога стават отчаяни – или пък Грул може да ги насъска. Те се боят повече от него, отколкото от огъня.

– Белгарат – каза неодобрително Силк. – Понякога имаш гадния навик да задържаш част от истината само за себе си.

Един от скалните вълци излезе на речния бряг на няколко крачки от плитчината и започна да души въздуха, поглеждайки нервно към огъня. Предните му крака бяха видимо по-дълги от задните и му придаваха особена полуизправена стойка. Между раменете на звяра се виждаше голяма мускулеста гърбица. Муцуната му беше къса и изглеждаше чипонос, като котка. Козината му беше изпъстрена с черни и бели участъци – нещо средно между ивици и петна. Животното крачеше нервно напред-назад, вираше се в тях и издаваше своя пронизителен кикот. Скоро към звяра се присъедини още един, после дойде и трети. Те се пръснаха по брега, ала оставаха далеч от огъня.

– Не приличат точно на кучета – каза Дурник.

– Не са кучета – отговори Белгарат. – Кучетата и вълците имат родство помежду си, но скалните вълци принадлежат към друго семейство.

Вече поне десет от тези грозни създания бяха наизскачали на брега и дюдюкането им се извиси в безсмислен хор.

Изведнъж Се'недра изпищя. Лицето ѝ стана мъртвешки бледо, очите ѝ се разшириха от ужас. От дърветата се измъкваше елдракът.

Беше огромен – висок поне осем стъпки. Тялото му беше покрито с рошава черна козина. Носеше ризница, направена от парчета оплетени металически брънки, свързани с щипки; над ризницата, също прикрепен с щипки, имаше ръждясал нагръдник, очевидно упорито сплескван с камъни, докато стане достатъчно голям, за да е по мярка на огромните гърди на отблъскващата твар. Шлем с конусовидна форма, разцепен от задната страна, за да не стяга, покриваше главата на звяра. Елдракът държеше огромна, обкована със стомана тояга, осеяна с шипове. Ала именно лицето му накара Се'недра да изпищя. На практика елдракът нямаше нос, а долната му челюст беше издадена напред и разкриваше два огромни щръкнали зъба. Очите му бяха хлътнали дълбоко в черепа под тежка, опасваща цялото чело кост, и лъщяха от ужасен, неутолим глад.

– Достатъчно близо дойде, Грул – предупреди го Белгарат хладно.

– Грат върнал се в планини на Грул? – изръмжа чудовището. Гласът му беше плътен, глух, смразяващ кръвта.

– Та то приказва! – недоверчиво ахна Силк.

– Защо ни следиш, Грул? – попита Белгарат.

Ужасната твар впи в тях пламналите си очи и изви:

– Гладен, Грат.

– Отиди да уловиш нещо друго – каза старецът.

– Защо? Тук коне... мъже. Много яде.

– Ала трудно ще се добереш до храната, Грул – отвърна му Белгарат.

Ужасна усмивка изопна лицето на Грул.

– Първо бие – изсумтя той. – После яде. Ела, Грат. Ела да биеш се с мен пак.

– Грат ли казва? – попита Силк.

– Има предвид мен. Не може да произнесе името ми – заради формата на челюстта си.

– Ти си се бил с това изчадие? – Гласът на Барак прозвуча удивено.

Белгарат сви рамене.

– Имах скрит нож в ръкава. Когато ме сграбчи, го разпорих. Не беше кой знае какъв бой.

– Бий се! – изрева Грул и удари по нагръдника с огромния си юмрук. – Желязо – викна той. – Ела, Грат. Опитай пак да порнеш тумбака на Грул. Сега Грул носи желязо – като мъжете. – Звярът започна да думка по замръзналата земя с обкованата със стомана тояга. – Бий се! Ела,

Грат. Бий се!

– Ако го нападнем едновременно, някой от нас може да има щастието да го намушка – рече Барак, оглеждайки замислено чудовището.

– Планът ти е пълен с недостатъци, милорд – противопостави се Мандорален. – Със сигурност ще загубим няколко от своите другари, ако попаднем в обсега на тази тояга.

Барак го изгледа с изненада.

– Ти проявяваш благоразумие, Мандорален? Благоразумие от теб?

– Според мен ще е най-добре, ако предприема нападението сам – заяви рицарят съвсем сериозно. – Копието ми е единственото оръжие, което може да отнеме живота на това изчадие, без да рискувам сигурността си.

– Всъщност е прав – съгласи се Хетар.

– Ела и се бий! – изрева Грул, без да спира да блъска земята с тоягата си.

– Добре – съгласи се Барак не особено убеден. – Тогава да отвлечем вниманието му – да се нахвърлим от двете му страни, за да го объркаме. А Мандорален ще налети в средата.

– Ами скалните вълци? – попита Гарион.

– Чакайте малко – рече Дурник, взе една главня от огъня и я хвърли в глутницата, заобиколила чудовището. Скалните вълци заскимтяха и бързо се отдръпнаха. – Ясно е, че се плашат от огъня – додаде ковачът. – Ако почнем да хвърляме главни, ще побягнат.

Всички се приближиха към огъня.

– Хайде! – извика Дурник и всички започнаха да хвърлят пламтящи главни. Скалните вълци заскимтяха и се замятаха около Грул. Един от опърлените зверове, влуден от болка и уплаха, се опита да скочи срещу него, но елдракът отскочи с изумителна ловкост и го смаза с огромната си тояга.

– По-бърз е, отколкото мислех – рече Барак. – Трябва да внимаваме.

– Бягат! – изкрещя Дурник, хвърляйки поредната пламтяща главня.

Глутницата наистина се бе втурнала в паническо бягство към гората, изоставяйки вбесения Грул сам на брега на реката. Той още продължаваше да блъска покритата със сняг земя с тоягата си.

– Ела да се биеш! – изрева отново той. – Ела да се биеш!

– Най-добре да почваме – напрегнато изрече Силк. – Той се вбесява все повече. След минутка ще прескочи при нас.

Мандорален мръчно кимна и се обърна, за да възседне бойния си

кон.

– Хайде да му отвлечем вниманието! – викна Барак и измъкна мечата си. – Напред! – И прескочи огъня. Другите го последваха, разпръсквайки се в полукръг пред извисяващия се над главите им Грул.

Гарион понечи да хукне след тях, но леля Поул го спря.

– Не. Ти не. Остани тук.

– Но...

– Прави каквото ти казвам.

Една от камите на Силк, метната майсторски от няколко разкрача, се заби в рамото на Грул, докато чудовището напредваше срещу Барак и Дурник. Грул нададе вой, обърна се и се нахвърли срещу Силк и Хетар, размахвайки огромната си тояга. Хетар се изплъзна от удара, а Силк отскочи назад, далеч от обхвата ѝ. Дурник започна да залива изчадието с градушка камъни, които сграбчваше от брега на реката. Грул се обърна към него вбесен; от острите му бивни се стичаше пяна.

– Давай, Мандорален! – изкрещя Барак.

Мандорален вдигна копието и пришпори бойния си кон.

Огромното, покрито с броня животно се хвърли със скок напред, копитата му заудряха чакъла, то прескочи огъня и се понесе срещу изненадания Грул. За миг изглеждаше, че планът на пътешествениците ще успее. Смъртоносното копие със стоманен връх беше насочено срещу гърдите на Грул и всички си мислеха, че нищо не може да му попречи да се забие в огромното тяло на звяра. Ала бързината на чудовището отново ги изненада. То отскочи на една страна, стовари тоягата с острите шипове върху копието на Мандорален и го прекърши.

Огромната сила на атаката на рицаря обаче не бе прекършена. Кон и ездач се блъснаха в огромната хищна твар с оглушителен удар. Грул се олюля, изгърва тоягата си, препъна се и падна, а Мандорален и бойният му кон се сгромолясаха върху него.

– Бий! – изрева Барак и всички се нахвърлиха върху падналия Грул с мечове и брадви. Ала чудовището подпря краката си под гърчещия се кон на Мандорален и отблъсна животното встрани. Огромният му юмрук закачи Мандорален и го хвърли на няколко разкрача от вихъра на боя. Дурник се завъртя и падна, повален от бръснещ удар по главата, точно когато Барак, Хетар и Силк се струпаха върху поваления Грул.

– Татко! – извика пронизително леля Поул.

Изведнъж зад гърба на Гарион се разнесе нов звук – отначало дълбоко, гърлено ръмжение, последвано светкавично от страхотен вой. Гарион се обърна и съзря гигантски вълк – същия, който бе виждал преди

време в горите на северна Арендия. Сивият вълк прескочи огъня и се включи в битката. Огромните му зъби проблясваха във въздуха и раздираха плътта на чудовището.

– Гарион, ела! – Леля Поул разтърсваше обзетата от паника принцеса, като същевременно измъкваше амулета си изпод дрехите си. – Свали си медальона – бързо!

Той послушно извади амулета изпод туниката си. Леля Поул се пресегна, хвана дясната му ръка и постави белега на дланта му върху фигурата на кукумявка, изобразена на нейния амулет; в същото време взе неговия медальон в другата си ръка.

– Съсредоточи волята си! – заповяда му тя.

– Върху какво?

– Върху амулетите. Бързо!

Гарион концентрира волята си и усети как силата намира в него в огромен прилив, усилен някак си от връзката му с леля Поул и контакта с двата амулета. Поулгара затвори очи и вдигна лице към оловносивото небе.

– Майко! – извика тя с толкова силен глас, че ехото го повтори като звън от тръба из цялата долина.

Силата напусна Гарион с такъв гигантски порив, че той падна на колене. Леля Поул се свлече до него.

Се'недра ахна.

Гарион със сетни сили повдигна глава и видя, че вече два вълка нападаха неснеещия Грул – сивият стар вълк, за който момъкът знаеше, че е неговият дядо, и втори, малко по-малък вълк, заобиколен от странна, потрепваща синя светлина.

Грул беше успял да се изправи и размахваше огромните си юмруци, а мъжете, които го нападаха, нанасяха безполезни удари срещу покритото му с броня тяло. Барак отлетя настрана, падна на лакти и колене и разтърси глава. Грул изгласка Хетар и очите му лъснаха с ужасно веселие. После изчадието посегна към Барак с двете си огромни ръце. Ала синият вълк подскочи и изръмжа в лицето му. Грул замахна с юмрук и зина от изненада, когато ръката му премина през проблясващото тяло на животното. После той изрева пронизително от болка и се олюля, защото Белгарат, верен на древната вълча тактика, се хвърли върху него изотзад и впи огромните си зъби в коляното му. Грул нададе вой, политна и се свлече на земята като гигантско отсечено дърво.

– Дръжте го! – изрева Барак, изправи се с мъка и отново се хвърли в сватката.

Вълците ръфаха лицето на Грул, а той размахваше ръце, за да ги отпъди. Отново и отново юмруците му преминаваха през тялото на странния проблясващ син вълк. Мандорален, разкراчен широко и стиснал с две ръце дръжката на тежкия си меч, сечеше с бясна скорост тялото на чудовището – огромното острие прорязваше дълги цепнатини в нагръдника на Грул. Барак нанасяше тежки удари върху главата на изчадието, мечът му хвърляше искри, забивайки се в ръждясалия стоманен шлем. Хетар чакаше, наведен на една страна, присвил зорко очи, стиснал сабята си, готов за бой – и в мига, когато Грул вдигна ръка да се предпази от ударите на Барак, замахна и заби острата сабя през откритата мишница в огромния гръден кош на чудовището. От устата на Грул бликна кървава пяна.

Силк, който изчакваше отстрани, скочи, опря камата си във врата на Грул и стовари тежък камък върху дръжката ѝ. С ужасяващо хрущене камата разкъса костта и се заби в мозъка на чудовището. Грул потрепера конвулсивно и се сгромоляса на земята. В последвалия миг тишина двата вълка се спогледаха над мъртвото чудовище. Синият като че ли примигна и с глас, който Гарион чу съвсем ясно – беше глас на жена – каза: „Чудесно, нали?“ И с последно, прощално потрепване изчезна.

Старият сив вълк вдигна муцуна към небето и нададе вой – звук, пропит с такава пронизваща болка и горест, че сърцето на Гарион се сви. После вълкът заблещука и на мястото, където бе застанал, се появи коленичилят Белгарат. Вълшебникът бавно се изправи и се върна при огъня. Обраслите му със сива брада бузи бяха окъпани в сълзи и той не се опитваше да ги скрие.

ГЛАВА 15

– Ще се оправи ли? – загрижено попита Барак и се наведе над Дурник, който все още беше в безсъзнание. Леля Поул преглеждаше огромно лилаво петно върху лицето на ковача.

– Нищо сериозно – отвърна тя с глас, отпаднал от огромно изтощение.

Гарион седеше наблизо, стиснал глава с ръце. Чувстваше се така, сякаш цялата сила бе изтръгната от тялото му. Зад купчината въглени на угасващия огън Силк и Хетар се опитваха да свалят огънатата броня на Мандорален. Една дълбока диагонална рязка от рамото до бедрото свидетелствуваше за силата на удара на Грул. Ремъците под вдлъбнатата

броя бяха така изопнати, че беше почти невъзможно да ги откопчат.

– Май трябва да ги срежем – заяви Силк.

– Моля те, принц Келдар, избегни това, ако е възможно – изстена Мандорален, който потрепваше при всяко опъване на закопчалките. – Тези ремъци са от жизненоважно значение за това как ще ти стои бронята и много трудно могат да се заменят с други.

– Тази ще се отвори – изсумтя Хетар и натисна с всичка сила. Закопчалката изсрака и изопнатият нагръдник звънна като леко ударена камбана.

Мандорален въздъхна облекчено, когато другарите му снеха огънатия нагръдник, пое дълбоко дъх и трепна от болка.

– Тук ли боли? – попита Силк и леко докосна с пръсти гърдия му кош. Мандорален изсумтя от болка и лицето му преbledня.

– Според мен имаш поне няколко пукнати ребра, прекрасни ми приятелю – каза Силк. – Най-добре иди да те прегледа Поулгара.

– След малко – изпъшка Мандорален. – Как е конят ми?

– Ще се оправи – отвърна Хетар. – Разтегнато сухожилие на десния преден крак. Това е всичко.

Мандорален въздъхна облекчено.

– Страхувах се за него.

– Аз се страхувах за всички нас – каза Силк. – Нашето попорасло приятелче май беше непосилно за възможностите ни.

– Но пък беше хубава битка – отбеляза Хетар.

Силк го погледна неодобрително, вдигна глава към небето, по което бягаха сиви облаци, а после прескочи тлеещите въглени на огъня и отиде до Белгарат, който бе вперил поглед в ледената вода.

– Трябва да се махнем оттук – настоя драснианецът. – Времето ще се развали и ще измръзнем до смърт, ако останем тук през нощта.

– Остави ме на мира – измърмори Белгарат, без да откъсва поглед от реката.

– Поулгара? – обърна се Силк към леля Поул.

– Просто стой по-далеч от него – каза му тя. – Отиди и намери някое място на завет, където бихме могли да отседнем няколко дни.

– Ще дойда с тебе – предложи Барак и закуцука към коня си.

– Ти ще останеш тук – твърдо заяви леля Поул. – Скърцаш като каруца със строшена ос. Искам да те прегледам, преди да си имал възможност да се осакатиш за цял живот.

– Аз зная едно място – рече Се'недра. – Видях го, докато идвахме насам. Ще ви го покажа.

Силк погледна въпросително леля Поул.

– Вървете – каза тя. – Сега е достатъчно безопасно. Нищо друго не би могло да живее в една долина с елдрак.

– И защо ли? – засмя се Силк. – Идваш ли, принцесо?

– Дурник няма ли вече да се свести? – попита Гарион леля си, щом Силк и Се'недра тръгнаха.

– Остави го да спи – уморено отвърна тя. – Знаеш ли как ще го боли главата, когато се събуди.

– Лельо Поул?

– Да?

– Кой беше другият вълк?

– Моята майка. Поледра.

– Но тя не е ли...

– Да, мъртва е. Това беше духът ѝ.

– Значи можеш да правиш това?

– Не сама – отговори тя. – Ти трябваше да ми помогнеш.

– Затова ли се чувствам така... толкова уморен?

– Беше ни необходимо всичко, което успяхме да съберем, за да го извършим. Не ми задавай толкова много въпроси точно сега, Гарион. Страшно съм уморена, а трябва да свърша още много неща.

– Дядо добре ли е?

– Ще се оправи. Мандорален, ела тук.

Рицарят прекрачи въглените, тлеещи върху тясната ивица чакъл, и бавно тръгна към нея, притиснал гърдите си с ръка.

– Ще трябва да свалиш ризата си – каза му тя. – И, моля те, седни.

След половин час Силк и принцесата се върнаха.

– Мястото е добро – съобщи Силк. – Гъсталак в малка клисура. Вода, заслон – всичко, от което имаме нужда. Някой наранен ли е сериозно?

– Не – рече леля Поул. Тъкмо мажеше с мехлем косматия крак на Барак.

– Не може ли мъничко да побързаш, Поулгара? – попита Барак. – Много е студено да стоя само по риза.

– Стига си се глезил. Да не си бебе – срязва го безсърдечно тя.

В клисурата, където ги заведоха Силк и Се'недра, имаше закътана поляна, заобиколена от високи борове.

– Хубаво място – рече Хетар одобрително. – Как го намери?

– Тя го откри. – Силк кимна към Се'недра.

– Дърветата ми казаха, че е тук – обясни принцесата. – Младите

борове много бърборят. – Тя замислено огледа поляната. – Тук ще наладем огъня – реши момичето и посочи място до близкия поток. – Ще опънем палатките до дърветата точно зад огнището. Трябва да оградим огнището с камъни и да изчистим от земята всички клонки. Дърветата много се притесняват от огъня. Те обещаха да ни пазят от вятъра, ала при условие че пламъците няма да са високи. Обещах им, че ще го направим.

Слаба усмивка трепна върху ястребовото лице на Хетар.

– Говоря сериозно – викна тя и тропна с малкото си краче.

– Разбира се, ваше височество – отговори ѝ той и се поклони.

Останаха в защитената от леса поляна три дни, докато ранените войни и конят на Мандорален се съвзеха от битката с елдрака. Изтощението, връхлетяло Гарион, когато леля Поул призова цялата му сила, за да повика духа на Поледра, почти изчезна още след първата нощ, макар че и на следващия ден той се уморяваше лесно.

Дълбокото мълчание на Белгарат и очевидното му безразличие към всичко обаче най-много тревожеха Гарион. Старецът беше потънал в някаква меланхолия, от която не можеше или не желаше да се отърси.

– Лельо Поул – каза Гарион на третия ден, – направи нещо. Скоро ще сме готови за тръгване и дядо трябва да е в състояние да ни показва пътя. Струва ми се, че въобще не го е грижа къде се намира.

Леля Поул погледна към стария вълшебник, който седеше на една скала, вперил поглед в огъня, и каза:

– Може би имаш право. Ела с мен.

Заобиколиха огъня и спряха точно пред стареца.

– Е, татко – изрече отсечено леля Поул, – мисля, че вече е достатъчно. Стига толкова.

– Махни се, Поулгара – каза той.

– Не, татко – отговори леля Поул. – Време е да се отърсиш от това състояние и да се върнеш в реалния свят.

– Това беше жестоко – измърмори той укорително.

– Спрямо мама ли? Тя нямаше нищо против.

– Откъде знаеш? Ти никога не си я познавала. Тя умря при твоето раждане.

– Какво значение има това? – Тя го погледна в очите и каза рязко: – Тъкмо ти измежду всички хора би трябвало да знаеш, че мама беше изключително решителна жена. Тя винаги е била с мен и ние се познаваме много добре.

Белгарат сякаш се двоумеше.

– Тя също трябва да изиграе своята роля, както и всички ние – продължи леля Поул. – Ако беше обръщал малко повече внимание през всичките тези години, щеше да разбереш, че мама всъщност никога не е била далеч от нас.

Старецът се огледа малко виновно.

– Знаеш, че съм права – заяви леля Поул – Трябвало е да се държиш по-добре. В много отношения мама е изключително търпелива, но понякога много я ядосваш.

Белгарат неловко се изкашля.

– Сега трябва да се отърсиш от тъгата си и да престанеш да се само-съжаляваш – отривисто продължи леля Поул.

Очите му се присвиха.

– Не е честно, Поулгара.

– Нямам време да бъда честна, татко.

– Но защо избра тъкмо тази форма на превъплъщение? – попита Белгарат с едва загатната горчивина.

– Не знам, татко. Мама го направи. В крайна сметка това е нейната естествена форма.

– Почти бях забравил за това – рече замислено той.

– Ала тя не е.

Старецът стана, изправи рамене и попита:

– Има ли нещо за ядене?

– Напоследък принцесата се занимава с готвенето – предупреди го Гарион. – Може би ще се наложи да премислиш, преди да пожелаеш да изядеш нещо, приготвено от нея.

На следващата сутрин небето бе все така заплашително.

Събраха палатките, опаковаха багажа и се спуснаха по тясното корито на потока обратно в речната долина.

– Поблагодари ли на дърветата, скъпа? – обърна се леля Поул към принцесата.

– Да, лейди Поулгара – отговори Се'недра. – Направих го точно преди да тръгнем.

– Това е добре – рече леля Поул.

През следващите два дни времето застрашително се влошаваше и накрая виелицата избухна с бясна сила. Яздеха към един връх с особена форма – приличаше на пирамида и рязко се открояваше сред неправилните, случайно оформили се очертания на околните планини. Макар че веднага отхвърли тази идея, Гарион не успя изцяло да потисне предположението, че този особен връх е по някакъв начин построен – тоест че

формата му е получена в резултат на съзнателно начертан план.

– Пролгу – каза Белгарат и посочи върха.

– Как ще стигнем дотам? – попита Силк взрян в стръмните склонове, чиито очертания едва се забелязваха сред обилния снеговалеж.

– Има път – отговори старецът. – Започва там. – И посочи огромна купчина струпани един върху друг камъни от едната страна на върха.

– Тогава ще е по-добре да побързаме, Белгарат – рече Барак. – Тази буря май тепърва започва.

Старецът кимна и излезе начело да ги води.

– Когато стигнем горе – каза той, надвиквайки пронизителния вой на вятъра, – ще видите града. Той е изоставен, ала има много разхвърляни неща – счупени съдове, други вещи. Не докосвайте нищо. Улгосите имат особени вярвания, свързани с Пролгу. Това място е светиня за тях и всичко там трябва да остава на мястото си.

– А как ще проникнем в пещерите? – попита Барак.

– Ще ни пуснат – увери го Белгарат. – Вече знаят, че сме тук.

Бяха им необходими два часа, докато се доберат по лъкатушещия път до върха. Гарион се вцепени от студ. Струваше му се, че вятърът го блъска и се опитва да го запокити в пропастта.

Преминаха през широка сводеста порта и влязоха в изоставения град Пролгу. Снегът се извиваше на страшни вихрушки около тях, вятърът бясно свиреше в ушите им.

От двете страни на празните улици се издигаха колони, а зад тях – древни сгради. Привикнал към строгата ъгловатост на постройките в градовете, които беше виждал, Гарион беше неподготвен за плавните очертания на улгоската архитектура. Нищо не беше квадратно. Сложността на ъглите дразнеше ума му. От друга страна, в сградите бе вложена масивност, която сякаш предизвикваше времето. Потъмнелите от вековете камъни здраво стояха на местата си – един върху друг – точно както преди хиляди години.

Изглежда, Дурник също беше забелязал особения характер на постройките и лицето му изразяваше неодобрение. Когато всички минаха зад една сграда, за да се предпазят от вятъра и поне за миг да отдъхнат, ковачът прокара ръка по един от заоблените ъгли и критично измърмори:

– Никога ли не са чували за права линия тук?

– Къде трябва да отидем, за да намерим улгосите? – попита Барак и още по-плътно се уви в мечата си кожа.

– Близо е – отговори Белгарат.

– Странно място – рече Мандорален и се огледа. – Откога стои изоставено?

– Откакто Торак разцепи света – отвърна Белгарат. – Отпреди пет хиляди години.

Тръгнаха с тежки стъпки по една широка улица, пробивайки си път през все по-дълбокия сняг, стигнаха до една много голяма сграда и влязоха в нея през широк вход, увенчан с огромен каменен трегер. Въздухът вътре беше спокоен и неподвижен.

Белгарат се отправи с решителни стъпки към един голям черен камък точно в центъра. Камъкът беше изрязан във формата на пресечена пирамида – много подобна на формата на сградите в града – и се издигаше на четири стъпки над пода.

– Не го докосвайте! – предупреди ги Белгарат и внимателно заобиколи камъка.

– Опасен ли е? – попита Барак.

– Не – отговори Белгарат. – Свещен е. Улгосите не желаят никой да го осквернява. Те вярват, че самият УЛ го е поставил тук. – Старият вълшебник внимателно започна да изучава пода, после разчисти с крак тънкия слой снежен прашец и откри една плоча, чийто цвят беше съвсем слабо по-различен от този на останалите. – Ето я – изсумтя Белгарат. – Винаги трябва да я търся. Дай ми меча си, Барак.

Без да произнесе нито дума, черекът извади меча си от ножницата и го подаде на белокосия вълшебник.

Белгарат коленичи край плочата и три пъти почука по нея с држката на меча. Звукът отекна глухо.

Старецът изчака малко, после повтори сигнала. Нищо не се случи.

Белгарат за трети път удари по отекващата каменна плоча. В единия от ъглите на широката стая се разнесе бавен, стържещ звук.

– Какво е това? – нервно попита Силк.

– Улгосите – отговори Белгарат, изправи се и отупа коленете си. – Отварят дверите към пещерите.

Скърцането продължи и изведнъж върху източната стена на залата се появи тънка ивица светлина. Ивицата се превърна в пукнатина и после започна поляка да се разширява; същевременно един огромен камък от пода започна да се накланя, издигайки се с тромава мудност нагоре. Светлината отдолу изглеждаше много слаба.

– Белгарат – отекна дълбок глас изпод накланящия се камък. – Яд хо, гроя УЛ.

– Яд хо, гроя УЛ. Вад мар ишум – отговори Белгарат.

– Веед хо, Белгарат. Мар ишум улго – изрече невидимият посрещач.

– Какво беше това? – удивено попита Гарион.

– Покани ни в пещерите – каза старецът. – Хайде сега да слезем.

ГЛАВА 16

Хетар доста се помъчи, докато накара конете да тръгнат по стръмния проход, който водеше до мрака в пещерите на улгосите. Животните се кокореха нервно, докато се спускаха с несигурни стъпки по наклонения коридор, и всички потрепнаха, когато скърцащият камък с грохот се затвори зад гърбовете им. Жребчето вървеше така близо до Гарион, че често се сблъскваха, и момъкът чувстваше как малкото животно потръпва при всяка крачка.

В края на коридора стояха две фигури, завили лицата си с някакъв тънък прозрачен плат. Бяха ниски, по-ниски дори от Силк, ала раменете им под тъмните дрехи изглеждаха масивни. Зад тях имаше стая с неправилна форма, едва-едва осветена от слаба червеникава светлина.

Белгарат се отправи към двамата и те почтително се поклониха. Той поговори с тях, те отново се поклониха и посочиха друг коридор, който започваше в отсрещния край на стаята. Гарион нервно се огледа, търсейки източника на червената светлина, ала той, изглежда, беше скрит сред странните заострени скали, висящи от тавана.

– Оттук – тихо каза Белгарат.

Прекосиха стаята и стигнаха до коридора, показан им от двамата забулени мъже.

– Защо лицата им са покрити? – прошепна Дурник.

– За да защитят очите си от светлината, когато отвориша портата към пещерите.

– Но горе беше почти тъмно – възрази Дурник.

– Не и за тях.

– Никой ли от тях не говори нашия език?

– Само малцина. Нямаат много контакти с чужденци. Хайде, горимът ни чака.

Коридорът беше къс. Изведнъж се озоваха в пещера, така огромна, че Гарион дори не успяваше да види отсрещната ѝ страна в слабата светлина, която, изглежда, проникваше навсякъде в пещерите.

– Докъде се простират тези пещери? – попита Мандорален,

изпълнен със страхопочитание от огромните машаби на това място.

– Никой не знае. Улгосите ги изследват от деня, когато са слезли тук, и все още продължават да откриват нови.

Изкачиха се високо покрай стената на пещерата, чак до сводестия покрив. Гарион погледна надолу. Дъното на пещерата се губеше в мрака. Той потрепера и се хвана за стената.

После започнаха да слизат и разбраха, че огромната пещера не е безмълвна. От безкрайната дълбочина долитаха отмерени монотонни напеви на хор от плътни мъжки гласове. Думите звучаха неясно, изкривени от ехото, блъскаха се в каменните стени и накрая заглъхваха – не, не заглъхваха, а звучаха до безконечност. После, когато и последният отзвук на монотонните напеви замря, хорът подхвана някаква странна песен – скръбна, изпълнена с горест. Беше канон. Първите фрази отекваха и се сливаха със следващите, цялата мелодия се движеше към окончателния, изпълнен с хармония завършек, толкова дълбок, че Гарион се разтрепери от вълнение. Хорът замлъкна, ала пещерите продължиха да пеят сами, повтаряйки отново и отново последния акорд.

– Никога не съм чувала такова нещо – тихо прошепна Се'недра на леля Поул.

– Малцина са го чували – отговори Поулгара. – Звучите в тези галерии се запазват с дни.

– Какво пееха?

– Химн в чест на УЛ. Той се повтаря всеки час и ехото винаги го поддържа жив. Пещерите пеят този химн вече пет хиляди години.

До пътешествениците долитаха и други звуци – стържене на метал в метал, отделни фрази на гърления улгоски език, безконечни дребни шумове, които, изглежда, извираха от десетки различни места.

– Сигурно долу има много хора – отбеляза Барак и надникна зад ръба на корнизата.

– Не е задължително – каза Белгарат. – Звукът в тези пещери се запазва дълго и ехото непрекъснато го връща отново и отново на същото място.

– Откъде идва светлината? – попита Дурник озадачено. – Не виждам никакви факли.

– Улгосите смилат на прах два различни вида скали – обясни Белгарат. – Когато ги смесят, скалите излъчват особено сияние.

– Но е доста слабо – отбеляза Дурник.

– Улгосите не се нуждаят от много светлина.

Беше им необходим почти половин час, докато стигнат до дъното

на пещерата. Стените в основата ѝ бяха надупчени на равни интервали с входове на коридори и галерии, издълбани в монолитната скала. Гарион надзърна в една от галериите. Беше много дълга, осветена от отвори по стените.

В центъра на пещерата имаше голямо тихо езеро и Белгарат ги поведе покрай него. Движеше се уверено – очевидно знаеше къде точно отива. Някъде далеч в езерото Гарион долови тих плисък – дали беше риба, или някое камъче се беше отронило от стените и бе паднало във водата? Ехото на песента, което бяха чули на влизане, продължаваше да звучи – на някои места необикновено високо, съвсем тихичко другаде.

Двама улгоси ги очакваха до входа на една от галериите. Те се поклониха и поговориха за кратко с Белгарат. Както мъжете, които ги бяха посрещнали в стаята на портала, и тези бяха ниски, със здрави рамене. Косата им беше почти безцветна, а очите им – големи и почти черни.

– Ще оставим конете тук – каза Белгарат. – Трябва да слизаме по стълбище. Тези мъже ще се погрижат за животните.

Гарион трябваше да повтори няколко пъти на жребчето, което все още трепереше, да остане с майка си, и накрая то, изглежда, разбра. После момъкът изтича да догони останалите.

По стените на галерията, в която се движеха, имаше врати, отварящи се в малки стаички – някои от тях очевидно бяха работилници, а други, не по малко очевидно, бяха пригодени за жилища. Улгосите в стаите продължаваха да се занимават със задачите си, без да обръщат внимание на групата, която се движеше по галерията. Някои от хората с почти безцветни коси работеха с метал, други с камък, неколцина – с дърво или платове. Една жена кърмеше бебе.

Преминаха край една стая, където седем улгоси, седнали в кръг, рецитираха нещо в хор.

– Те прекарват много време в религиозни ритуали – отбеляза Белгарат, след като отминаха стаята. – Религията играе централна роля в живота на този народ.

– Голяма скука – изсумтя Барак.

В края на галерията имаше стръмно, почти отвесно стълбище и пътешествениците трябваше да се подпират на стената, за да не паднат.

– Тук е много лесно човек да изгуби представа къде се намира – отбеляза Силк. – Аз вече не зная в коя посока се движим.

– Надолу – рече му Хетар.

– Благодаря – сухо отвърна Силк.

Стълбището ги изведе в друга пещера – и този път се озоваха

високо върху стената, но тук през цялата пещера бе прокаран изящен мост, който водеше до отсрещната страна.

Белгарат ги поведе по моста, който се извиваше като арка в полумрака. Гарион погледна надолу и видя безброй светещи отвори, осейващи стените на пещерата.

– Сигурно много хора живеят тук – каза той на дядо си.

Старецът кимна.

– Това е пещерата на едно от най-големите племена на улгосите – отговори той.

Първите дисхармонични фрази на древния химн в чест на УЛ отново долетяха до тях.

– Ще ми се да започнат някоя друга мелодия – кисело измърмори Барак. – Тази започва да ми действа на нервите.

– Ще повдигна този въпрос пред първия улгос, когото срещнем – рече весело Силк. – Сигурен съм, че с удоволствие ще си сменят репертоара заради тебе.

– Много смешно – процеди Барак.

– Вероятно никога не им е хрумвало, че тази песен не е обект на всеобщо възхищение.

– Ти лично да имаш нещо против това? – остро попита Барак.

– Ами те я пеят само от пет хиляди години.

– Престани, Силк – обърна се леля Поул към дребничкия мъж.

– Всичко, което кажете, е повеля за мен, лейди Поулгара – подигравателно отговори Силк.

От отсрещната страна на пещерата влязоха в друга галерия и продължиха по нея, докато тя се разклони. Белгарат уверено ги поведе наляво.

– Сигурен ли си? – попита Силк. – Може би греша, но ми се струва, че се движим в кръг.

– Наистина се движим в кръг.

– Дали не би могъл да ни обясниш защо?

– Има пещера, която е по-добре да избегнем.

– И защо?

– Защото е нестабилна. Таванът може да пропадне при най-слабия звук.

– О!

– Това е една от опасностите тук долу.

– Не е необходимо да се впускаш в подробности, приятелю – рече Силк и погледна нервнo към тавана над главата си. Гарион също се

чувстваше потиснат от огромната маса скали, които го заобикаляха. Чувството, че си затворен от всички страни, е непоносимо за някои хора и, изглежда, Силк беше точно от тях. Гарион погледна нагоре и му се стори, че усеща върху плещите си цялата тежест на планината.

Галерията прерасна в малка пещера, в центъра на която имаше езеро с кристално чиста вода. Езерото беше много плитко, а дъното му бе настлано с бял чакъл. В центъра на езерото имаше остров, върху който беше изградена постройка със същата особена пирамидална форма както сградите в разрушения град Пролгу далеч на повърхността. Постройката беше заобиколена от колони, подредени в кръг, и тук-там се виждаха пейки, издялани от бял камък. Бляскави кристални глобуси бяха окачени върху дълги вериги на тавана на пещерата, издигащ се на около тридесет стъпки над главите им; тяхната светлина – макар и не много силна, беше забележимо по-ярка от онази в галериите. Пътека от бял мрамор, издигната над водата, водеше до острова, а на пътеката стоеше много стар мъж, впил очи в пътешествениците.

– Яад хо, Белгарат – извика старецът – Гроя УЛ.

– Горим – отвърна Белгарат с церемониален поклон. – Яад хо, гроя УЛ.

Вълшебникът ги поведе по мраморната пътека към острова, после топло стисна ръката на стареца и започна да разговаря с него на гърления улгоски език.

Горимът на Ул го изглеждаше много стар. Имаше дълги сребристо-бели коси и брада, дрехата му беше снежнобяла. От него се излъчваше някакво ведро спокойствие и Гарион внезапно разбра, че знае – без да може да обясни откъде, – че се приближава към свят мъж – може най-светият на земята.

Горимът протегна с обич ръце към леля Поул, тя нежно го прегърна, после размениха ритуалния поздрав: „Яад хо, гроя УЛ“.

– Моите другари не разбират твоя език, стари приятелю – каза Белгарат на горима. – Би ли те обидило, ако разговаряме на езика, който народите използват във външния свят?

– Никак, Белгарат – отговори горимът. – УЛ ни учи, че е важно хората да се разбират един друг. Заповядайте всички, влезте вътре. Подготвил съм храна и напитки. – Когато старецът погледна гостите си, Гарион забеляза, че очите му, за разлика от тези на останалите улгоси, които бе видял, са наситено сини, почти виолетови. После горимът се обърна и ги поведе към постройката.

– Още ли не се е появило детето? – попита Белгарат, когато

прекосиха масивния каменен вход.

Горимът въздъхна.

– Не, Белгарат, още не е, а аз съм вече много уморен. Тръпна в надежди при всяко раждане. Но след няколко дни очите на детето потъмняват. Изглежда, УЛ иска да му служи още.

– Не се отчайвай – каза Белгарат на приятеля си. – Детето ще се появи – когато УЛ реши, че е дошло времето за това.

– Така е – Отново въздъхна горимът. – Ала племената стават неспокойни, има караници, че и още по-лоши неща в някои от по-далечните галерии. Фанатиците стават по-дръзки, започнаха да се появяват култове и странни отклонения в религията ни. Улго се нуждае от нов горим. Надживях времето си с цели триста години.

– УЛ все още има работа за тебе – отговори му Белгарат. – Неведоми са неговите пътища, те са различни от нашите, горим, и той възприема времето по различен начин.

Стаята, в която влязоха, беше квадратна, ала въпреки това и в нея се чувстваха леко заоблените стени, характерни за архитектурата на улгосите. В центъра имаше каменна маса с ниски пейки от двете страни. Върху масата бяха поставени купи с плодове, няколко високи бутилки и обли кристални чаши.

– Казаха ми, че зимата е дошла рано в нашите планини – рече горимът. – Питието ще ви помогне да се стоплите.

– Навън е мразовито – призна Белгарат.

Пътешествениците седнаха на пейките и започнаха да се хранят. Плодовете киселееха и имаха вкус на диви растения, а прозрачната течност в бутилките пареше и незабавно стопляше и стомаха, и цялото тяло.

– Извинете нашите обичаи, които може да ви се сторят странни – заговори горимът, след като забеляза, че Барак и Хетар посягат към плодовете с видима липса на ентузиазъм. – Ние сме народ, изключително свързан с церемониите. Винаги започваме да се храним с плодове в памет на годините, които сме изживели в търсене на Ул. Ще сервираме месото, когато му дойде времето.

– Откъде получавате такава храна в тези пещери, пресвети? – учтиво попита Силк.

– Нашите събирачи излизат от пещерите нощем – отговори горимът. – Казват, че плодовете и зърната, които донесат, били диви, но аз подозирам, че отдавна са се заели да обработват някои плодородни долини. Твърдят, че и месото било от диви животни, ала и по този въпрос

имам определени съмнения. – Той кротко се усмихна. – Е, позволявам им тези малки измами.

Окуражен от благодтта на горима, Дурник повдигна въпроса, който очевидно го измъчваше, откакто бяха влезли в града на върха на планината.

– Простете ми, почитаеми гориме – подхвана той, – но защо вашите строители правят всичко така обло? Искам да кажа – нищо не ми изглежда право. Всички постройки са полегати.

– Това е свързано с тежестта и опорите, които я поддържат, доколкото зная – отвърна горимът. – Всяка стена се събаря в края на краищата; но ако всички тръгнат да се събарят една срещу друга, нито една не може да се помръдне на повече от един пръст разстояние – те взаимно се крепят. При това, разбира се, формата им ни напомня за палатките, в които сме живели по време на нашите странствания.

Дурник замислено се навъси, опитвайки се да осъзнае казаното.

– Ами ти успя ли да си върнеш Кълбото на Алдур, Белгарат? – попита горимът.

– Все още не – отвърна Белгарат. – Преследвахме Зедар до Нийса, но Ктучик го пресрещна в Ктхол Мургос и му отне Кълбото. Сега то е в ръцете на Ктучик – в Рак Ктхол.

– А какво стана със Зедар?

– Успя да избяга от засадата на Ктучик и отнесе Торак в Ктхол Мишрак в Малореа. Там Ктучик не е в състояние да го събуди, използвайки Кълбото.

– Значи ще трябва да отидете в Рак Ктхол.

Белгарат кимна. Един слуга донесе огромна тава с димящо печено месо, постави я на масата, поклони се и излезе.

– Някой разбра ли как Зедар е успял да вземе Кълбото, без да бъде поразен от мощта му? – попита горимът.

– Използвал е дете – каза леля Поул. – Невинно същество.

– Аа – каза горимът и замислено поглади брадата си. – Нима Пророчеството не казва: „И детето ще даде онова, което по закон принадлежи на Избания“!

– Да – потвърди Белгарат.

– Къде е детето сега?

– Доколкото знаем, Ктучик го държи в Рак Ктхол.

– Значи ще нападнеш Рак Ктхол?

– Ще ми трябва цяла армия, пък и много години, докато превзема крепостта. Смятам, че има друг начин. В един откъс от Даринавия

летопис се споменава, че под Рак Ктхол имало пещери.

– Зная този пасаж, Белгарат. Той е много неясен. Предполагам, че би могло да се тълкува и по този начин, но ако не е така?

– Това се потвърждава и от ръкописа Мрин – настоя Белгарат.

– Положението с Мрин е дори по-лошо, приятелю. Той е толкова неясен, че прераства в пълна безсмислица.

– Имам чувството, че след като всичко това приключи, ще открием, че Мрин е най-точната версия от всички. Ала разполагам и с други доказателства. Когато мургите изграждаха Рак Ктхол, един сендарски роб избягал и успял да се върне в родината си. Не бил на себе си и бълнувал, но преди да умре непрекъснато повтарял за пещери под планината. И не само това. Анхег от Черек е намерил екземпляр от „Книгата на Торак“, която съдържа фрагмент от много старо предсказание на кролимите. В него се казва: „Добре пазете храма – отгоре и отдолу, защото Ктхраг Яска ще призове врагове за онова, което е долу, от въздуха, а за онова горе – от земята, за да го отвлекат отново.“

– Това е дори още по-неясно – възрази горимът.

– Предсказанията на кролимите обикновено са такива, но това е всичко, с което разполагам. Ако отхвърля възможността за съществуването на пещери под Рак Ктхол, трябва да обсадя града. За това ще ми бъдат необходими всичките армии на Западните кралства. В отговор Ктучик ще призове армиите на ангараките. Всичко наистина сочи някаква последна битка, но бих предпочел аз да избира мястото и времето за нея – а пустошта на мургите определено не е мястото, на което бих се спрял.

– С тези думи целиш да постигнеш нещо, нали?

Белгарат кимна.

– Имам нужда от гадател, който ще ми помогне да открия пещерите под Рак Ктхол и да ме заведе през тях до града.

Горимът поклати глава.

– Молиш ме за нещо невъзможно, Белгарат. Всичките гадатели са фанатици. Никога не би могъл да убедиш някой от тях да напусне свещените пещери тук, под Пролгу – особено сега. Целият ми народ очаква появата на детето горим; всеки фанатик е убеден, че именно той ще открие детето и ще го покаже на племената. Дори не бих могъл да заповядам на някой от тях да те придружи. Гадателите се смятат за свети хора и аз нямам власт над тях.

– Може да не се окаже чак толкова трудно, колкото смяташ. – Белгарат отмести чинията си и посегна към чашата. – Гадателят, от когото

се нуждая, се нарича Релг.

– Релг ли? Той най-лошият. Събрал е последователи и цели часове проповядва в далечните галерии. Никога не би могъл да го убедиш да напусне пещерите.

– Не мисля, че ще ми се наложи да го правя, горим. Не аз съм избрал Релг. Това решение е взето много преди да се родя. Просто изпрати човек да го доведе.

– Щом искаш – рече горимът с глас, изпълнен със съмнение. – Ала не смятам, че ще пожелае да те придружи.

– Ще пожелае – уверено му каза леля Поул. – Същата онази сила, която ни събра заедно, ще доведе и него. И той, както всеки един от нас, няма друг избор.

ГЛАВА 17

Снегът и студът, които трябваше да понесат по време на пътуването до Пролгу, бяха вцепенили Се'недра, а топлината тук, в пещерите, я правеше сънлива. Безкрайният объркан разговор на Белгарат и странния горим също я приспиваше. Особената песен отново се разнесе отнякъде, отеквайки до безкрай в пещерите – това също я караше да се унася. Единствено навиците ѝ, придобити в двореца на баща ѝ, където дворцовият етикет се спазваше най-строго, я поддържаха будна.

Пътешествието беше ужасно. Тол Хонет беше топъл град и тя не бе привикнала със студено време. Струваше ѝ се, че краката ѝ никога няма да се стоплят. При това тя бе открила свят, изпълнен със сблъсъци, ужаси и неприятни изненади. В имперския палат в Тол Хонет огромната власт на баща ѝ я бе предпазвала от всякакви опасности, ала сега тя се чувстваше уязвима. В един от редките моменти, когато беше напълно честна пред себе си, принцесата си призна, че злобното ѝ отношение към Гарион се е породило от ужасното ново чувство на несигурност. Нейният безопасен, разглезен малък свят ѝ бе отнет с един замах и тя се чувстваше изложена на безброй опасности, незащитена, уплашена.

Бедният Гарион. Той беше толкова хубаво момче. Принцесата малко се срамуваше, че тъкмо той трябваше да пострада заради лошия ѝ нрав. Беше си обещала, че скоро – много скоро – ще седне да поговори с него и ще му обясни всичко. Той беше разумно момче и сигурно щеше да разбере. Това, разбира се, веднага щеше да премахне разрива, появил се между тях.

Усетил погледа ѝ върху себе си, момъкът обърна за миг глава към нея, след това погледна встрани с очевидно безразличие. Очите на Се'недра станаха корави като ахати. Как се осмелява той? Тя си отбеляза тази постъпка наум и я прибави към списъка с множеството негови недостатъци.

Старият горим изпрати един от странните мълчаливи улгоси да доведе мъжа, за когото приказваха Белгарат и лейди Поулгара, после разговорът се насочи към по-обща теми.

– Успяхте ли да преминете необезпокоявани планините, или се сблъскахте с някакви трудности? – попита горимът.

– Имахме няколко срещи – отговори Барак нехайно и Се'недра си помисли, че е доста глупаво да се прави на скромен.

– Но благодарение на УЛ всички сте живи и здрави – заяви горимът набожно. – Кои от чудовищата се подвизават навън през този сезон?

– Сблъскахме се с хрулги, свети гориме – каза Мандорален. – И с няколко алграти. Освен тях се натъкнахме и на един елдрак.

– Беше доста неприятен – сухо вметна Силк.

– Това се разбира от само себе си. За щастие броят им не е голям. Те са ужасни чудовища.

– Забелязахме – рече Силк.

– Кой точно беше този?

– Грул – отговори Белгарат. – Срещал съм се с него и преди и той, изглежда, ми имаше зъб. Съжалявам, горим, но трябваше да го убием. Нямахме друг изход.

– А! – изрече горимът с едва доловима нотка на болка в гласа. – Бедният Грул.

– На мен лично не ми липсва твърде много – заяви Барак. – Не се опитвам да бъда дързък, свети гориме, ала не смятате ли, че би било добре да изтребите някои от по-неприятните зверове в тези планини?

– Те са деца на УЛ като нас – обясни горимът.

– Но ако ги нямаше, вие бихте могли да се върнете на повърхността на земята, горе под слънцето – изтъкна Барак.

– Не – усмихна се горимът. – Народът на Улго никога няма да напусне пещерите. Ние живеем в тях вече пет хилядолетия и с течение на времето сме се променили. Сега очите ни не могат да понасят слънчевата светлина. Чудовищата от повърхността не могат да се доберат до нас, а присъствието им в планините държи непознатите по-надалеч. В действителност ние не се чувстваме удобно с непознати, така че сегашното положение на нещата вероятно е най-добро.

Темата за чудовищата очевидно го бе огорчила. Горимът въздъхна, после се вгледа за миг в Се'недра, внимателно протегна крехката си ръка, хвана малката ѝ брадичка и повдигна лицето на принцесата, за да може да го види по-добре.

– Не всички непознати същества са чудовища – рече той. Големите му виолетови очи бяха спокойни и много мъдри. – Вижте красотата на тази дриада.

Се'недра мъничко се уплаши – не от докосването; възрастните хора винаги бяха реагирали на красивото ѝ като цвете лице със същия жест, откакто се помнеше – сепна се от следното: прастарият мъж веднага позна, че тя не е изцяло човешко същество.

– Кажете ми, дете – попита я горимът. – Дриадите все още ли почитат УЛ?

– Съжалявам – обърка се тя. – Съвсем доскоро аз дори не бях чувала за бог УЛ. Не зная защо, но учителите ми имаха много малко информация за вашия народ И за вашия бог.

– Принцесата е възпитавана като поданичка на Толнедра – обясни лейди Поулгара. – Тя е от рода Боруни – сигурна съм, че си чувал за връзката между този род и дриадите. Като толнедранка религията ѝ я свързва с бог Недра.

– Добър бог – рече горимът. – Може би е малко старомоден за моя вкус, ала със сигурност е задоволителен във всяко друго отношение. Ала самите дриади... познават ли те все още своя бог?

– Боя се, че не – обади се Белгара. – Те се откъснаха от родствениците си и хилядолетията са изтрили онова, което са знаели за УЛ. Във всеки случай те са лекомислени създания и религиозните ритуали не ги привличат особено.

Лицето на горима стана тъжно.

– Какъв бог почитат те сега?

– Всъщност никакъв – призна Белгара. – Имат няколко свещени гори и един-два грубо изработени идола, издялани от корена на някое особено почитана дърво. Това е всичко. В действителност нямат ясно формулирани теологически схващания.

Се'недра реши, че този разговор я обижда. Трябваше да направи нещо. Знаеше как точно може да очарова един възрастен мъж. Беше се упражнявала с години върху баща си.

– Най-остро чувствам недостатъците на възпитанието си, свети гориме – излъга тя и се усмихна свенливо. – Но след като тайнственият УЛ е наследственият бог на дриадите, аз би трябвало да го познавам.

Надявам се, че скоро ще получа нужните знания за него. Може да се случи така, че аз – макар и да съм недостойна – бих могла да бъда инструментът, с който вярата на моите сестри в техния истински бог ще се поднови.

Това беше хитроумна малка реч и като цяло Се'недра се чувстваше твърде горда с нея. Ала за нейна изненада горимът я прие прекалено сериозно.

– Кажете на сестрите си, че същината на нашата вяра може да бъде открита в Книгата на Улго – изрече сериозно той.

– Книгата на Улго – повтори принцесата. – Трябва да го запомня. Щом се върна в Тол Хонет, ще намеря един екземпляр и лично ще го изпратя в Леса на дриадите.

– Боя се, че екземплярите, които би намерила в Тол Хонет, ще бъдат много неточни. Езикът на моя народ е трудно разбираем за непознати и преводите са трудни. – Се'недра определено почувства, че милият старец става малко досаден с цялата тази работа. – Това често се случва със свещените книги – продължи той. – Нашето Свето писание е тясно свързано с историята на моя народ. Мъдростта на боговете е такава, че наставленията им са скрити в притчи. Нашите умове получават върховна наслада от притчите и посланията на боговете пристигат до нас чрез тях. Съвсем несъзнателно ние се учим, като същевременно се развличаме.

Се'недра беше запозната с тази теория. Господин Джийбърс, нейният учител, ѝ беше изнасял дълги и досадни лекции на тази тема. Тя отчаяно зашава на мястото си и отвори уста да смени темата, но горимът неумолимо продължаваше:

– Нашата история е много древна. Би ли желала да я изслушаш?

Попаднала в капана на желанието си да се покаже умна, Се'недра можа единствено да кимне безпомощно.

И горимът започна:

– в началото на дните, когато светът бил изтъкан от тъма от Боговете, в безмълвните селения на небето живеел дух, известен само с името си УЛ.

Обзета от безкрайна изненада, Се'недра осъзна, че той наистина възнамерява да ѝ изрецитира цялата книга. Ала след няколко мъчителни секунди започна да чувства странната, непреодолима сила на неговия разказ. Развълнува се от молбата на Горим към изпълнения с безразличие дух, който се беше явил пред него в Пролгу. Що за човек е бил той, за да се осмели да обвини един бог?

Докато слушаше, принцесата забеляза с крайчеца на окоото си слаб проблясък. Погледна натам и видя меко сияние някъде дълбоко във вътрешността на масивната стена. Сиянието беше подчертано по-различно от слабата светлина на висящите кристални глобуси.

– Тогава сърцето на Горим се изпълнило с радост – продължи разказа си старецът – и той извикал името на това високо място, където се случило всичко това. Нарекъл го Пролгу, което означава Свято място. После си тръгнал от Пролгу и се върнал в...

– Яа! Гарач тек, горим! – Думите бяха изсъскани на гърления улгоски език, а грубият глас, който ги беше произнесъл, бе изпълнен с възмущение.

Се'недра обърна глава, за да погледне натрапника. Както всички улгоси, и той беше нисък, ала ръцете и раменете му бяха така силно развити, че изглеждаше почти уродлив. Безцветната му коса беше сплътена и занемарена. Носеше кожено расо с качулка, омазано с кал, а големите му черни очи фанатично искряха. Около него се тълпяха още десетина-петнадесет улгоси с изопнати от изненада и справедливо възмущение лица. Фанатикът с коженото расо продължаваше да бълва своя безкраен поток от шумни ругателства.

Горимът свъси вежди, ала търпеливо издържа обидите, изричани от мъжа с пламтящите очи. Накрая, когато фанатикът спря, за да си поеме дъх, крехкият старец се обърна към Белгарат.

– Това е Релг – въздъхна горимът. – Виждаш ли сега какво имам предвид, като ти говорих за него? Невъзможно е да го убедиш да стори каквото и да било.

– Този пък за какво ни е притрябвал? – попита Барак, очевидно раздразнен от поведението на новодошлия. – Той дори не умее да приказва на нормален човешки език.

Релг го изгледа свирепо и каза с дълбоко презрение:

– Аз говоря езика ти, чужденцо. Ала предпочитам да не осквернявам свещените пещери с омърсените му от тежки грехове думи. – После отново се обърна към горима. – Кой ти даде право да изричаш думите от светлата книга през тези неверници?

Очите на добросърдечния горим леко се вкоравиха.

– Смятам, че изприказва достатъчно неща, Релг – твърдо заяви той. – Дрънкай каквито искаш глупости в далечните галерии пред лековерниците, които те следват, но не и тук. Аз все още съм горим в Улго, за каквото и да ме вземаш ти, и не съм длъжен да ти отговарям. И какви са тези хора? Ти беше повикан тук, не те. Кажи им да си вървят.

– Те дойдоха, за да са сигурни, че не възнамеряваш да ми сториш нищо лошо – студено отговори Релг. – Аз казах истината за тебе, а хората, притежаващи власт, се боят от истината.

– Релг – каза горимът ледено, – не смятам, че ти дори би могъл да осъзнаеш колко ми е безразлично това, което си казал за мен. Хайде – изпрати ги да си вървят. Или предпочиташ да го направя аз?

– Те няма да ти се подчинят – заяви подигравателно Релг. – Аз съм техният водач.

Очите на горима се присвиха и той се изправи. После се обърна на улгоски към последователите на Релг. Се'недра не разбираше думите му, ала това не беше и нужно. Дори баща ѝ не би посмял да приказва с такъв тон.

Мъжете, стълпени около Релг, нервно се заспоглеждаха и заотстъпваха уплашено, после хукнаха да бягат.

Релг ги изгледа навъсено и за миг като че ли се поколеба дали да не ги извика да се върнат, ала очевидно взе друго решение.

– Отиваш прекалено далеч, горим – каза обвиняващо той. – Властта ти не бива да се използва за решаване на светски проблеми.

– Властта е моя, Релг – отговори горимът. – Аз трябва да реша къде е необходимо прилагането ѝ. Ти предпочете да се изправиш срещу мен, използвайки за основа теологията, следователно беше нужно да напомня на последователите ти – и на теб – просто кой съм аз.

– Защо ме извика? – попита Релг. – Присъствието на тези грешници е обида за моята чистота.

– Искам твоята услуга, Релг. Тези странници отиват да се бият срещу нашия най-древен враг, най-прокълнатия измежду прокълнатите. Съдбата на света зависи от успеха на тяхната мисия. Те имат нужда от помощта ти.

– Какво ме е грижа за света? – Гласът на Релг беше изпълнен с презрение. – Какво ме е грижа за осакатения Торак? Аз съм на сигурно място в ръцете на УЛ. Той има нужда от мен тук и аз няма да напусна свещените пещери с риск да бъде осквернен в развратната компания на неверници и чудовища.

– Целият свят ще бъде осквернен, ако Торак спечели и властта над него – изтъкна Белгарат. – А ако нашата мисия не сполучи, Торак ще стане крал на целия свят.

– Той няма да царува в Улго – възрази Релг.

– Колко малко го познаваш – промърмори Поулгара.

– Няма да напусна пещерите – повтори Релг. – Появата на детето

предстои и аз съм избран да го разкрия пред народа на Улго. Призван съм да го ръководя и обучавам, докато се подготви и стане горим.

– Колко интересно – отбеляза сухо горимът. – и кой ти съобщи, че тъкмо ти си избраният?

– УЛ разговаря с мен – заяви Релг.

– Странно. Когато УЛ приказва, всичките пещери отекват с неговия глас. В такъв случай трябваше да го е чуло цяло Улго.

– Той приказва с мен в сърцето ми – бързо отговори Релг.

– Каква особена постъпка от негова страна – меко отговори горимът.

– Всичко това е без значение – рязко изрече Белгарат. – Предпочитам да се присъединиш доброволно към групата ни, Релг, ала независимо от това дали желаш, или не, ще дойдеш с нас. Сила, по-могъща от всички нас, повелява това. Можеш да спориш и да се съпротивляваш колкото желаш, но когато си тръгнем оттук, ти ще ни придружиш.

– Никога! – извика Релг – Ще остана тук в служба на УЛ и на детето, което ще стане горим на Улго! Ако пък се опиташ да ме принудиш със сила, последователите ми няма да го позволят.

– За какво ни е притрябвала тази сляпа къртица, Белгарат? – попита Барак. – Само ще ни бъде в тежест. Забелязал съм, че мъже, които непрекъснато изтъкват своята святост и сами си правят комплименти за нея, обикновено са много лоши другари. При това какво умееш да прави този, което аз не умея?

Релг го изгледа с презрение и заяви:

– Грамадните мъже с големи усти рядко имат големи мозъци. Наблюдавай внимателно, косматко. – Той се приближи до една от стените и попита: – Можеш ли да направиш това? – После притисна ръката си в стената и тя потъна с лекота, като че я потапяше във вода.

Силк изсвири от почуда, бързо отиде при него и когато Релг извади ръката си от стената, опипа мястото. Камъкът си беше камък.

– Как го правиш?

Релг грубо се изсмя и му обърна гръб.

– Това е способността, която го прави полезен за нас – обясни Белгарат. – Релг може да намира пещери, а ние трябва да открием къде са разположени пещерите под Рак Ктхол. Ако е необходимо, той е в състояние да премине през монолитна скала, за да ни помогне да ги открием.

– Но как е възможно човек да прави това? – попита Силк. Продължаваше да се взира в мястото, където Релг бе пхнал ръката си в стената.

– Това е свързано със същността на материята – отговори вълшебникът. – Онова, което виждаме като монолитен блок, в действителност не е така непроницаемо.

– Предметите са или твърда материя, или не – настоя Силк.

– Твърдата материя е илюзия – обясни му Белгарат. – Релг е в състояние да прокара частиците, които изграждат плътта му, сред пространствата, съществуващи между съставните части на скалата.

– Ами ти можеш ли да го правиш? – попита скептично Силк.

Белгарат сви рамене.

– Не зная. Никога не съм имал случай да опитам. Ала Релг умее някак да открива пещерите и отива направо при тях. Може би и самият той не знае как го прави.

– Помага ми моята святост – заяви високомерно Релг.

– Може би – съгласи се вълшебникът с търпелива усмивка.

– Светостта на пещерите ме привлича, тъй като съм се посветил на всички свети неща – продължи да нарежда Релг. – Да напусна пещерите на Улго за мен ще означава да обърна гръб на светостта и да бъда осквернен.

– Ще видим – каза му Белгарат.

Сиянието в каменната стена, което Се'недра беше забелязала преди малко, започна да трепти и пулсира и на принцесата ѝ се стори, че вижда в камъка смътните очертания на някаква фигура. По-късно, като че камъните бяха просто въздух, фигурата придоби форма и влезе в стаята. За миг изглеждаше, че фигурата е друг старец с брада и дрехи като тези на горима, макар че новодошлият беше много по-едър. После Се'недра беше обладана от непреодолимо усещане за свръхчовешка присъствие. Изпълнена със страхопочитание, принцесата потрепера, осъзнала че пред нея стои божество.

Релг зяпна от изненада срещу брадатата фигура, разтрепери се и със задавен вик падна по очи пред бога.

Фигурата спокойно погледна пълзящия фанатик.

– Изправи се, Релг – изрече тя с мек глас, в който отекваше ехото на вечността. Всички пещери наоколо започнаха да звънят със звуците на този глас. – Изправи се и служи на своя бог.

ГЛАВА 18

Се'недра беше получила изискано образование. Беше обучена в

най-малки подробности и инстинктивно долавяше всички тънкости на етикета и подходящите форми на поведение, които трябваше да се съблюдават в присъствието на император или крал, ала физическото присъствие на бог я объркваше и дори я плашеше. Чувстваше се неловко, дори неудобно, като някое невежа селско девойче. Осъзна, че трепери. Това беше един от малкото случаи в живота ѝ, когато изобщо нямаше представа какво трябва да прави.

УЛ продължаваше да гледа право в изпълненото със страхопочитание лице на Релг.

– Умът ти е изкривил онова, което ти казах, синко – тежко изрече богът. – Изопачил си думите ми, за да ги накараш да съответстват не на моята воля, а на желанията си.

Очите на Релг бяха изпълнени с ужас.

– Казах ти, че детето – бъдещият горим – ще се появи в Улго чрез теб – продължи УЛ. – Казах още, че трябва да се подготвиш, защото ти ще го отгледаш и ще се грижиш за възпитанието му. Но нима казах, че трябва да възхваляваш себе си поради това?

Релг се разтрепери.

– Казах ли ти да проповядваш неподчинение? Или да настройваш улгосите срещу горима, когото аз съм избрал да ги ръководи?

Релг се свлече на пода и се примоли:

– Прости ми, господи.

– Изправи се, Релг – строго каза УЛ. – Не съм доволен от тебе и поклоните ти ме обиждат, защото сърцето ти е изпълнено с гордост. Ще те накарам да се подчиниш на волята ми. Ще те пречистя от тази надменна почит, която питаеш към себе си. Само тогава ще бъдеш достоен за задачата, която съм ти поставил.

Релг се изправи, олюлявайки се, лицето му беше изкривено от угризения.

– Но, господи... – задави се той.

– Чуй думите ми, Релг. Подчини се на волята ми. Заповядам ти да придружиш Белгарат, ученика на Алдур, и да му оказваш всякаква помощ, която е по силите ти. Ще му се подчиняваш, сякаш от неговите устни чуваш моя глас. Разбираш ли?

– Да, господи – отговори покорно Релг. – Ще извърша онова, което ми заповяда, дори ако трябва да заплатя с живота си.

– Няма да е необходимо да заплащаш с живота си, Релг, защото аз имам нужда от теб. Силата на въображението ти е малка за да си представиш наградата, която ще получиш.

След това богът се обърна към горима и каза:

– Почакай още малко, синко – макар че годините вече много ти тежат. Не след дълго твоят товар ще бъде снет от гърба ти. Знай, че съм доволен от теб.

Горимът покорно, но с достойнство се поклони.

– Белгарат – обърна се УЛ към вълшебника, – наблюдавах те докато работеше по поставената ти задача, и споделям гордостта на твоя учител от теб. Пророчеството се приближава чрез тебе и дъщеря ти Поулгара към онзи момент, който чакаме всички.

Белгарат се поклони.

– Много време изтече пресвети – отговори той. – Имаше обрати, връщания назад, които никой от нас не бе съумял да предвиди в началото.

– Така е – съгласи се УЛ. – Всички бихме изненадани. Дарът, който Алдур направи на света, попадна ли вече в ръцете на човека, комуто принадлежи по право?

– Не изцяло, пресвети – отвърна Поулгара сериозно. – Ала той вече го е докосвал и онова, което е показал досега, ни изпълва с надежди, че мисията му ще завърши с успех.

– Тогава здравей, Белгарион – обърна се УЛ към стреснатия младеж. – Носи благословията ми със себе си и знай, че аз ще се присъединя към Алдур, за да бъда с теб, когато започне великото ти изпитание.

Гарион се поклони – Се'недра забеляза, че го направи твърде непохватно, и реши, че скоро – много скоро – ще трябва да го обучи на тези неща. Той естествено щеше да й се противопостави – беше невъзможно упорит, ала момичето знаеше, че ако го дразни и му вади душата в достатъчна степен, най-накрая Гарион ще й се подчини. В крайна сметка беше за негово собствено добро.

УЛ като че продължаваше да гледа към Гарион, ала в изражението му беше настъпила едва доловима промяна. Се'недра помисли, че богът общува беззвучно с някакво друго присъствие – нещо, което беше част от Гарион, и все пак съществуващо извън него. Богът тържествено кимна, а после обърна поглед към принцесата и отбеляза:

– Та тя прилича на дете.

– Възрастта й е подходяща, пресвети – отговори Поулгара. – Тя е дриада, а всички те са твърде дребни на ръст.

УЛ меко се усмихна на принцесата и тя изведнъж почувства как засиява от топлината на тази усмивка.

– Тя е като цвете, нали? – изрече богът.

– Все още има няколко бодила, пресвети – отвърна кисело Белгарат. – В природата ѝ се е запазило нещо от къпината.

– Ще бъде още по-ценна заради това, Белгарат. Ще дойде време, когато нейният огън и бодлите ѝ ще ни послужат много повече от красотата ѝ. – УЛ погледна още веднъж към Гарион и странна, разбираща усмивка трепна по лицето му. Поради някаква неизвестна причина Се'недра почувства, че се изчервява, след това вирна предизвикателно брадичка.

– Дойдох, за да поприказвам с тебе, дъще – обърна се към нея УЛ, а тонът и лицето му станаха сериозни. – Ти трябва да останеш тук, когато другарите ти поемат на път. Не отивай в кралството на мургите, защото ако предприемеш това пътуване до Рак Ктхол, сигурно ще умреш, а без теб битката срещу мрака ще завърши с неуспех. Остани тук, на сигурно място в Улго, докато твоите другари се завърнат.

Това беше едно от нещата, които Се'недра разбираше много добре. Като принцеса тя осъзнаваше, че трябва веднага да се подчини пред авторитета и властта. Макар че цял живот беше побеждавала чрез ласкателства и беше придумвала баща си, дори го беше дразнила, за да постигне онова, което желае, тя много рядко се беше противопоставяла открито на волята му. Сега тя наведе глава:

– Ще сторя както повели, пресвети – отговори тя, без дори да помисли за последиците от думите на бога.

УЛ кимна със задоволство.

– Така пророчеството е защитено – заяви той. – Всеки от вас има своята задача в нашата обща работа – аз също имам своя. Повече няма да ви задържам, деца мои. Сбогом и на добър час. Ще се срещнем отново. – След като изрече това, богът изчезна.

Звукът от последните му думи още отекваше в пещерите на Улго. След миг изпълнена с изумление тишина химнът на обожание отново загърмя в могъщ хор, защото всеки улгос беше издигнал глас в екстаз при това божествено посещение.

– Белар! – Барак въздъхна така, сякаш някъде бе станала експлозия. – Почувствахте ли го?

– УЛ е властна, неповторима личност – съгласи се Белгарат, после се обърна към Релг и вдигна едната си вежда. – Приемам, че вече си съгласен да дойдеш с нас, нали?

Лицето на Релг беше станало пепеляво.

– Ще се подчиня на своя бог – закле се той. – Ще отида там, където ми заповяда той.

– Радвам се, че този въпрос е уреден – каза Белгарат. – Точно сега

той иска да отидеш в Рак Ктхол. По-късно може да има други планове за тебе, но в този момент Рак Ктхол е нещо, за което човек си заслужава да се тревожи.

– Ще ти се подчинявам безпрекословно – заяви фанатикът. – Както ми заповяда моят бог.

– Добре – отговори Белгарат и веднага зададе въпрос по същество: – Има ли начин да избегнем лошото време и трудностите на повърхността?

– Зная един път – отговори Релг. – Той е труден и дълъг, но ще ни изведе в предпланините над земята на хората коне.

– Виждаш ли – каза Силк на Барак, – той вече доказва, че ще бъде полезен.

Барак изсумтя. Все още не изглеждаше напълно убеден в това.

– Може ли да узная защо трябва да отидем в Рак Ктхол? – попита Релг. Цялото му държане се беше променило сред срещата му с неговия бог.

– Трябва да си върнем Кълбото на Алдур – съобщи му Белгарат.

– Чувал съм за това – призна Релг.

Силк се намръщи и го попита:

– Сигурен ли си, че ще успееш да откриеш пещерите под Рак Ктхол? Те няма да бъдат същите като пещерите на УЛ, нали разбираш. Не е много вероятно в Ктхол Мургос те да бъдат свещени – по-скоро ще бъде тъкмо обратното.

– Мога да откроя каквато и да било пещера – навсякъде – уверено заяви Релг.

– Добре тогава – каза Белгарат. – Ако приемем, че всичко върви добре, ще преминем през планините и ще влезем незабелязано в града. Ще намерим Ктучик и ще му вземем Кълбото.

– Нима той няма да опита да се бие с нас? – попита Дурник.

– Надявам се, че ще го стори – отговори пламенно Белгарат.

Барак се засмя.

– Започваш да ми приличаш на алорн, Белгарат.

– Това не е задължително положителна черта – изтъкна Поулгара.

– Когато му дойде времето, ще се справя с магьосника на Рак Ктхол – мрачно каза вълшебникът. – Във всеки случай щом се доберем до Кълбото, отново ще минем през пещерите и трябва да побягаме здравата.

– И целият Ктхол Мургос ще се спусне по петите ни – добави Силк.

– От време на време съм имал вземане-даване с мурги. Много упорит народ.

– Това може да ни създаде неприятности – призна Белгарат. – Ако цяла армия мурги ни последва на запад, това ще бъде прието като нашествие и ще започне война, за която все още не сме готови. Имате ли някакви предложения?

– Превърни ги в жаби – предложи Барак и сви рамене.

Белгарат го измери със смразяващ поглед.

– Добре де, просто ми хрумна – оправда се Барак.

– Защо просто не останем в пещерите под града, докато те не се откажат от търсенето? – предложи Дурник.

Поулгара твърдо поклати глава.

– Не – каза тя. – Има определено място, където трябва да бъдем в точно определено време. При това положение едва ли ще успеем да стигнем дотам. Не можем да си позволим да изгубим месец или повече, криейки се в някаква пещера в Ктхол Мургос.

– Къде трябва да бъдем, лельо Поул? – попита Гарион.

– По-късно ще ти обясня – избегна прекия отговор тя, хвърляйки бърз поглед към Се'недра. Принцесата веднага разбра, че посещението на това място е свързано с нея, и започна да я измъчва страшно любопитство.

Мандорален, чието лице беше замислено, а пръстите му опипваха ребрата, спукани по време на схватката с елдрака, се изкашля, за да прочисти гърлото си, и учтиво запита:

– Дали случайно тук имате някаква карта на местността, в която възнамеряваме да навлезем, свети гориме?

– Струва ми се, че имам една – отговори горимът, после леко почука с чашата си по масата и един слуга незабавно влезе в стаята. Горимът му каза няколко думи и слугата излезе. – Картата, за която си спомням, е много стара – обясни горимът на Мандорален. – Боя се, че няма да е много точна. Нашите картографи имат трудности с отразяването на разстоянията върху земната повърхност.

– Разстоянията нямат чак такова значение – увери го Мандорален. – Искях само да опресня паметта си относно някои кралства, намиращи се в непосредствена близост по границите на Ктхол Мургос. Не бях много добър по география, нали ме разбирате.

Слугата се върна с огромен пергаментен свитък. Рицарят внимателно разгъна картата и я огледа.

– Така е, както си го спомнях – рече той, после се обърна към Белгарат. – Ти нали каза че нито един мург няма да посмее да влезе в Долината на Аддур, стари приятелю?

– Точно така – потвърди Белгарат.

Мандорален посочи картата.

– Най близката граница от Рак Ктхол е с Толнедра. Логиката изисква маршрутът на нашето бягство да бъде в тази посока – към най-близката граница.

– Добре – съгласи се Белгарат.

– Нека направим тогава следното: да дадем вид, че бързаме с всички сили към Толнедра, оставяйки изобилни доказателства за преминаването ни в тази посока. След това, на някое скалисто място, прикриващо факта, че сме сменили посоката си, ще завием и ще се насочим в северо-западна посока – към Долината на Алдур. Нима това няма да ги обърка? Не бихме ли могли с твърде голяма доза увереност да предположим, че те ще продължат да ни преследват по въображаемия ни маршрут? След време сигурно ще открият грешката си, ала дотогава ще сме ги изпреварили с много, много левги. Първо – ще ги изпреварим; второ – като към това прибавим, че забранената Долина още повече ще охлади ентузиазма им, бихме могли да допуснем, че те изобщо ще се откажат от преследването.

Всички се наведоха около картата.

– Харесва ми! – рече Барак и възторжено плесна рицаря по рамото с огромната си ръка.

Мандорален потрепера и се хвана за ребрата.

– Съжалявам, Мандорален – бързо се извини Барак. – Забравих.

Силк напрегнато изучаваше картата.

– Доста неща са в полза на този план, Белгарат – настоя той. – Ако се промъкнем ето дотук, ще излезем на върха на източния склон.

– Можем да изпратим съобщение до Чо-Хаг – предложи Хетар. – Ако няколко племена се съберат в подножието на склона, мургите ще трябва доста да помислят дали да се спуснат в равнината.

Белгарат почеса брадата си.

– Добре – реши той след миг. – Ще опитаме по този начин. Щом Релг ни изведе от Улго, ти, Хетар, ще посетиш баща си. Кажи му какво възнамеряваме да правим и го помоли да събере няколко хиляди войни до Долината, за да ни посрещне.

Жилавият алгар кимна и черният му кичур се люшна. Ала лицето му бе разочаровано.

– Просто забрави за това, Хетар – каза му направо старецът. – Никога не съм имал намерение да те заведа в Ктхол Мургос. Там би имал прекалено много възможности да си навлечеш неприятности.

Хетар въздъхна печално.

– Не го приемай толкова навътре, Хетар – закачи го Силк. – Мургите са фанатична раса. Можеш да бъдеш сигурен, че поне неколцина ще опитат да се спуснат по склона – независимо какво ги очаква долу. И ти ще ги обработиш за пример на останалите.

При тази мисъл лицето на Хетар грейна.

– Силк – укорително каза лейди Поулгара.

Дребничкият мъж невинно се обърна към нея.

– Нали трябва да охладим ентузиазма им, за да не ни преследват, Поулгара – възрази той.

– Естествено – отговори саркастично тя.

– Няма да е добре, ако пълчищата на мургите навлязат в Долината, нали?

– Ти имаш ли нещо напротив?

– Не съм чак толкова кръвожаден.

Тя му обърна гръб.

– Тя винаги мисли за мен възможно най-лоши неща – въздъхна Силк.

Досега Се'недра бе имала достатъчно време да обмисли последиците от обещанието, което бе дала на УЛ. Другите скоро щяха да тръгнат, а тя трябваше да остане. Вече беше започнала да се чувства изолирана, съвсем откъсната от тях – те правеха планове и въобще не я включваха в тях. Колкото повече мислеше за това, толкова по-лошо ставаше. Принцесата почувства как долната ѝ устна започва да трепери.

– Трудно е, когато те оставят – меко каза горимът, сякаш големите му очи бяха надникнали направо в мислите ѝ. – А и нашите пещери ти изглеждат странни – хладни и привидно изпълнени с вечен мрак.

Тя кимна, без да произнесе нито дума.

– Ала след ден-два – продължи той – очите ти ще привикнат към слабата светлина. Тук има красоти, които никой от външния свят не е виждал. Наистина, нямаме цветя, но има скрити пещери със скъпоценни камъни по пода и стените – те са разцъфнали като дивни цветове. В нашия свят без слънчева светлина няма дървета и листа, но аз зная една пещера, чиито стени са обсипани с жилки от чисто злато – те приличат на лози. Ще те заведа да я видиш.

– Внимавайте, пресвети – предупреди го Силк. – Все пак принцесата е толнедранка. Ако ѝ покажете толкова богатство, ще вземе да изпадне в истерия.

– Не смятам, че това е особено забавно, принц Келдар – каза му

Се'недра с леден тон.

– Смазан съм от разкаяние, ваше императорско височество – изви-
ни се той лицемерно и се поклони до земята.

Без да иска, принцесата се засмя. Дребничкият драснианец се дър-
жеше толкова възмутително, че тя просто не можеше да му се сърди
дълго.

– Ти ще бъдеш моята любима внучка, докато си тук, в Улго, прин-
цесо – каза горимът. – Можем да се разхождаме заедно край нашите ти-
хи езера и да изследваме отдавна забравени пещери. Можем да си при-
казваме. Може да се случи така, че ти да си първият чужденец, който ще
съумее да ни разбере.

Се'недра импулсивно хвана крехката му ръка. Той беше толкова
мило старче!

– За мен ще бъде истинска чест, свети гориме – каза тя съвсем
искрено.

Пътешествениците пренощуваха в Къщата на горима – макар че ду-
мите „нощ“ и „ден“ нямаха никакво значение в тази странна страна под
земята. На следващата сутрин няколко улгоси доведоха конете и нейни-
те приятели започнаха да се готвят за тръгване. Се'недра седеше настра-
на и се чувстваше ужасно самотна. Очите ѝ се местеха от лице на лице,
като се опитваха да запазят чертите на всеки в паметта ѝ. Когато накрая
спря поглед на Гарион, очите ѝ се наляха със сълзи.

Противно на всякаква логика тя вече беше започнала да се тревожи
за него. Той беше толкова импулсивен. Се'недра знаеше, че момъкът ще
започне да се излага на опасности веднага щом се измъкне от зоркия ѝ
поглед. Поулгара със сигурност щеше да бди над него, ала нямаше да е
същото. Принцесата изведнъж му се разсърди заради всички глупости,
които щеше да направи, и заради тревогата, която непредпазливото му
държане щеше да ѝ причини. Тя го изгледа сърдито. Страшно ѝ се иска-
ше тъкмо в този момент момъкът да направи нещо, заради което да мо-
же да му се скара.

Беше решила, че няма да ги изпрати извън къщата на горима – ня-
маше да застане опечалено в края на езерото, когато те тръгваха – ала
щом приятелите ѝ заизлизаха един след друг през тежкия сводест вход,
решимостта ѝ се стопи. Без да мисли, тя изтича след Гарион и го хвана
за ръката.

Той изненадано се обърна, а принцесата се изправи на пръсти, хва-
на лицето му между малките си длани и го целуна.

– И бъди много внимателен! – заповяда му тя, после го целуна още

веднъж, изхлипа, обърна се и изтича в къщата. Момъкът се взря след нея объркан и изненадан.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ КТХОЛ МУРГОС

ГЛАВА 19

Вече няколко дни се движеха в пълен мрак. Слабата светлинка, носена от Релг, беше единственият им ориентир. Тъмнината сякаш притискаше лицето на Гарион и той се препъваше по неравния под, протегнал ръка, за да се пази от невидими скали. Ала не само миришещият на плесен мрак го затрудняваше. Той чувстваше потискащата тежест на планините. Струваше му се, че камъните го смазват; беше затворен от всички страни, зазидан в дебелия цели мили скала. Непрекъснато се бореше със слабите, потрепващи камшици на паниката и често стискаше зъби, за да не крещи.

Струваше му се, че пълният със завои и заобикалки маршрут, избран от Релг, е напълно безсмислен. Когато някой проход се разклоняваше, изборът на улгоса изглеждаше съвсем случаен, ала той винаги се движеше с непоклатима увереност сред тъмните мърморещи пещери. Отвсякъде долитаха забравени звуци, гласове от миналото отекваха до безкрай с тих, упорит шепот. Единствено увереният вид на Релг помагаше на Гарион да не попадне в лапите на безумна паника.

Ала по едно време фанатикът спря.

– Какво става? – остро попита Силк. В гласа му се криеше същата паника, каквата измъчваше съзнанието на Гарион.

– Трябва да си завържа очите – отговори Релг. Той носеше много особена ризница, странна дреха, направена от припокриващи се метални люспи, привързана на кръста с колан, и плътно прилепваща към главата му качулка, която оставяше открито единствено лицето. От колана му висеше тежък, изкривен на върха нож – оръжие, което караше Гарион да потръпва от студ, само като погледнеше към него. Улгосът измъкна изпод ризницата си парче плат и внимателно го върза върху лицето си.

– Защо правиш това? – попита го Дурник.

– В пещерата пред нас има кварцова жила – обясни Релг. – Тя отразява слънчевата светлина отвън. Става прекалено светло.

– Но как може да ни водиш, без да се объркаш, със завързани очи? – възрази Силк.

– Платът не е чак толкова плътен. Мога добре да виждам и през него. Хайде да вървим.

Заобиколиха един ъгъл и Гарион видя пред себе си светлина. С мъка успя да потисне желанието си да изтича към нея. Продължиха напред; копитата на конете, които водеше Хетар, чаткаха о каменния под. Осветената пещера беше огромна, изпълнена с бляскава кристална светлина. Блещукащата кварцова жила пълзеше по тавана, осветявайки пещерата с ослепително сияние. Огромни островърхи камъни висяха като висулки от тавана, подобни островърхи гиганти бяха изникнали от пода, за да ги посрещнат. В центъра на пещерата имаше подземно езеро. Повърхността му беше нагъната на малки вълнички, причинявани от миниатюрен водопад; той се спускаше в горния край на езерото с безконечен звън, отекващ в цялата пещера като малка сребърна камбана, и се свързваше в истинска хармония с тихата, незабравима въздишка от песента на улгосите много, много мили назад. Очите на Гарион бяха заслепени от феерията цветове. Призмите в кристалния кварц изкривяваха светлината, разлагаха я на цветни фрагменти и изпълваха пещерата с многобагрена светлина. Гарион изведнъж осъзна, че много му се иска да покаже тази ослепителна пещера на Се'недра, и тази мисъл го озадачи.

– Побързайте – подкани ги Релг. Беше вдигнал длан над челото си, за да засенчи вече завързаните си очи.

– Защо не спрем тук? – предложи Барак. – Имаме нужда от почивка, пък и мястото изглежда добро.

– Това е най-лошото място във всички пещери – отвърна му Релг. – Побързайте.

– Може би ти харесваш тъмното – възрази Барак, – но останалите не изпитват чак такава привързаност към мрака. – И той огледа пещерата.

– Пази си очите, глупако – сръза го Релг.

– Не ми допада тона ти, приятелю.

– Ако не го сториш, ще ослепееш, когато напуснем това място. Цели два дни ви бяха необходими докато очите ви привикнат към тъмнината. Те ще се отишли напрасно, ако останем тук прекалено дълго.

За миг Барак се взря втренчено в улгоса, после изсумтя и кимна отсечено.

– Съжалявам – каза той. – Не знаех това. – И посегна да потупа с ръка рамото на Релг в знак на извинение.

– Не ме докосвай! – извика Релг и се отдръпна.

– Какво има?

– Просто не ме докосвай – никога! – След което Релг продължи с бързи крачки напред.

– Не иска да го оскверняваш – обясни Белгарат.

– Какво! Да го осквернявам ли?

– Много е загрижен за личната си чистота. Според него всяко докосване го прави нечист.

– Да прави нечист него? Та той е омазан като прасе в тиня.

– Става дума за друг вид нечистотия. Хайде да продължим напред.

Барак закричи след всички, като си мърмореше, та чак пръскаше слюнки от възмущение. Навлязоха в друг тъмен проход и Гарион с копнеж надърна през рамо към отслабващата светлина на бляскавата пещера. После завиха и светлината изчезна.

Нямаше начин да отчитат времето в шептящия мрак. Продължаваха с препъване напред, от време на време спираха, за да ядат или да почиват, ала сънят на Гарион беше пълен с кошмари за планини, които го смазват под тежестта си. И когато вече беше изгубил всяка надежда, че някога отново ще види небето, леко докосване на движещ се въздух погали бузата му. Доколкото можеше да прецени, вече бяха изминали пет дни, откакто напуснаха последната слабо осветена галерия на улгосите и се гмурнаха в тази вечна нощ. Отначало момъкът си помисли, че докосването на по-топлия въздух е само плод на въображението му, но после долови миризмата на дървета и трева сред пропития с дъх на мухъл въздух на пещерата и разбра, че някъде напред има отвор – изход към повърхността.

Усещането за по-топъл външен въздух се засили, мирис на трева започна да изпълва прохода. Подът започна да се издига, стана забележимо по-светло. Струваше им се, че излизат от безкрайната нощ към светлината на първата утрин в историята на света. Конете, които вървяха най-назад, също доловиха аромата на свежия въздух и ускориха ход. Ала Релг започна да се движи по-бавно и по-бавно, докато накрая спря. Слабото металическо поскърцване на люспестата му ризница приказваше вместо него. Релг трепереше, подготвяйки се за онова, което го очакваше. Той отново завърза покривалото пред очите си, мърморейки нещо на ръмжащия улгоски език. Тонът му беше пламенен, почти умолителен. После отново тръгна напред – неохотно, едва влачейки крака.

Напреде им сияеше златна светлина. Жребчето изведнъж зачатка с малките си копитца, пренебрегна строгата заповед на Хетар, хукна напред и потъна сред светлината.

Белгарат почеса брадата си и погледна с присвити очи след малкото

животно.

– Може би ще е по-добре, ако вземеш него и майка му със себе си, когато се разделим – рече той на Хетар. – Изглежда, че му е малко трудно да приема нещата сериозно, а Ктхол Мургос е много опасно място.

Хетар сериозно кимна.

– Не мога – изведнъж извика Релг, притисна се в скалната стена и затули очите си. – Не мога да го сторя.

– Разбира се, че можеш – опита да го успокои леля Поул. – Ще се движим бавно и полака-лека ще свикнеш.

– Не ме докосвай – отговори Релг ни в клин, ни в ръкав.

– Това започва да става досадно – изръмжа Барак.

Гарион и останалите нетърпеливо се понесоха напред, жаждата им за светлина ги теглеше като магнит. Рязко си пробиха път през гъстата плетеница храсти пред входа на пещерата, после примигвайки, засенчвайки очи с длани, излязоха сред слънчевата светлина. Отначало тя прониза болезнено очите на Гарион, ала след няколко секунди той осъзна, че отново вижда. Частично прикритият вход към пещерите се намираще на един скалист склон. Зад тях искряха покритите със сняг планини на Улго, очертани на фона на наситено синьото небе, напреде им се разстилаше огромна равнина, безкрайна като море. Високата трева беше позлатена от есента и утринният ветрец я люлееше на дълги вълни. Равнината достигаше до хоризонта и Гарион се почувства така, сякаш токущо се е събудил от кошмар.

Релг беше коленичил в пещерата и обърнал гръб към светлината, се молеше и удряше раменете и гърдите си с юмруци.

– Сега пък какво прави? – попита Барак.

– Това е ритуал за пречистване – обясни Белгарат. – Опитва се да изхвърли от душата си всичко нечисто и да привлече духа на пещерите в сърцето си. Смята, че това ще му помогне да издържи, докато е навън.

– Колко време ще се пречиства така?

– Някъде около час, предполагам. Това е твърде сложен ритуал.

Релг спря да се моли и завърза още едно парче плат пред очите си.

– Ако омотае главата си с още покривала, има вероятност да се задуши – отбеляза Силк.

– Време е да тръгвам – рече Хетар и стегна ремъците на седлото си.

– Какво друго да кажа на Чо-Хаг?

– Да предаде на всички останали какво се случи досега – отговори Белгарат. – Положението става такова, че ми се ще всеки един от кралете да бъде нащрек.

Хетар кимна.

– Знаеш ли къде се намираме? – попита го Барак.

– Разбира се. – Високият мъж погледна към привидно еднообразната равнина.

– Навярно ще мине поне месец, докато отидем до Рак Ктхол и се върнем – каза Белгарат. – Ако имаме възможност, ще запалим сигнални огньовете по източния склон, преди да започнем да се спускаме. Съобщи на Чо-Хаг колко е важно да ни очаква. Не искаме мургите да навлязат в Алгария. Все още не съм готов за война.

– Ще бъдем там – отговори Хетар и се метна на седлото. – Успех и внимавайте. – Той обърна коня си и започна да се спуска към равнината. Кобилата и жребчето се понесоха след него. Жребчето спря веднъж и погледна към Гарион, изцвили тънко, печално, после се обърна и тръгна след майка си.

Барак мрачно поклати глава.

– Хетар ще ми липсва – избоботи той.

– Ктхол Мургос не е добро място за Хетар – изтъкна Силк. – Щеше да се наложи непрекъснато да го обуздаваме.

– Зная – въздъхна Барак. – Ала въпреки това ще ми липсва.

– В каква посока ще поемем? – попита Мандорален, оглеждайки равнината с присвити очи.

Белгарат посочи на югоизток.

– Нататък. Ще минем през южните предели на Мишрак ак Тул. Тулите не пускат толкова редовно патрули както мургите.

– Тулите не се престарават много-много, ако не им се налага – отбеляза Силк. – Премного са потънали в грижи да избягват кролимите.

– Кога ще тръгнем? – попита Дурник.

– Веднага щом Релг приключи с молитвите си.

– Значи ще имаме време за закуска – сухо вметна Барак.

Яздиха цял ден през равната, покрита с треви степ на южна Алгария под наситено синьото есенно небе. Релг, облякъл една стара туника с качулка на Дурник върху ризницата си, яздеше лошо, с шръкнали встрани крака, и изглежда, съсредоточаваше много повече усилия да държи лицето си наведено, отколкото да гледа накъде язди.

Барак го наблюдаваше кисело, лицето му изразяваше откровено неодобрение.

– Не се опитвам да те уча какво да правиш, Белгарат – каза той след няколко часа, – ала този ще ни създава доста неприятности.

– Светлината наранява очите му, Барак – каза леля Поул. – Освен

това никога не е яздил. Не бързай да го критикуваш.

Барак премълча, ала лицето му все още беше изпълнено с пренебрежение.

– Поне ще разчитаме, че ще остава трезвен – отбеляза педантично леля Поул. – Не бих могла да кажа същото за някои членове на нашата малка група.

Барак неловко се изкашля.

Избраха място за ношуване край брега на лъкатушещ поток, край който нямаше дървета. След залез слънце Релг изглеждаше по-спокоен, макар че полагаше всички усилия да не гледа към огъня, в който пращяха дърва, довлечени от потока. Но после, когато видя първите звезди на вечерното небе, ужасено се взря в тях и по лицето му, което бе освободил от покривалата, заблестяха едри капки пот. Улгосът стисна главата си с ръце и се просна по лице на земята със задавен вик.

– Релг! – възкликна Гарион, наведе се до ужасения мъж и постави ръце върху раменете му, без да мисли.

– Не ме докосвай! – задъхано изрече Релг.

– Не бъди глупав. Какво става? Лошо ли ти е?

– Небето – отчаяно изстена Релг. – Небето! То ме ужасява!

– Небето ли? – Гарион беше крайно объркан. – Че какво му е на небето? – рече той и погледна към познатите звезди.

– То е безкрайно – изхлипа Релг. – Продължава и продължава додето поглед стига.

Съвсем неочаквано Гарион разбра. В пещерите се страхуваше самият той – страхуваше се, без да има причина за това – защото се чувстваше затворен отвсякъде. Тук, под открито небе, Релг страдаше от същия сляп ужас. Гарион с изумление осъзна, че е съвсем вероятно Релг никога през живота си да не е излизал извън пещерите.

– Няма страшно – увери го той. – Небето не може да ти стори нищо лошо. То си стои там, горе. Не му обръщай внимание.

– Не мога да го понасям.

– Не гледай към него.

– Но аз продължавам да зная, че е там – такава огромна празнота.

Гарион погледна безпомощно леля Поул. Тя с бърз жест му каза да продължава да приказва.

– Небето не е празно – поде объркано момъкът. – Напротив, пълно е с разни неща – най-различни – облаци, птици, слънчева светлина, звезди.

– Какво? – Релг вдигна лице. – Ами какво представляват тези неща?

– Облаците ли? Това всеки го знае. – Гарион спря. Очевидно Релг не знаеше нищо за облаците. Той никога през живота си не беше виждал облак. Гарион се опита да подреди наново мислите си, като взе предвид този факт. Никак нямаше да му е лесно да обясни. Момъкът пое дълбоко дъх и каза: – Добре. Да започнем С облаците тогава.

Разговорът им отне твърде дълго време и Гарион съвсем не беше сигурен дали Релг разбира нещо или просто се вкопчва в думите, за да не мисли за небето. След облаците птиците се оказаха малко по-лесен обект, макар че обяснението на перата беше извънредно мъчно.

– УЛ разговаря с тебе – прекъсна Релг описанието на Гарион. – Нарече те Белгарион. Това ли е името ти?

– Ами... – отговори колебливо Гарион. – Вещност не е. Казвам се Гарион, но смятам, че и другото име също минава за мое – някога по-късно, когато стана по-голям.

– УЛ знае всичко – заяви Релг. – Щом той те нарече Белгарион, значи това е истинското ти име. Аз ще те наричам Белгарион.

– Много ми се иска да не го правиш.

– Моят бог ме порица – изстена Релг и н гласа му прозвуча отворачение към собствената му личност. – Аз не оправдах неговите очаквания.

Гарион не успя да го разбере. Какво имаше пък сега?

– Аз съм недостоен – продължи Релг, като едва сдържаше риданията си. – Когато УЛ заговори сред тишината на моето сърце, аз се почувствах издигнат над всички останали люде, но сега съм по-нисш от калта. – Обзет от болка, той започна да блъска главата си с юмруци.

– Стига! – остро изрече Гарион. – Ще се нараниш. Защо правиш всичко това?

– УЛ ми каза, че аз ще открия детето пред народа на Улго. Изтъкувах думите му, че той е обсипал тъкмо мен със специално благоволение.

– За какво дете приказваш?

– За детето. За новия горим. По такъв начин УЛ ръководи и закриля своя народ. Когато старият горим приключи своята мисия, УЛ поставя специален знак в очите на детето, което ще го наследи. Когато УЛ ми каза, че аз съм избран да посоча детето на Улго, аз разказах за това на другите, те започнаха да се отнасят с благоговение към мен и ме молеха да им приказвам с думите на УЛ. Аз виждах грях и поквара навсякъде около мен и ги отричах, и хората ме слушаха – ала думите бяха мои, не на УЛ. Заслепен от гордост, смятах, че говоря от името на УЛ. Пренебрегнах собствените си грехове и изобличавах греховете на другите. –

Гласът на Релг беше натежал от фанатични самообвинения. – Аз съм измет – заяви той. – Долен мерзавец. УЛ трябваше да вдигне ръка срещу мен и да ме унищожи.

– Това е забранено – изрече Гарион, без да мисли.

– Кой има власт да забрани нещо на УЛ?

– Не зная. Зная само, че да унищожаваш е забранено дори на боговете. Това е първото нещо, което научаваме.

Релг го изгледа остро и Гарион осъзна, че е допуснал ужасна грешка.

– Нима ти знаеш тайните на боговете? – недоверчиво попита фанатикът.

– Фактът, че са богове, няма нищо общо с другото – отговори Гарион. – Това правило се отнася за всички.

Очите на Релг блеснаха с внезапно родила се надежда. Той коленичи, захлупи се по очи на земята и се примоли на момъка:

– Прости греховете ми.

– Какво?

– Достигнах голяма висота, за която бях недостоен.

– Стрещил си – това е всичко. Просто не го прави повече. Моля те, стани, Релг.

– Аз съм лош и нечист.

– Ти ли?

– Имам нечисти помисли за жени.

Гарион, съвсем объркан, се изчерви.

– Всички си мислим такива неща понякога – рече той и нервно се изкашля.

– Моите мисли са грешни и порочни – изстена Релг. – Цял изгарям от тях.

– Сигурен съм, че УЛ разбира. Моля те, стани, Релг. Не трябва да го правиш.

– Молил съм се само с устните си, а не със сърцето и ума си.

– Релг...

– Търсех скрити пещери заради радостта от това, че ги намирам, а не защото ги посвещавах на УЛ. Така оскверних дарбата, дадена ми от Бога.

– Моля те, Релг...

Релг заблъска земята с ръце.

– Веднъж намерих една пещера, където ехото още пазеше гласа на УЛ. Но не казах за нея на другите, ами я задържах единствено за себе

си.

Гарион започна да се тревожи. Фанатикът, изглежда, полудяваше.

– Накажи ме, Белгарион – започна да го умолява Релг. – Наложих ми тежко покаяние за моя позор.

Умът на Гарион беше кристално чист. Той знаеше точно какво трябва да каже:

– Не мога да сторя това, Релг – изрече сериозно той. – Не съм в състояние да те накажа – нито пък мога да ти простя. Ако си извършвал нещо, каквито не би трябвало, това е въпрос между теб и УЛ. Щом смяташ, че е необходимо да бъдеш наказан, направи го сам.

Релг вдигна отчаяното си лице от земята и се взря в Гарион. После издаде задавен вик, изправи се несигурно и побягна с вой в тъмнината.

– Гарион! – В гласа на леля Поул звънна познатата остра нотка.

– Не съм сторил нищо – възрази по навик той.

– Какво му говори? – попита Белгарат.

– Ами той каза, че е направил най-различни грехове – обясни Гарион. – Искаше аз да го накажа и да му простя.

– Е?

– Ами не мога, дядо.

– И какво му е толкова трудното?

Гарион зяпна.

– Трябвало е да го поизлъжеш. Толкова ли е мъчно това?

– Да го излъжа? За такова нещо? – Гарион беше ужасен.

– Аз имам нужда от него, Гарион. А той няма да е в състояние да използва способностите си, ако е обезсилен от някаква религиозна истерия. Използвай ума си, момче.

– Не мога да го направя, дядо – упорито повтори Гарион. – Това е прекалено важно за него и аз не мога да го измамя.

– По-добре иди да го намериш, татко – рече леля Поул.

– Не сме приключили с този въпрос, момче – каза сърдито Белгарат и вдигна гневно показалец. След това, мърморейки ядосано, тръгна да дири Релг.

На Гарион изведнъж му стана съвсем ясно, че пътуването до Ктхол Мургос ще е дълго и неприятно.

ГЛАВА 20

Макар че лятото се задържа по-дълго в долините и равнините на

Алгария, есента беше кратка. Виелиците и вихрушките, които ги бяха застигнали в планините над Марагор и сред върховете на Улго, подсказваха, че зимата ще дойде рано и ще бъде сурова. Нощите вече започваха да стават мразовити.

Белгарат се беше отърсил от моментния си пристъп на гняв след неумението на Гарион да се справи с чувството за вина у Релг, ала с неумолима логика постави върху плещите на Гарион тежък товар.

– Поради някаква причина той ти се доверява – отбеляза старецът. – Затова ще го оставя изцяло на твоите ръце. Не ме е грижа какво ще правиш, но трябва да не му позволиш да се пръсне на хиляди парчета.

Отначало Релг оставяше без отговор усилията на Гарион да го измъкне от потиснатото му състояние, но след известно време един от пристъпите на паника, причинени от мисълта за откритото небе, разтърсиха фанатика и той започна да приказва – отначало колебливо, докато накрая набра силата на истински вулкан. Както Гарион се опасяваше, любимата тема на Релг беше грехът. Момъкът беше удивен колко много прости неща са грехове според Релг. Да забравиш да изречеш молитвата си преди ядене например се смяташе за тежко провинение. Когато мрачният списък от греховните постъпки на фанатика започна да нараства неимоверно, Гарион се усъмни, че повечето от греховете на улгоса са действителни. Бяха по-скоро измислени. Онова, което непрекъснато се появяваше в разговорите им, беше въпросът за жените и похотта. Релг настояваше да опише тези греховни мисли най-подробно, създавайки огромно неудобство на Гарион.

– Разбира се, жените не са същите като нас – подхвана с поверителен тон фанатикът, докато язدهа заедно един късен следобед. – Умоветите и сърцата им не са обърнати към светите неща както нашите. Те съзнателно желаят да ни прелъстят с телата си и да ни въвлекат в грях.

– Защо правят това, как мислиш? – внимателно попита Гарион.

– Сърцата им са изпълнени с похот – непреклонно заяви Релг. – Те изпитват особено голямо удоволствие, когато изкушават праведни мъже. Казвам ти честно, Белгарион, не би повярвал колко са хитри тези създания. Виждал съм доказателства за тази злина и в най-сериозни омъжени жени – съпруги на някои от моите най-горещи последователи. Те непрекъснато те докосват – само за миг, уж случайно, – полагат огромни усилия ръкавите на дрехите им да се повдигнат и най-нахално да изложат пред погледа закръглените им ръце, а пък подгъвът на роклите им винаги се закача някъде и показва глезените им.

– Щом те дразни, не гледай – предложи Гарион.

Релг остави тази забележка без внимание.

– Дори смятах да им забраня да стоят около мен, но после си помислих, че сигурно ще е по-добре, ако ги държа под око. По този начин можех да защита своите последователи от тяхната порочност. Известно време смятах, че би трябвало да забраня женитбата сред моите привърженици, ала някои от по-старите ми казаха, че ще изгубя младежите за вярата си. Все още съм убеден, че хрумването не е лошо.

– Нима то не би те лишила от всичките ти последователи? – попита Гарион. – Искам да кажа, ако го поддържаш достатъчно дълго време. Никакви женитби, никакви деца. Разбираш ли какво имам предвид?

– Това още не съм го обмислил докрай – призна Релг.

– Ами какво ще стане с детето – с новия горим? Ако двама души искат да се оженят и да си родят дете – тъкмо това особено, единствено дете – а ти ги убедиш да не се женят, нима тогава не се намесваш в делата на УЛ и не пречиш да се случи онова, което иска той!

Релг пое дълбоко дъх – явно тази мисъл никога не му бе идвала на ум. После пак изстена.

– Виждаш ли? Дори когато полагам най-големи усилия, аз винаги се препъвам и политам към греха. Прокълнат съм, Белгарион, прокълнат! Защо УЛ избра мен да покажа детето горим, когато съм толкова поковарен?

Гарион бързо смени темата, за да отклони фанатика от мислите му.

Девет дни пътешествениците се движеха сред безкрайното море от треви и през цялото това време всички – с безсърдение, което дълбоко нараняваше Гарион – изцяло го изоставиха в компанията на непрекъснато ораторстващия фанатик. Момъкът започна да се чумери и често хвърляше укорителни погледи към другарите си, ала те ги оставяха без внимание.

Най-после се изкачиха на върха на полегат дълъг хълм и за пръв път видяха огромната стена на източния склон – отвесна базалтова скала, която се издигаше цяла миля над равнината и се простираше додето поглед стига в двете посоки.

– Невъзможно! – категорично заяви Барак. – Никога не можем да се изкатерим оттук.

– Това въобще няма да бъде необходимо – каза му уверено Силк. – Зная една пътека.

– Някакъв таен път?

– Не точно таен – отговори Силк. – Но не мисля, че мнозина знаят за него. Той е точно пред очите ти – стига да знаеш накъде да гледаш.

Веднъж ми се наложи да напусна прибързано Мишрак ак Тул и случайно го открих.

– Човек добива чувството, че ти се е налагало да напускаш прибързано всяко място, където си бил.

Силк сви рамене.

– Да усетиш кога е дошло време да офейкаш е едно от най-важните неща, което научават хората с моя занаят.

– Ами реката пред нас няма ли да се окаже непреодолима пречка? – попита Мандорален и се вгледа в блестящата повърхност на река Алдур, която течеше между тях и мрачната, черна скала. Рицарят пак опипваше ребрата си.

– Мандорален, престани – скара му се леля Поул. – Никога няма да оздравеят, ако непрекъснато ги опипваш.

– Струва ми се, че вече са почти здрави, милейди – отговори рицарят. – Само едно още продължава да ми създава неприятности.

– Е, значи го остави на мира.

– На няколко мили нагоре по течението има брод – рече Белгарат в отговор на въпроса на рицаря. – По това време на годината реката не е дълбока и няма да е трудно да я прекосим.

Поеха по полегатия хълм към река Алдур. В късния следобед прекосиха брода и опънаха палатките си на срещуположната страна. На следващата сутрин продължиха към подножието на източния склон.

– Пътеката започва на няколко мили на юг оттук – каза Силк и ги поведе край огромната черна скала.

– Ще се катерим ли? – попита неспокойно Гарион и вдигна глава към извисяващата се на възбог стена. – Ами конете?

Силк поклати глава.

– Пътеката е легло на поток, врязало се в скалата. Е, малко е стръмно и тясно, но ще ни изведе до върха.

Оказа се, че пътеката е малко по-широка от цепнатина; тънка струйка вода се процеждаше в края ѝ и изчезваше в безредната грамада скални парчета край основата на склона.

– Сигурен ли си, че стига чак до върха? – попита Барак, гледайки под око тясното като комин леген на потока.

– Имай ми доверие – рече Силк.

– Никога, ако имах някакъв друг избор.

Пътеката беше ужасна, стръмна и осеяна със скали. На места беше толкова тясна, че трябваше да разтоварват конете преди буквално да ги изтикат с ръце върху огромните базалтови блокове, извисяващи се като

гигантски стъпала. Слабата струя вода, която течеше през ждрелото, правеше всичко хлъзгаво. Нещата се влошиха още повече, когато с перестите облаци, долетели от запад, в тесния пролом се разнесе смразяващо студено течение, дошло от безводните равнини на Мишрак ак Тул, разположени високо над главите им.

За изкачването им бяха необходими два дни и когато стигнаха до платото на около миля от основата на склона, всичките се чувстваха безкрайно изтощени.

– Сякаш някой ме е бил с пръчка – изстена Барак и се строполи на земята в обраслата с храсти клисура на самия връх на ждрелото.

– Ще се огледам наоколо – рече Силк и запълзя към края на клисурата, под бодливите шубраци. След няколко минути остро извири и го видяха как поривисто им маха с ръка да отидат при него.

Барак изпъшка и стана. Дурник, Мандорален и Гарион едва успяха да се изправят на изтръпналите си крака.

– Вижте какво иска – каза Белгарат. – Аз все още не съм готов да започна да шавам наоколо.

– Какво има? – попита Барак дребния драснианец, когато допълзяха до него.

– Имаме си компания – отвърна лаконично Силк и посочи към скалистата безводна равнина, която се простираше пред тях.

Облак жълт прах, понесен ниско над земята от мразовития вятър, им подсказа, че в далечината се движат ездачи.

– Патрул? – попита тихо Дурник.

– Едва ли – отговори Силк. – Тулите не са добри ездачи и обикновено патрулират пеш.

– Пред тях май има някой? – каза Гарион и посочи едно мъничко движещо се петънце на около половин миля пред ездачите.

– Да, има – каза Силк някак тъжно.

– Какво е това? – попита Барак. – Не бъди толкова потаен. Силк. Нямам настроение за това.

– Ездачите са кролими – обясни Силк. – Човекът, когото преследват, е тул, който трябва да бъде принесен в жертва и затова се опитва да избяга. Тук това се случва твърде често.

– Да предупредим ли Белгарат? – предложи Мандорален.

– Вероятно не е необходимо – отвърна Силк. – Кролимите тук обикновено са с нисък сан. Съмнявам се, че някой от тях притежава уменията на магьосник.

– Все пак ще отида да му кажа – рече Дурник и запълзя обратно

към мястото, където старецът почиваше с лея Поул и Релг.

– Докато не са ни видели, вероятно всичко ще бъде наред – каза Силк. – Изглежда, че кролимите са само трима, пък и са съсредоточили усилията си върху тула.

Бягащият мъж се беше приближил.

– Какво ще се случи, ако опита да се скрие тук, в клисурата? – попита Барак.

Силк сви рамене.

– Кролимите ще го последват.

– В такъв случай ще трябва да вземем предпазни мерки, нали?

Силк кимна и по лицето му грейна тънка, доволна усмивка.

– Дали пък да не го извикаме? – предложи Барак и охлаби мечата в ножницата си.

– Същата мисъл хрумна и на мен.

Дурник се върна и задъхано съобщи:

– Улф каза да ги държим под око, ала да не предприемаме нищо, ако не навлязат в клисурата.

– Какъв срам! – въздъхна Силк със съжаление.

Сега бягащият тул се виждаше ясно. Беше мъж с набито тяло, облечен с груба туника, препасана с колан на кръста. Косата му беше буйна и сплъстена, с цвят на тиня, лицето – изкривено от животинска паника. Той отмина тичешком мястото, където се криеха четиримата, и Гарион ясно чу как дъхът свири в гърлото му.

– Почти никога не се опитват да се скрият – каза Силк с мек глас, в който се бе промъкнала съчувствена нотка. – Само бягат. – И той поклати глава.

– Скоро ще го настигнат – отбеляза Мандорален.

Кролимите, които преследваха беглеца, носеха черни дрехи с качулки и полирани стоманени маски.

– По-добре да се наведем – посъветва ги Барак.

Всичките залегнаха. След няколко секунди тримата конници профучаха в галоп край тях. Копитата на конете им зачаткаха по твърдата земя.

– Ще го хванат след няколко минути – каза Гарион. – Тича точно към склона. Ще попадне в капан.

– Едва ли – мрачно отговори Силк.

След миг до ушите им долетя дълъг, отчаян писък, заглъхващ в дълбините на бездната.

– Очаквах, че ще постъпи така – прошепна Силк.

Стомахът на Гарион се преобърна при мисълта за страшната височина.

– Връщат се – предупреди ги Барак. – Залегнете.

Тримата кролими преминаха покрай клисурата. Яздеха бавно. Единият каза нещо, което Гарион не успя да разбере, другите двама се засмяха.

– Светът можеше да бъде много по-хубаво място с трима кролими по-малко – каза Мандорален с мрачен шепот.

– Привлекателна мисъл – съгласи се Силк. – Ала Белгарат вероятно няма да я одобри. По-добре да ги оставим да отминат. Иначе ще започнат да ги търсят.

Барак погледна с копнеж тримата кролими, после въздъхна с дълбоко съжаление.

– Хайде да се върнем долу – рече Силк.

Запълзяха към обраслата с храсталаци клисура. Когато се върнаха, Белгарат вдигна поглед.

– Отидоха ли си?

– Отдалечават се в галоп – каза му Силк.

– Какъв беше този вик? – попита Релг.

– Тримата кролими преследваха един тул до ръба на склона – отговори Силк.

– Защо?

– Бил е избран да участва в религиозен ритуал, но е отказал.

– Отказал е? – Гласът на Релг звучеше потресено. – Тогава наистина заслужава сполетялата го съдба.

– Не смятам, че разбираш природата на церемониите, възприети от кролимите, Релг – рече дребничкият драснианец.

– Човек трябва да се подчинява на волята на своя бог – настоя Релг. В гласа му се долавяше лицемерна нотка. – Религиозните задължения са най-важното нещо на света.

Очите на Силк заблещукаха хитро и той попита:

– Познаваш ли добре религията на ангараките, Релг?

– Интересува ме единствено религията на Улго.

– Човек би трябвало да знае за какво говори, преди да отсъжда и да дава становища.

– Остави го, Силк – намеси се леля Поул.

– Не мисля така, Поулгара. Не и този път. Няколко факти могат да бъдат добре дошли за нашия благочестив приятел. Изглежда, му липсва широк кръгзор. – Силк се обърна отново към Релг. – В същността на

ангаракската религия лежи ритуал, който повечето хора възприемат като противен. Тулите посвещават целия си живот на стремежа да го избегнат. Това е от основно значение в живота на този народ.

– Отвратителни хора! – заяви Релг сурово.

– Не. Тулите са глупави – притежават дори животински черти, – но в никакъв случай не са отвратителни. Разбираш ли, Релг, ритуалът за който говорим, изисква принасяне в жертва на човешки същества.

Релг смъкна покривалото от очите си и вторачи невярващ поглед в драснианеца.

– Всяка година две хиляди тули се принасят в жертва на Торак – продължи Силк, впил очи в изуменото лице на Релг. – Кролимите разрешават жертвата да бъде заменена от роб, затова всеки тул цял живот работи с една-единствена цел: да спечели достатъчно пари, за да си купи роб, който ще го замести на олтара, ако нещастникът бъде избран за жертвоприношението. Ала понякога робите умират – или успяват да избягат. Ако бъде избран тул, който не притежава роб, той обикновено се опитва да бяга. Кролимите го преследват – имат богата практика и затова са добри ловци на хора. Никога не съм чувал някой тул да се е измъкнал жив от тях.

– Техен дълг е да се подчинят – упорито настояваше Релг, макар че сега изглеждаше по-малко сигурен.

– По какъв начин се извършва жертвоприношението? – попита Дурник разстроено. Това, че тулът се бе хвърлил в пропастта, очевидно го беше потресло.

– Процедурата е съвсем проста – отговори Силк, внимателно наблюдавайки Релг. – Кролимите слагат тула на олтара и изтръгват сърцето му. После изгарят сърцето на бавен огън. Торак не се интересува от цялото тяло на тулите. Единственото, което желае, е сърцето.

При тези думи Релг се сви.

– Принасят в жертва и жени – настойчиво продължи Силк. – Ала жената разполага с по-прост начин да се отърве. Кролимите не принасят в жертва бременни жени – това ги обърква, когато броят жертвите – затова жените на тулите се опитват да бъдат винаги бременни. Това обяснява факта защо има толкова много тули и защо тулските жени се ползват с лоша слава по отношение на ненаситния си апетит за мъже.

– Чудовищно – простена Релг. – Смъртта е по-добрият избор от такова долна поквара.

– Човек остава мъртъв много дълго време, Релг – изрече Силк със студена усмивка. – Малко поквара се забравя твърде бързо, особено ако

се постараш да го направиш. И особено ако животът ти зависи от малката доза поквара.

Лицето на Релг беше разтревожено – той се бореше с отвращението си.

– Ти си зъл човек – обвини той Силк, макар че гласът му не прозвуча убедено.

– Зная – призна Силк.

Релг се обърна към Белгарат.

– Вярно ли е това, което казва?

Вълшебникът замислено почеса брадата си.

– Струва ми се, че той разказа почти всичко – отговори той. – Думата „религия“ означава различни неща за различните народи, Релг, и зависи от природата на техния бог. Трябва да прозреш това със силата на своя ум. Така може би ще се справиш по-леко с трудностите, които ще изникнат по пътя ти.

– Смятам, че вече изчерпахме възможностите на този разговор, татко – подхвърли леля Поул. – Освен това ни чака дълъг път.

– Правилно – съгласи се вълшебникът и се изправи.

Подкараха конете си през безводната плетеница от струпани една върху друга скали и хилави храсти, които се простираха по западната граница на земята на тулите. Вятърът, който непрестанно духаше над склона, беше смразяващо студен, но само на отделни места имаше тънък сняг.

Очите на Релг привикнаха към слабата светлина, а и облаците, изглежда, успокоиха паниката, която откритото небе предизвикаше у него. Ала очевидно той преживяваше тежък период. Светът на повърхността му беше чужд и всичко, с което влизаше в контакт, разрушаваше предварително изградените му представи. Но това беше също така и период на дълбок личен религиозен смут и кризата, в която бе изпаднал, се отразяваше и на речта, и на действията му. В определени моменти той лицемерно отричаше порочната поквара на другите хора и лицето му бе сковано от строга добродетелност, а в следващия миг се гърчеше в агония на себенавист и признаваше вината и греховете си в безконечна тирада пред всеки, изразил желание да го слуша. Огромните му тъмни очи, надничачи изпод качулката на люспестата ризница, пламтяха от чувства. Всички – дори търпеливият, добросърдечен Дурник – го избягваха, изоставяйки го изцяло на Гарион. Релг често спираше, за да каже молитвите си или заради други неясни ритуали, които, изглежда, винаги бяха свързани с пълзене в калта.

– Ако се движим с тази скорост, ще ни трябва цяла година, докато стигнем в Рак Ктхол – избоботи кисело Барак при един подобен случай.

– Имаме нужда от него – спокойно отвърна Белгарат. – А той пък има нужда от онова, което прави. И ще го изтърпим, щом се налага.

– Наближаваме северните предели на Ктхол Мургос – каза Силк и посочи верига ниски хълмове. – Прекосим ли границата, няма да можем да спираме както сега. Трябва да яздим колкото е възможно по-бързо, докато се доберем до Южния път на керваните. Мургите непрекъснато патрулират и се отнасят с неодобрение към хора, предпочитайщи обиколните пътища. Стигнем ли Южния път, ще бъдем извън опасност, но не бива да ни спират преди да сме стигнали там.

– Нима няма да ни задават въпроси, когато се движим по Пътя на керваните, принц Келдар? – попита Мандорален. – Нашата компания е доста странно съчетана, а мургите са подозрителни.

– Ще ни наблюдават – призна Силк. – Но няма да се намесват в работите ни, докато не се отклоним от Пътя на керваните. Договорът между Таур Ургас и Ран Боруни гарантира свободата на пътуване по този маршрут и никой мург на света не би проявил глупостта да постави в неловко положение своя крал, като го наруши. Таур Ургас е много строг към хората, които не се подчиняват на заповедите му.

Скоро навлязоха в територията на Ктхол Мургос и незабавно се понесоха в галоп. След като изминаха около една левга, Релг понечи да спре коня си.

– Не сега, Релг – каза му рязко Белгарат. – По-късно.

– Но...

– УЛ е търпелив бог. Той ще почака. Продължавай напред.

Яздеха в галоп сред неплодната равнина към Пътя на керваните, пелерините им плющяха в мразовития вятър. Късно следобед стигнаха до целта си. Южният път на керваните не беше път в истинския смисъл на думата, ала вековете, изпълнени с пътешествия, бяха утвърдили категорично неговите очертания. Силк се огледа със задоволство и каза:

– Успяхме. Сега отново ставаме честни търговци и никой мург на света няма да посмее да се изпречи на пътя ни. – Драснианецът обърна коня си на изток и ги поведе, придавайки си изключително самоуверен вид. Изправи рамене и надутو започна да вири нос и Гарион разбра, че Силк се подготвя вътрешно за новата си роля. Когато срещнаха един добре пазен керван на толнебрански търговец, поел на запад, Силк беше приключил превъплъщаването си и поздрави търговеца с приятелския тон, типичен за човек с този занаят.

– Добър ви ден, достопочтени велики търговец – обърна се той към толнедренеца, отчитайки знаците, разкриващи ранга на неговия събеседник. – Ако сте в състояние да ми отделите минутка, бихме могли да обменим информация за положението по пътя. Вие идвате от изток, а аз тъкмо пристигам от земите на запад оттук. Този обмен може да се окаже благотворен и за двамата ни.

– Прекрасна идея – съгласи се толнедренецът.

Достопочтеният велик търговец беше набит мъж с високо чело, облечен в обшита с кожи пелерина, плътно загърнат около тялото му, за да го предпазва от ледения вятър.

– Името ми е Амбар – заяви Силк. – Амбар от Коту.

Толнедренецът кимна, учтиво изразявайки почитителното си отношение към човека на среща.

– Калвор – представи се той. – От Тол Хорб. Избрали сте тежък сезон за пътуване на изток, Амбар.

– Какво да се прави, нужда – каза Силк. – Паричните ми възможности са ограничени, а цените на квартирите през зимата в Тол Хонет сяха да глътнат и малкото, което имам.

– Хонетите са ненаситници – съгласи се Калвор. – Ран Боруни още ли е жив?

– Беше, когато напуснах града.

Калвор направи гримаса.

– И караниците кой ще наследи трона продължават?

Силк се засмя.

– О, да.

– Онази свиня Кадор от Тол Вордю още ли продължава да бъде силната личност?

– Разбрах, че за Кадор настанали тежки времена. Дочух, че направил опит да отнеме живота на принцеса Се'недра. Предполагам, че императорът ще предприеме мерки, за да го изличи от списъка на поданиците си.

– Каква прекрасна новина – рече Калвор и лицето му светна.

– Как е пътят на изток? – попита Силк.

– Няма много сняг – отговори Калвор. – Разбира се, в Ктхол Мур-гос никога няма. Много безводно кралство. Но е студено. В проходите е направо мразовито. Ами как е в планините в източна Толнедра?

– Когато минахме оттам, валеше сняг.

– Точно от това се страхувах – рече Калвор мрачно.

– Вероятно щеше да е по-добре, ако бях те изчакали до пролетта,

Калвор. Най-тежката част от пътешествието тепърва ви предстои.

– Трябваше да се махна от Рак Госка. – Калвор се огледа, сякаш очакваше да види някой, който подслушва, и каза сериозно: – Направо си дирите белята, Амбар.

– О?

– Сега не е време да отивате в Рак Госка. Мургите са обезумели.

– Обезумели ли? – тревожно повтори Силк.

– Няма друго обяснение за поведението им. Арестуват честни търговци по най-незначителни обвинения, всеки, който пристига от запад, непрекъснато е следен. Не е време човек да заведе дама на това място.

– Сестра ми – представи я Силк, поглеждайки към леля Поул. – Тя вложи свои пари в предприятието ми, но няма доверие в мен. Настоя да ме придружи, за да е сигурна, че не я мамя.

– Лично аз не бих отишъл в Рак Госка – посъветва го Калвор.

– Притиснат съм отвсякъде – промърмори безпомощно Силк. – Пък и вече нямам друг избор, нали?

– Честно ще ти кажа каква е цената на човешкия живот в Рак Госка сега, Амбар. Един почтен търговец, когото познавам, беше обвинен, че е проникнал със сила в женските стаи в къщата на мурги.

– Е, и това се случва понякога. Жените на мургите се славят с красотата си.

– Амбар – рече Калвор огорчено. – Този човек беше на седемдесет и три години.

– Значи неговите синове могат да се гордеят с жизнеността му – засмя се Силк. – Но защо „беше“?

– Защото беше осъден на смърт и побит на кол – отговори Калвор и потрепера. – Войниците ни подбраха и ни накараха да гледаме. Беше ужасно.

Силк се намръщи.

– И няма никаква вероятност обвиненията да бъдат истински?

– Той беше седемдесет и три годишен, Амбар – повтори Калвор. – Обвинението очевидно беше изфабрикувано. Ако не знаех какво печели Таур Ургас от нас, щях да предположа, че кралят на мургите се опитва да изхвърли всички западни търговци от Ктхол Мургос. Рак Госка вече не е безопасно място.

Силк направи гримаса.

– Кой би могъл да каже какво мисли Таур Ургас?

– Той печели от всяка сделка в Рак Госка. Трябва да е луд, за да ни изхвърли съзнателно от града.

– Срещал съм Таур Ургас – мрачно каза Силк. – Здравият разум не е сред неговите недостатъци. – Драснианецът се огледа отчаяно. – Вложих всичко, което притежавам, плюс всичко, което успях да взема на заем, в това начинание. Ако сега се върна, ще бъда разорен.

– Можете да поемете на север, след като преминете през планините – предложи Калвор. – Прекосете реката при Мишрак ак Тул и отидете в Тул Марду.

Силк се намръщи.

– Ненавиждам да търгувам с тули.

– Има още една възможност – добави толнедранецът. – Нали ви е известно къде е средата на пътя между Тол Хонет и Рак Госка?

Силк Кимна.

– Там открай време има станция за снабдяване с провизии на мургите – храна, резервни коне и други неща от първа необходимост. Както и да е, откакто започнаха неприятностите в Рак Госка, неколцина предприемчиви мурги се установиха там и сега купуват стоките на цели кервани – заедно с конете и всичко останало. Цените не са така привлекателни, както в Рак Госка, ала все пак има шанс за някаква печалба и не е необходимо да се излагате на опасност, за да я приберете в джоба си.

– Но в такъв случай ще остана без стоки за обратното пътуване – възрази Силк. – Половината от печалбата се губи, ако не докараш нищо за продан в Тол Хонет.

– Но ще запазите живота си Амбар – изрече многозначително Калвор и пак се огледа нервно, сякаш очакваше някой да го арестува. – Аз няма да се върна в Ктхол Мургос – твърдо заяви той. – Като всеки нормален човек бих поел рискове в името на добрата печалба, ала не бих предприел повторно пътуване до Рак Госка срещу всичкото злато на света.

– Какво е разстоянието до станцията за провизии? – попита Силк, видимо разтревожен.

– Вече трети ден, откакто тръгнахме оттам – отговори Калвор. – На добър път, Амбар – каквото и да решиш да правиш. Трябва да тръгваме. Искам да измина още няколко левги преди да дойде време за ношуване. В Толнедранските планини може и да има сняг, но поне ще съм се измъкнал от Ктхол Мургос и от юмрука на Таур Ургас.

ГЛАВА 21

Южният път на керваните лъкатушеше сред безводни долини, разположени в посока изток-запад. Заобикалящите ги върхове бяха високи – вероятно по-високи от планините на запад, ала единствено най-горните части на склоновете бяха едва-едва покрити със сняг. Облаците над главите им придаваха на небето мръсносивкав цвят, ала влагата, която носеха, не попадеше в тази изсъхнала пустош от пясък, скали и хилави тръни. Макар че не валеше сняг, студът бе не по-малко смразяващ. Вятърът непрекъснато духаше и срязваше като нож.

Пътешествениците яздеха на изток с много добра скорост.

– Белгарат – рече Барак през рамо. – На онзи хребет пред нас има един мург – малко на юг от пътя.

– Виждам го.

– Какво прави?

– Наблюдава ни. Но няма да предприеме нищо, докато се движим по Пътя на керваните.

– Те винаги наблюдават по този начин – заяви Силк. – Мургите обичат да следят всичко в кралството си.

– Онзи толнедранец – Калвор – подхвана Барак, – смяташ ли, че преувеличава?

– Не – отговори Белгарат. – Мисля, че Таур Ургас дири благовиден предлог да затвори Пътя на керваните и да изхвърли всички западняци от Ктхол Мургос.

– Защо? – попита Дурник.

Белгарат сви рамене.

– Предстои война. Таур Ургас знае, че много от търговците, които се движат по този маршрут до Рак Госка, са шпиони. Той скоро ще докара на север армии от юг и желае да запази числеността и движенията им в тайна.

– Каква ли пък армия може да бъде събрана от такова пусто и неопитаемо кралство? – попита Мандорален.

Белгарат обходи с поглед високата студена пустиня.

– Това е само малка част от Ктхол Мургос. Страната се простира на хиляди левги на юг. Там има градове, които никога човек от запада не е виждал – дори не знаем имената им. Тук, на север, мургите играят много сложна игра, за да скрият истинския Ктхол Мургос.

– Значи мислиш, че войната непременно ще избухне?

– Може би през следващото лято – отвърна Белгарат. – А може би и през по-следващото.

– Ще бъдем ли готови? – попита Барак.

– Ще се опитаме.

Леля Поул изсумтя от погнуса.

– Какво има? – бързо я попита Гарион.

– Лешояди – отговори тя. – Отвратителни животни.

Дузина птици с тежки тела пляскаха с криле и пищяха над нещо край пътя.

– С какво ли се хранят тук? – попита Дурник. – Не съм виждал никакви животни.

– По всяка вероятност кълват някакъв кон – или човек – рече Силк.
– Тук, горе, няма нищо друго.

– Нима биха оставили човек, без да го погребат? – попита ковачът.

– Заравят го само отчасти – обясни Силк. – От време на време някои разбойници решават, че набезите по пътя на керваните са лесна работа. Мургите бързо им дават да разберат колко сериозна грешка са допуснали.

Дурник го погледна въпросително.

– Хващат ги – продължи Силк, – зариват ги до врата в земята и ги оставят на произвола на съдбата. Лешоядите са научили, че човек е безпомощен в това състояние. И много често стават нетърпеливи и не си правят труда да изчакат човека да умре, преди да започнат да го ядат.

– Интересен начин за обуздаване на бандитите – рече Барак почти одобрително. – Дори и на мургите понякога може да им хрумне нещо полезно.

– За съжаление мургите автоматично приемат, че всеки, който не се движи по пътя, е бандит.

Лешоядите нагло продължаваха да се хранят и не пожелаха да напуснат ужасното си пиршество, когато групата на пътешествениците премина на не повече от двадесет разкрача от пернатото им сборище. Телата и крилата им скриваха каква точно е храната им – факт, за който Гарион им беше дълбоко благодарен. Ала каквото и да ядяха, то не беше голямо.

– Трябва да останем съвсем близо до пътя, когато спрем да пренощуваме – каза Дурник разтревожено.

– Много мъдро хрумване – съгласи се Силк.

Информацията на толнедранския търговец за импровизирания панаир по средата между Тол Хонет и Рак Госка се оказа точна. В ранния

следобед на третия ден те се изкачиха на едно възвишение и видяха няколко палатки, заобикалящи солидна каменна постройка, издигната край пътя.

– Какво мислиш? – обърна се Силк към Белгарат.

– Късно е – отговори старецът. – И без това ще трябва да спрем, за да пренощуваме, а би изглеждало необичайно, ако подминем това място.

Силк кимна.

– Ала ще трябва да опитаме да скрием някъде Релг – продължи Белгарат. – Никой няма да повярва, че сме обикновени търговци, ако видят, че заедно с нас пътува улгос.

Силк се замисли за миг, после каза:

– Ще го увием в одеяла и ще казваме на всеки, който попита, че страда от тежка болест. Хората се стремят да стоят по-далеч от болните.

Белгарат кимна.

– Можеш ли да се преструваш на болен? – попита той Релг.

– Аз съм болен – отговори улгосът съвсем сериозно и кихна. – Винаги ли е толкова студено тук!

Леля Поул приближи коня си до неговия и протегна ръка към челото му.

– Не ме докосвай! – Релг се отдръпна.

– Стига вече де – каза вълшебницата, докосна за миг челото му и внимателно го огледа. – Той се е простудил, татко – обяви тя. – Щом спрем за нощуване, ще му дам да изпие нещо... Защо не ми каза, Релг?

– Ще изтърпя всичко, което ми изпраща УЛ – заяви Релг. – Това е наказание за моите грехове.

– Не – категорично заяви тя. – Това няма нищо общо с греха и наказанието. Обикновена настинка – нищо повече.

– Ще умра ли? – спокойно попита Релг.

– Разбира се. Никога ли не си настивал!

– Не. Никога през живота си не съм боледувал.

– Е, вече няма да можеш да казваш така – рече деликатно Силк, измъкна одеяло от един от вързопите и му го подаде. – Завий се и си го дръпни над главата. Опитай се да изглеждаш така, като че наистина страдаш.

– Но аз страдам – отвърна Релг и се разкашля.

– Но трябва и да ти личи – подчерта Силк. – Мисли за греховете си – това ще те накара да изглеждаш наистина нещастен страдалец.

– Аз непрекъснато мисля за греховете си. – Релг пак се разкашля.

– Зная – увери го Силк. – Но се опитай да мислиш още по-усилено.

Спуснаха се към палатките. Сухият леден вятър шибаше лицата им.

– Предполагам, че първо трябва да спрем в станцията за провизии – предложи Силк и посочи към квадратната каменна сграда, приклеknала като звяр между палатките. – Така би изглеждало по-естествено. Оставете нещата в мои ръце.

– Силк! Ах ти крастав драсниански крадецо! – изрева дрезгав глас от една близка палатка.

Очите на Силк леко се разшириха, после той се ухили.

– Май разпознавам квиченето на едно крастава надракско куче – рече той достатъчно високо, за да бъде чуто от мъжа в палатката.

Строен надрак с черно филцова палто и плътно прилепнала кожена шапка излезе с широки крачки от палатката. Очите му притежаваха особената ъгловатост, характерна за всички ангараки, ала за разлика от мъртвите погледи на мургите, в тях проблясваха приятелски искрици.

– Още ли не са те хванали, Силк? – попита той. – Бях сигурен, че досега все някой е успял да ти одере кожата.

– Виждам, че си пиан както винаги – злобно се подсмихна Силк. – От колко време си така насвяткан, Ярблек?

– Кой ли пък ги брои! – изсмя се надракът и се олюля. – Какво правиш в Ктхол Мургос, Силк? Мислех си, че тлъстият ти крал има нужда от теб в Гар ог Надрак.

– Станах прекалено известен по улиците на Яар Надрак – отговори Силк. – Стигна се дотам, че всички започнаха да ме избягват.

– И защо ли? – саркастично подметна Ярблек. – Какво толкова, че мамиш в сделките, че подправяш заровете, че си позволяваш разни неща със съпругите на честните хора и че си шпионин?

– Чувството ти за хумор е съкрушително както винаги, Ярблек.

– То е единственият ми недостатък – призна си пийналият надрак. – Слез от коня де, Силк. Ела в палатката ми да се напием. Доведи и приятелите си. – И след тези думи той с олюляване се прибра.

– Стар познат – бързо обясни Силк и скочи от седлото.

– Можем ли да му имаме доверие? – попита подозрително Барак.

– Не съвсем, но иначе е свестен. Наистина не е лош – за надрак. Знае всичко, което става наоколо, а ако се напие достатъчно, можем да измъкнем полезна информация.

– Ами да видим какво ще ни каже – рече Белгарат.

Слязоха от седлата и завързаха конете край палатката на надрака, после вкупом влязоха вътре. Подът и стените бяха покрити с дебели

алени килими. Газена лампа висеше от хоризонталната подпора на покрива, един нажежен до червено мангал излъчваше вълни топлина.

Ярблек седеше с кръстосани крака на килима в дъното на палатката, сложил ръка върху голямо черно буре.

– Влизайте, влизайте – отсечено каза той. – Затваряйте бързо. Ще изскочи всичката топлина.

– Това е Ярблек – представи го Силк, – почтен търговец и всеизвестен пияница. Познаваме се от години.

– Моята палатка е на ваше разположение – безразлично изхълца Ярблек. – Тя много-много не струва, но се разполагайте. В оная купчина вехтории до седлото ми има чаши. Някои дори са чисти. Хайде всички да си пийнем.

– Това е госпожа Поул, Ярблек – представи я Силк.

– Хубава жена – отбеляза Ярблек и я изгледа нахално. – Извинявай, че не ставам, госпожо, но в момента съм малко замаян – може би е от храната.

– Разбира се – съгласи се тя с къса, суха усмивка. – Човек винаги трябва да внимава какво слага в стомаха си.

– Самият аз хиляда пъти съм си го повтарял. – Той я изгледа с премрежен поглед, когато тя махна качулката си и свали пелерината от раменете си, после каза: – Забележително красива жена, Силк. Дали не би си помислил да ми я продадеш?

– Не можеш да си позволиш да ме купиш, Ярблек – отвърна тя, без въобще да дава вид, че се е обидила.

Ярблек се вгледа в нея, след това избухна в смях.

– В името на носа на Едноокия! Обзалагам се, че няма да мога, пък и сигурно си скрила кама някъде под дрехите си. Ако се опитам да те открадна, ще ми разпориш тумбака, нали?

– Естествено.

– Каква жена! – изкикоти се Ярблек. – А можеш ли да танцуваш?

– Никога не си виждал такива танци през живота си, Ярблек – засмя се тя.

Очите на Ярблек пламнаха.

– Като се напием, ще ни потанцуваш ли?

– Ще видим – рече тя и в гласа ѝ потрепна обещание.

Гарион беше изумен от нахалството, което си позволяваше този мъж. Беше очевидно, че Ярблек очаква жените да се държат тъкмо по този начин, ала Гарион се чудеше кога леля Поул е изучила така добре обичаите на надраките, че да реагира, без въобще ни най-малко да се

смущава.

– Това е господин Улф – рече Силк и посочи Белгарат.

– Имената нямат значение – махна с ръка надракът. – Бездруго ще ги забравя. – Ала все пак изгледа проникателно всички от групата. – Всъщност – продължи той и гласът му прозвуча съвсем трезво – по-добре ще е въобще да не научавам имената ви. Човек не може да издаде онова, което не знае, а пък вие сте прекалено добре съставена компания, за да си навирате носовите в Ктхол Мургос с честни намерения. Донесете си чаши. Това буре е почти пълно, а имам и още едно, което се изстудява ей там зад палатката.

Всички си взеха чаши и насядаха до Ярблек.

– Щях да ви наляя както подобава на гостоприемнен домакин – каза Ярблек, – но много ми треперят ръцете и разливам. Наливайте си сами.

Бирата на Ярблек беше много тъмна и имаше богат, почти плодов аромат.

– Интересен вкус – учтиво вметна Барак.

– Моят пивовар нарязва в бъчвите сушени ябълки – обясни надракът. – Те поемат част от тръпчивостта. – Той се обърна към Силк. – Мислех, че не харесваш мургите.

– Не ги харесвам.

– Какво търсиш тогава в Ктхол Мургос!

Силк сви рамене.

– Тук съм по работа.

– Чия работа? Твоя или на крал Родар?

Силк му намигна.

– Така си и мислех. В такъв случай ти желая късмет. Дори бих предложил да ти помогна, но вероятно е по-добре да не си пъхам носа дето не ми е работа. Мургите се съмняват в нас повече отколкото във вас, алорните – не че наистина ги обвинявам. Всеки надрак, който носи с достойнство това име, би се отклонил на десет левги от пътя си, ако има възможност да пререже гърлото на някой мург.

– Твоята привързаност към вашите братовчеди трогва сърцето ми – ухили се Силк.

Ярблек се намръщи.

– Братовчеди ли! Ако ги нямаше кролимите, щяхме да изтребим цялата им студенокръвна раса още преди няколко поколения. – Той си си па още една чаша бира, вдигна я и викна: – По дяволите мургите!

– Смятам, че намерихме нещо, за което можем да пием заедно – рече Барак с широка усмивка. – По дяволите мургите!

– И дано по задника на Таур Ургас избият циреи – добави Ярблек, изпи чашата, наля още една и отново я гаврътна на един дъх. – Малко съм пиян – призна надрактът.

– Никога нямаше да се досетим – каза леля Поул.

– Харесвам те, момиче – ухили й се Ярблек. – Ще ми се да можеж да те купя. Знаеш ли, нямаше да ми избягаш след първата нощ.

– Сигурно – отвърна леля Поул с усмивка. – Това създава лоша репутация на жената, нали разбираш.

– Ама много си права – съгласи се Ярблек, примигна и тъжно поклати глава. – Та както ви казах – продължи той, – малко съм пийнал. Може би въобще не трябва да приказвам за това, но сега не е време за падниците да ходят в Ктхол Мургос – особено пък алорни. Напоследък дочувам странни неща. В Рак Ктхол се разнесе слух, че страната на мургите ще бъде прочистена от чужденците. Таур Ургас носи короната и изпълнява ролята на крал в Рак Госка, ала старият кролим в Ктхол Мургос държи сърцето на Таур Ургас в ръката си. Кралят на мургите добре знае, че ако Ктучик стисне само веднъж, тронът му ще остане празен.

– Десетина левги на запад оттук срещнах един толнедранец, който ми каза същото – каза сериозно Силк. – Съобщи ми, че търговците от запада масово били арестувани по фалшиви обвинения.

Ярблек кимна.

– Това е само първата стъпка. Човек винаги може да предскаже какво ще направят мургите – те имат толкова слабо въображение. Таур Ургас все още не е напълно готов открито да нанесе обида на Ран Боруни, като изколи всички западни търговци в кралството, ала скоро и това ще стане. Вероятно Рак Госка вече е затворен град и Таур Ургас може да съсредоточи вниманието си върху покрайнините на държавата. Предполагам, че тъкмо затова идва тук.

– Какво! – Лицето на Силк видимо пребледня.

– Мислех, че знаеш – рече Ярблек. – Таур Ургас се движи в боен марш към границата, следван от цяла армия. Предполагам, че възнамерява да я затвори.

– На какво разстояние оттук се намира? – попита Силк.

– Казаха ми, че вече бил наблизно – отговори Ярблек. – Какво има?

– Имаме някои неуредени сметки – бързо отговори Силк и уплашено скочи. – Не бива да съм тук, когато пристигне.

– Къде ще ходиш? – бързо го попита Белгарат.

– На някое сигурно място. Ще ви намеря. – И той изхвърча от палатката. След малко чуха топуркане на копита.

– Да отида ли с него? – обърна се Барак към Белгарат.

– Никога не можеш да го стигнеш.

– Чудя се какво ли е направил на Таур Ургас – рече замислено Ярблек, после се изкикоти. – Сигурно е било нещо ужасно, ако съдим по това как изфуча оттук.

– Дали ще е безопасно да се отклони от Пътя на керваните? – попита Гарион. Беше си спомнил лешоядите и ужасния им пир край пътя.

– Не се тревожи за Силк – уверено отговори Ярблек.

В далечината се разнесе бавно, отмерено туптене. Ярблек с омраза присви очи и изръмжа:

– Изглежда, че Силк изчезна точно навреме.

Туптенето стана по-високо и се превърна в глухо отекващ гръм. Съвсем смътно сред този шум се чуваше подобно на стон пеене, подето от стотици гласове.

– Какво е това? – попита, Дурник.

– Таур Ургас – отговори Ярблек и плю. – Това е маршът на войната, любимият марш на краля на мургите.

– На войната ли?

– Таур Ургас винаги е във война – отвърна Ярблек с дълбоко презрение. – Дори и когато няма с кого да воюва. Дори в собствения си палат той спи, без да сваля бронята и доспехите си. Затова от него се носи лоша миризма, но мургите бездруго вонят, така че това няма никакво значение. Добре ще е да отида и да видя какво възнамерява да прави. – Пийналият търговец тежко се надигна. – Вие чакайте тук. Това е надракска палатка, а между ангараките би трябвало да се спазват определени благо прилични отношения. Войниците му няма да влязат тук, така че ще бъдете на сигурно място, докато останете вътре. – По лицето му беше изписана ледена омраза.

Песента и отмерените удари на барабаните се чуваха все по-силно. Акомпанираха им пронизителни флейти. Изведнъж гръмнаха басови, плътни звуци на рог.

– Какво мислиш, Белгарат? – избоботи Барак. – Този Ярблек ми изглежда достатъчно свестен, ала все пак си е ангарак. Само да каже една дума и стотина мурги веднага ще обкръжат палатката.

– Той има право, татко – съгласи се леля Поул. – Достатъчно добре познавам надраките и съм сигурна, че този Ярблек въобще не беше толкова пиян, колкото се преструваше.

– Не е съвсем разумно да заложим всичко на факта, че надраките презират мургите – сви устни Белгарат. – Може би ще постъпим

несправедливо към Ярблек, но във всеки случай ще е по-добре, ако се измъкнем оттук преди Таур Ургас да сложи постове и патрули около станцията. Няма начин да узнаем колко дълъг ще е престоят му тук и можем да имаме големи неприятности, докато се измъкнем.

Дурник смъкна червения килим от задната стена на палатката, измъкна няколко колчета, повдигна брезента и каза:

– Оттук ще е по-лесно.

– Да вървим тогава – реши Белгарат.

Измъкнаха се един след друг. Мразовитият вятър духаше все така силно.

– Доведете конете – тихо каза Белгарат и се огледа с присвити очи.

– Онази клисура ей там. – Вълшебникът посочи коритото на пресъхнала река, завършващо точно зад последния ред палатки. – По всяка вероятност всички ще наблюдават пристигането на Таур Ургас и ще можем да се измъкнем.

– Дали кралят на мургите би могъл да те познае, Белгарат? – попита Мандорален.

– Може би. Никога не сме се срещали, но от много време описанието ми е шумно огласявано в цял Ктхол Мургос. Най-добре ще е да не поемаме никакъв риск.

Изведоха конете си под прикритието на палатките и благополучно се добраха до клисурата.

– Тя стига чак до върха на хълма – каза Барак. – Никой няма да ни види, докато се движим по нея, а щом стигнем до билото, ще го прехвърлим и ще се измъкнем.

– Свечерява се. – Белгарат погледна към свъсеното небе. – Хайде да почакаме, докато се стъмни.

Заизкачваха се по сухата клисура и стигнаха почти до билото. Спяха да изчакат нощта, а Барак и Гарион слязоха надолу и залегнаха зад един хилав храст.

– Виж ги, пристигат – измърмори Барак.

Безчет мурги с мрачни лица, подредени по осем в редица, навлязоха в лагера под ритмичния тътен на огромни барабани. В средата им, яхнал черен кон, под плющящо на вятъра черно знаме яздеше Таур Ургас. Той беше висок мъж с тежки, полегати рамене и ъгловато, безмилостно лице. Дебелите нитове на ризницата му бяха потопени в стопено червено злато и изглеждаше, сякаш са покрити с кръв. Дебел метален пояс пристягаше кръста на краля, а ножницата на меча, легнала върху лявото му бедро, беше инкрустирана със скъпоценни камъни. Островърхият му

стоманен шлем бе нахлупен над черните му вежди и към него беше прикована кървавочервената корона на Ктхол Мургос. Качулка, изплетена от телени брънки, покриваше врата и гърба на краля и се спускаше върху раменете му. Таур Ургас спря пред каменната сграда на станцията и заповяда:

– Вино!

Гласът му, понесен от ледения вятър, прозвуча заплашително близо и Гарион се сви още по-ниско под храста. Началникът на станцията ти-чешком влезе вътре и се върна с плоска бутилка и метална чаша. Таур Ургас взе чашата, изпи я и после бавно я смачка в шепата си. Барак презрително изсумтя.

– Защо направи така? – прошепна Гарион.

– Никой не може да пие от чаша, от която е пил Таур Ургас – отговори червенобрадият черек. – Ако крал Анхег се държеше така, войните му отдавна да са го удавили в залива на Вал Алорн.

– Имаш ли списък с имената на всички чужденци тук? – попита кралят началника на станцията. Гласът му, понесен от вятъра, отчетливо долетя до ушите на Гарион.

– Направих каквото заповядахте, скъпи кралю – отговори началникът на станцията с раболепен поклон, измъкна някакъв свитък от ръкава си и го подаде на своя владетел.

Таур Ургас разгъна свитъка и го погледна.

– Ярблек от Гар ог Надрак да дойде при мен – изрева един офицер от свитата на краля.

Ярблек пристъпи няколко крачки напред.

– Ааа, братовчедо от север – каза студено Таур Ургас.

– Ваше величество – отвърна Ярблек и се поклони.

– Ще бъде добре, ако си тръгнеш оттук, Ярблек – каза кралят. – Войниците ми имат строги заповеди и някои може да не разпознаят приятеля ангарак, обзети от нетърпение да изпълнят моите повели. Не мога да гарантирам твоята сигурност, ако останеш тук, и ще ми бъде тъжно, ако ти се случи нещо неприятно.

Ярблек отново се поклони.

– Аз и слугите ми веднага ще напуснем, ваше величество.

– Ако са надраки, имат разрешението ми да напуснат – заяви кралят. – Ала всички чужденци трябва да останат. Свободен си, Ярблек.

– Мисля, че се измъкнахме тъкмо навреме – измърмори Барак.

В този момент един мъж с ръждясала ризница, върху която беше облякъл мръсно кафяво палто, излезе от станцията. Беше небръснат;

бялото на едното му око проблясваше кривогледо встрани.

– Брил! – възкликна Гарион. Очите на Барак станаха ледени.

Брил се поклонил на Таур Ургас с неочаквана грация и каза:

– Здравей, могъщи кралю. – Тонът му беше неутрален, в него не се долавяха нотки нито на уважение, нито на страх.

– Какво правиш тук, Кордоч? – студено попита Таур Ургас.

– Дошъл съм по работа на своя господар, кралю на ужаса – отвърна Брил.

– Каква работа може да има Ктучик в място като това?

– Нещо лично, велики кралю – отговори уклончиво Брил.

– Бих искал да знам какво става с теб и с останалите дагаши, Кордоч. Кога се върна в Ктхол Мургос?

– Преди няколко месеца, кралю. Ако знаех, че се интересуваш, щях да изпратя съобщение. Хората, с които моят господар ми повелява да се справя, знаят, че ги следя, така че движенията ми не са никаква тайна.

Таур Ургас рязко се засмя – със смях, в който нямаше никаква топлина.

– Остаряваш, Кордоч. Повечето дагаши досега щяха да са приключили с тази работа.

– Тези са малко особени – сви рамене Брил. – Ала наистина не би трябвало да ми отнемат толкова време. Е, играта почти свърши. Всъщност, кралю, имам подарък за теб. – Той щракна с пръсти и двама от неговите хора излязоха от сградата. Влачеха някакъв мъж. По туниката на пленника имаше кръв, главата му беше увиснала, като че ли беше в безсъзнание. Дъхът на Барак просъска между стиснатите му зъби.

– Помислих си, че може би ще искаш да се позабавляваш, твое величество.

– Аз съм кралят на Ктхол Мургос, Кордоч – студено отговори Таур Ургас. – Твоето отношение никак не ми е забавно, пък и нямам навик да върша черната работа на дагашите. Ако искаш, убий го сам.

– Едва ли бих сметнал това за черна работа, кралю – изрече Брил със зла усмивка. – С този мъж сте стари приятели. – Кривогледият сграбчи грубо косата на затворника и вдигна главата му, та кралят да го види.

Мъжът беше Силк. Лицето му беше бледо, на челото му имаше дълбока рана.

– Това е драснианският шпионин Келдар – самодоволно се усмихна Брил. – Давам ти го като подарък, кралю.

Таур Ургас се усмихна, очите му блеснаха със зловещо

удоволствие.

– Великолепно – изрече той. – Ти спечели благодарността на своя крал, Кордоч. Твоят подарък е безценен. – Усмивката му стана още по-широка. – Принц Келдар – рече той, едва ли не мъркайки. – Откога чакам да ми паднеш в ръцете. Имаме много сметки за уреждане, нали?

Силк като че ли отвърна на погледа на краля, ала Гарион не можеше да е сигурен дали дребничкият му приятел е дошъл на себе си в достатъчна степен, за да осъзнава какво става с него.

– Ще трябва да поизчакаме, благородни принце на Драсния – рече злорадо Таур Ургас. – Искам специално да си помисля какво ще бъде твоето последно забавление, пък и ми се ще да съм сигурен, че ще си в съзнание, за да можеш да му се насладиш. Смятам, че заслужаваш нещо изключително – бавна смърт – и в никакъв случай не бих желал да те разочаровам, като прибързам да ти отнема живота.

ГЛАВА 22

– Хванали са Силк – тихо съобщи Барак на господин Улф. – Брил е там. Изглежда, че той и неговите хора са пленили Силк. Предадох го на Таур Ургас.

Белгарат бавно се изправи. Лицето му изглеждаше болно от мъка.

– Той... – Старецът замълча.

– Не – отговори Барак. – Още е жив. Изглежда, са го мъчили, но е добре.

Белгарат въздъхна – бавно, дълбоко, с облекчение.

– Това все пак е нещо.

– Изглежда, че Таур Ургас го познава – продължи Барак. – Останах с впечатление, че Силк е направил нещо много обидно за краля, а Таур Ургас има вид на човек, който не прощава на враговете си.

– Къде са го затворили? – попита Дурник. – Дали можем да се доберем до него?

– Не знаем – отвърна Гарион. – Известно време всички приказваха, после няколко войници го повлякоха към сградата. Не видяхме къде са го завели после.

– Началникът на станцията спомена нещо за някаква яма – обади се Барак.

– Трябва да направим нещо, татко – каза леля Поул.

– Зная, Поул. Ще измислим нещо. – Белгарат отново се обърна към

Барак. – Колко войници е довел Таур Ургас?

– Най-малко два полка. В станцията буквално гъмжи от мурги.

– Можем да го измъкнем чрез транслокация, татко – предложи леля

Поул.

– Разстоянието е прекалено голямо, Поул – възрази той. – Освен това не знаем точно къде е затворен.

– Аз ще разбера. – Тя посегна да разкопчее пелерината си.

– По-добре почакай да се стъмни – каза старецът. – В Ктхол Мургос няма много кукумявки и на дневната светлина ще привлечеш вниманието им. Водеше ли Таур Ургас кролими? – попита той Гарион.

– Мисля, че видях двама.

– Това ще усложни нещата. Транслокацията вдига страшен шум.

Таур Ургас ще ни преследва буквално по петите, когато тръгнем.

– Имаш ли някакво друго предложение, татко? – попита леля Поул.

– Чакай да помисля – отговори той. – Тъй или иначе не можем да направим нищо, докато не се стъмни.

Тихо изсвирване долетя някъде откъм долния край на клисурата.

– Кой е? – Ръката на Барак посегна към меча.

– Хей, алорни! – Шепотът беше нисък и дрезгав.

– Струва ми се, че е надракът Ярблек – рече Мандорален.

– Откъде е разбрал, че сме тук? – попита Барак.

Разнесе се хрущящ шум от стъпки в чакъла и след малко Ярблек се появи. Кожената му шапка бе нахлупена ниско над челото, а яката на филцовото му палто беше вдигната около ушите.

– Знаех си, че сте тук – въздъхна той облекчено.

– Сам ли си? – Гласът на Барак беше натежал от черни подозрения.

– Разбира се, че съм сам – изсумтя Ярблек. – Казах на слугите да лягат. Вие сигурно сте тръгнали много прибръзано, нали?

– Хич и не пожелахме да останем, за да поднесем приветствията си на Таур Ургас – отговори Барак.

– Добре сте направили. Щеше да е страшно трудно да ви измъкна от бъркотията долу. Преди да ме пуснат, мургите провериха всичките ми хора, за да са сигурни, че всички са надраки. Силк е в ръцете на Таур Ургас.

– Знаем – каза Барак. – Как ни намери?

– Не сте забили колчетата на гърба на палатката ми, а пък този хълм е най-близкото укритие от тази страна. Досетих се каква посока бихте избрали. Освен това тук-там бяхте оставили следи, които потвърдиха догадката ми. – Грубото лице на надрака беше сериозно и изобщо

не му личеше, че цял ден е пил. – Трябва да ви помогна да се измъкнете оттук – рече той. – Таур Ургас скоро ще пусне патрули, а вие се намирате почти в скута му.

– Първо трябва да спасим нашия другар – каза Мандорален.

– Силк ли? По-добре забравете за това. Боя се, че старият ми приятел вече е хвърлил последния чифт зарове в живота си. – Надракът въздъхна. – Аз също го харесвах.

– Не е мъртъв, нали? – Гласът на Дурник потрепваше от болка.

– Още не е – отговори Ярблек. – Но Таур Ургас възнамерява да го екзекутира утре, при изгрев слънце. Дори не можах да се добера до онази яма; иначе щях да му хвърля кама, за да си пререже вените. Страхувам се, че последната сутрин в живота му ще бъде ужасна.

– Защо се опитваш да ни помогнеш? – рязко го попита Барак.

– Извини го, Ярблек – намеси се леля Поул. – Той не е запознат с надракските обичаи. – Тя се обърна към Барак. – Той те покани в своята палатка и ти предложи от своята бира. Така ти ще бъдеш негов брат, докато утре слънцето изгрее.

– Ти, изглежда, ни познаваш твърде добре, момиче – усмихна й се Ярблек. – Тъй и не успях да видя танца ти, обаче.

– Може би някой друг път – отговори тя.

– Може би. – Той клекна и измъкна кама с извито острие изпод палатката си. После заглади пясъка и започна бързо да рисува с върха на камата. – Мургите ще те наблюдават – каза той, – затова не е възможно да кажа, че сте от моята група. Най-доброто е да чакате тук. Ще мина на около миля на изток по Пътя на керваните и ще спра. Щом се стъмни, ще се измъкнете оттук и ще ме настигнете. После все нещо ще измислим.

– Защо Таур Ургас ти заповяда да напуснеш станцията? – попита Барак.

– Утре ще има много тежък нещастен случай. Таур Ургас незабавно ще изпрати извиненията си до Ран Боруни – нещо за неопитни войски, които преследвали банда разбойници и взели честните търговци за бандити. Ще предложи да заплати обезщетение и нещата ще се загладят. Думата „плащане“ е магическа, когато човек има работа с толнедраници.

– Нима възнамерява да изтреби целия лагер? – изуми се Барак.

– Точно така. Иска да изчисти всички западняци от Ктхол Мургос и смята, че няколко нещастни случая прекрасно ще му свършат работа.

Релг стоеше настрана, големите му очи проблясваха замислено. Изведнъж той дойде до Ярблек и попита:

– Можеш ли да ми кажеш точно къде се намира ямата, където е затворен нашият приятел?

– Няма смисъл – каза му Ярблек. – около ямата има цяла дузина пазачи. Силк се ползва с особена репутация и Таур Ургас не иска той да избяга.

– Ти само ми покажи – настоя Релг.

Ярблек сви рамене.

– Ние тук се намираме на северния склон на хълма. – Той очерта лагера и Пътя на керваните. – Станцията за провизии е тук. – Надракът посочи с камата си. – Ямата е точно зад нея, в подножието на големия хълм на южната страна.

– Какви са стените на ямата? Копана ли е, или естествена?

– Има ли някакво значение?

– Необходимо ми е да узная.

– Не съм забелязвал никакви следи от инструменти – отговори Ярблек. – Вероятно е някаква естествена дупка в скалата.

– Ами хълмът зад ямата? Скалист ли е, или от пръст?

– В по-голямата си част е скала. Цялата отвратителна държава Ктхол Мургос е предимно скалиста, нали знаеш.

– Благодаря ти – рече учтиво Релг.

– Няма да можеш да изкопаеш тунел до него, ако си наумил такова нещо – рече Ярблек, изправи се и изтупа пясъка от полите на палтото си. – А дори и да можеш, няма време.

Очите на Белгарат се бяха присвили – явно му бе хрумнала някаква мисъл.

– Благодаря ти, Ярблек – каза той. – ти си истински приятел.

– Бих направил всичко, за да подразня мургите – рече надракът. – Пък и ми се щеше да направя нещо в памет на Силк.

– Още не го отписвай от тефтера на приятелите си.

– Боя се, че няма много надежда. Е, аз ще тръгвам. Хората ми ще се пръснат, ако не съм наблизо да ги наглеждам.

– Ярблек – рече Барак и протегна десницата си. – Някой ден трябва да се съберем и да си допием.

Ярблек се засмя и разтърси ръката му. После се обърна и сграбчи лея Поул в груба прегръдка.

– Ако някой ден тези алорни ти омръзват, момичето ми, палатката ми е винаги отворена за тебе.

– Ще го имам предвид, Ярблек – скромно рече тя.

– Късмет! – рече им Ярблек. – Ще ви чакам до полунощ. – След

това се обърна и тръгна надолу по каменистата клисура.

– Този човек е добър – подхвърли Барак. – Струва ми се, че наистина започвам да го харесвам.

– Трябва да направим план как да освободим принц Келдар – заяви Мандорален и се зае да измъква бронята и доспехите си от един вързоп.

– Ако всичко друго се провали, ще трябва да ги нападнем.

– Пак се връщаш към лошите си навици, Мандорален – каза Барак.

– Въдете спокойни за Силк – съобщи им Белгарат.

Барак и Мандорален се вторачиха в него.

– Прибери си доспехите и бронята, Мандорален – каза старецът. – Няма да имаш нужда от тях.

– А кой ще измъкне Силк? – попита Барак.

– Аз – тихо отвърна Релг. – Още колко време остава, докато мръкне?

– Около час. Защо?

– Необходимо ми е малко време да се подготвя.

– Имаш ли някакъв план? – попита Дурник.

Релг сви рамене.

– Няма нужда от план. Просто ще заобиколим, докато се озовем зад хълма от другата страна на лагера, ще отида да изведа нашия приятел и след това ще тръгнем.

– Просто така? – попита Барак.

– Горедолу. Моля, извинете ме. – И Релг понечи да се отдалечи.

– Хей, почакай минутка. Няма ли да е по-добре ние с Мандорален да дойдем с тебе?

– Не бихте могли да ме последват – каза им Релг, изкачи се няколко крачки нагоре по клисурата и след миг го чуа как мърмори молитвите си.

– Нима мисли, че може да измъкне Силк от тази яма? – В гласа на Барак се долавяше отвращение.

– Не – отвърна Белгарат. – Той ще премине направо през хълма и ще изнесе Силк. Заради това задава на Ярблек толкова много въпроси.

– Какво ще направи?

– Нали го видяхте в Пролгу – когато пхна ръката си в скалата?

– Е, да, но...

– Това за него е съвсем лесно, Барак.

– Ами Силк? Как ще пренесе Силк през скалите?

– Не зная. Ала той, изглежда, е сигурен, че може да го направи.

– Ако не успее, първото нещо, с което Таур Ургас ще се заеме утре

сутринта, е да опече Силк на бавен огън. Знаеш това, нали?

Белгарат мрачно кимна.

– Но работата на Релг е неестествена – изръмжа Барак.

– Не се разстройвай толкова – посъветва го Белгарат.

Светлината започна да отслабва. Релг продължаваше да се моли, гласът му ту се извисяваше, ту спадеше в строг ритъм. Когато стана съвсем тъмно, той се върна при останалите и тихо каза:

– Готов съм. Вече можем да тръгваме.

– Ще са ни нужни поне два часа – прецени Дурник.

– Точно така. Тъкмо войниците ще имат време да се поуспокоят – каза Белгарат. – Поул, виж какво правят двамата кролими, които забеляза Гарион.

Тя кимна и Гарион почувства лекия тласък на ума ѝ, който изучаваеше околността.

– Всичко е наред, татко – заяви тя след няколко секунди. – Имат си работа. Таур Ургас ги е накарал да извършат богослужение в негова чест.

– Да вървим тогава – каза старецът.

Започнаха внимателно да се спускат по клисурата. Ношта беше мрачна, вятърът се впи в лицата им, когато се измъкнаха в равнината. Тя беше осеяна със стотици огънове.

Релг изсумтя и скри очи с ръце.

– Какво има? – попита го Гарион.

– Огньовете – изстена Релг. – Буквално пробождат очите ми.

– Опитай се да не гледаш към тях.

– Моят бог постави тежък товар върху плещите ми, Белгарион – подсмъркна Релг и изтри носа си с ръкав. – Аз не съм създаден да живея на открито.

– По-добре леля Поул да ти даде нещо за тази настилка. Много горчи, но ще се почувстваш по-добре като го изпиеш.

Хълмът от южната страна на лагера представляваше нисък монолитен къс гранит. Макар че в течение на вековете несекващият вятър го бе покрил с плътен слой пясък и пръст, самата скала оставаше напълно незасегната под пясъчната си мантия. Пътешествениците спряха зад хълма и Релг внимателно започна да почиства пръстта от полегатата гранитна повърхност.

– Няма ли да е по-близо, ако започнеш оттук? – тихо попита Барак.

– Има прекалено много пръст – отвърна Релг.

– Каква разлика има дали е пръст, или скала?

– Огромна. Ти не би могъл да разбереш.

Релг се наведе и докосна с език гранита, като че пробваше вкуса на скалата.

– Ще ми отнеме малко повече време – рече той, изправи се, помоли се и след миг потъна в скалата.

Барак потрепера.

– Боли ли те нещо? – попита Мандорален.

– Изтръпвам от студ само като гледам това – призна Барак.

– Новият ни приятел може би не е най-добрата възможна компания – подхвана Мандорален, – но ако с тази своя дарба успее да освободи принц Келдар, аз с радост ще го прегърна и ще го нарека свой брат.

– Ако се забави много, няма да можем да избягаме достатъчно далеч до сутринта, когато Таур Ургас открие, че Силк го няма – отбеляза Барак.

– Нека да изчакаме и ще видим – обади се Барак.

Нощта се проточи до безкрай. Вятърът стенеше и свиреше в скалите, редките бодливи храсти шумоляха с остър шепот. Пътешествениците чакаха. Нарастващ страх притискаше Гарион с всеки изминал час. Той все повече се убеждаваше, че са изгубили и Релг, и Силк. Изпитваше същата болезнена празнота, както когато се беше наложило да изоставят ранения Лелдорин в Арендия. Изведнъж осъзна – и се почувства мъничко виновен, – че от месеци не е мислил за Лелдорин. Започна да се пита доколко буйният младеж се е възстановил от раната си – и дори дали въобще е оздравял. Минутите пълзяха и мислите на Гарион ставаха все по-мрачни.

Изведнъж, без никакво предупреждение – дори без да издаде никакъв звук – Релг се измъкна от повърхността на скалата на същото място, откъдето бе влязъл преди часове. Силк беше яхнал широкия му гръб и отчаяно се притискаше към него. Очите на мъжа с мишето лице бяха разширени от ужас, косата му беше настръхнала.

Всички се струпаха около двамата, опитвайки се да съдържат ликуващите си викове – нали бяха заобиколени от цяла армия мурги.

– Съжалявам, че се забавих толкова много – рече Релг и разклати рамене, та да подсети Силк да слезе от гърба му. – Но в средата на хълма имаше друг вид скала и трябваше да се приспособя към нея.

– Никога повече не прави това с мен – избъбри Силк задъхано. – Никога!

– Какво има?

– Въобще не искам да приказвам за това.

– Боях се, че сме те изгубили, приятелю – рече Мандорален и сграбчи ръката на Силк.

– Как те улови Брил? – попита Барак.

– Проявих невнимание. Не очаквах да е тук. Хората му хвърлиха мрежа върху мен, докато препусках през едно дефиле. Конят ми падна и си счупи врата.

– На Хетар това няма да му хареса.

– Ще издълбая цената на коня върху кожата на Брил и то възможно по-близо до костите. Заклевам се.

– Защо Таур Ургас те мрази толкова много? – попита Барак.

– Преди няколко години бях в Рак Госка и един толнедрански агент отправи срещу мен фалшиви обвинения – всъщност така и не разбрах защо го направи. Таур Ургас изпрати няколко души да ме арестуват. Не ми се щеше особено да попадна в затвора, затова поспорих малко с тях и неколцина умряха по време на спора – знаете как става. За нещастие една от жертвите беше най-големият син на Таур Ургас и кралят го прие прекалено лично. Понякога е много тесногърд.

Барак се засмя.

– Е, на сутринта ще бъде много разочарован, че си изчезнал от ямата.

– Зная – отвърна Силк. – Вероятно ще преобърне всички камъни в тази част на Ктхол Мургос, за да ме намери.

– Време е да тръгваме – рече Белгарат.

– Вече си мислех, че никога няма да го кажеш – засмя се Силк.

ГЛАВА 23

Яздиха без почивка цялата нощ, както и по-голямата част от следващия ден. Привечер конете им се препъваха от изтощение, а Гарион беше вцепенен от умора и от смразяващия студ.

– Трябва да намерим някакъв подслон – рече Дурник, когато навлязоха в неравната, неплодна пустош на централен Ктхол Мургос. – Не можем да пренощуваме на открито. Не и при този вятър.

– Натам – каза Релг и посочи към купчина нападали една върху друга скали. Очите му бяха почти затворени, макар че небето оставаше все така покрито с облаци, а светлината на угасващия ден бе съвсем слаба. – Там има подслон – пещера.

Всички бяха започнали да приемат Релг в по-различна светлина.

Беше доказал, че когато е необходимо, умее да действа решително, и те вече го приемаха по-скоро като другар, отколкото като бреме. А и Белгарат най-сетне бе успял да го убеди, че може да се моли, докато язди, без да се налага да пада на колене, и честите му молитви вече не прекъсваха пътешествието им. Желанието му да се моли вече не беше пречка, а по-скоро странност на личността му – нещо като натруфената реч на Мандорален и язвителните забележки на Силк.

– Сигурен ли си? – попита Барак.

Релг кимна.

– Усещам я.

Обърнаха конете си и се насочиха към купчината скали. Релг избърза напред и щом стигна скалната грамада, скочи от седлото, заобиколи един голям объл камък и изчезна.

– Изглежда, наистина си разбира от работата – отбеляза Дурник. – С удоволствие ще се скрия някъде от този вятър.

Входът на пещерата беше тесен, така че се наложи да поблъскат и потеглят малко, докато убедят конете, че трябва да се проврат през него. Ала непосредствено след входа пещерата се разширяваше и се превръщаше в голяма зала с ниско надвиснал таван.

– Прекрасно място – рече ковачът одобрително и отвърза бравата от седлото си. – Ще ни трябва дърва за огъня.

– Ще ти помогна – каза Гарион.

– И аз ще дойда – предложи Силк. Дребничкият драснианец нервно гледаше каменните стени и таван и когато тримата излязоха навън, изглеждаше видимо облекчен.

– Какво ти става? – попита го Дурник.

– След снощи затворените пространства малко ме изнервят – отговори Силк.

– Какво изпитва човек? – любопитно се вгледа в него Гарион. – Имам предвид какво преживя, когато премина през скалата?

Силк потрепера.

– Беше ужасно. Ние всъщност се придвижвахме, порейки скалата. Още я чувствам как се плъзга през тялото ми.

– Да, но се отърва – напомни му Дурник.

– Струва ми се, че бих предпочел да остана в ямата. – Силк отново потрепера. – Хайде да не приказваме за това.

Дърва трудно се намираха на този неплоден планински склон и още по-трудно беше човек да ги отсече. Коровите, жилави храсти, целите в бодили, упорито се съпротивляваха на ударите на бравата на

Дурник. След час, когато тъмнината вече беше започнала да се спуска, мъжете бяха успели да съберат само три оскъдни наръча.

– Видяхте ли някого? – попита ги Барак, когато влязоха в пещерата.

– Не – отговори Силк.

– Таур Ургас вероятно те търси.

– Сто на сто. – Силк се огледа. – Къде е Релг?

– Влезе навътре в пещерата, за да отмори очите си – каза Белгарат.

– Намерете вода – искам да кажа лед. Трябва да го стопим и да напоим конете.

На сутринта леля Поул огледа критично Релг и каза:

– Май вече не кашляш. Как си?

– Добре съм – отговори той, като внимаваше да не я поглежда в очите. Фактът, че тя е жена, изглежда, го караше да се чувства ужасно неудобно и той се опитваше да я избягва.

– Какво стана с настинката, която те измъчваше?

– Мисля, че не успя да премине през скалата. Когато изнесох Силк, беше изчезнала.

Тя го погледна съвсем сериозно и каза:

– Не бях помисляла за това. Никой никога не е успявал да излекува настинка.

– Всъщност настинката не е нещо сериозно, Поулгара – каза Силк малко огорчено. – Гарантирам ти, че минаването през скали никога няма да стане популярно лекарство.

Бяха им необходими четири дни, за да прекосят планините. След това достигнаха огромна низина, която Белгарат наричаше Пустошта на Мургос. Половин ден се спускаха по стръмния базалтов склон, докато се доберат до черния пясък на низината.

– Какво е предизвикало тази огромна вдлъбнатина? – попита Мандорален и огледа неплодния простор, осеян с овъглени скали, черен пясък и участъци, покрити с мръсносива сол.

– Тук някога имаше море – отговори Белгарат. – Когато Торак разцепи света, катаклизмите откъснаха източния му бряг и водата се изля по нанадолницето.

– Това си е струвало да се види – рече Барак.

– По това време мислехме за съвсем други неща.

– Какво е това? – попита тревожно Гарион и посочи нещо, което стърчеше в пясъка пред тях. Беше огромна глава с дълга острозъба муцуна. Очните кухини, големи колкото ведро, зееха злобно срещу тях.

– Не мисля, че тази твар има име – спокойно отговори Белгарат. –

Те живееха в морето, преди да изтече водата. Мъртви са от хиляди години.

От морското чудовище бе останал само скелетът. Ребрата му бяха огромни като греди, а избелелият череп беше колкото кон. Мандорален, отново с броня и шлем, се взря в черепа и измърмори:

– Страховито създание.

– Погледни му само зъбите – рече Барак и гласът му трепна, изпълнен със страхопочитание. – Може да разкъса човек на две само с едно гризване.

– Имаше такива случаи – каза Белгарат. – После хората се научиха да избягват това място.

Бяха изминали само няколко левги сред пустошта, когато вятърът се засили. Черните дюни се раздвижиха, пясъкът жилеше лицата на пътешествениците.

– По-добре да се скрием – изкрещя Белгарат. – Пясъчната буря е страшно нещо.

– Има ли наоколо пещери? – обърна се Дурник към Релг.

Релг поклати глава.

– Не можем да използваме нито една. Всички са пълни с пясък.

– Ето там! – каза Барак и посочи купчина скали. – Ще сме на завет.

Скалите ще спират вятъра.

– Не! – изкрещя Белгарат. – Трябва да сме от страната на вятъра. Пясъкът ще се натрупа зад скалите и може да ни погребее живи.

Стигнаха до скалната грамада и слязоха от конете. Дрехите им плющяха на вятъра, черният пясък се издигаше на огромни вълни през цялата пустош.

– Този заслон е лош, Белгарат – изрева Барак. – Колко време продължава така?

– Ден, два, понякога цяла седмица.

Дурник се наведе, взе парче скала, огледа го внимателно и каза:

– Скалата се е нацепила. Тези късове ще се задържат един върху друг. Можем да построим стена, зад която ще се подслоним.

– Ще ни отнеме доста време – възрази Барак.

– Имаш ли някаква друга работа?

До вечерта бяха издигнали стената до височината на раменете си. После закрепиха отгоре платнищата на палатките – вързаха ги и за стената, и за каменната грамада, и успяха да се отърват от най-страшните напори на вятъра. Беше доста претърпано, защото трябваше да приберат в заслона и конете, ала поне не останаха на открито сред бурята.

Останаха цели два дни притиснати един към друг в тесния заслон. Вятърът свиреше бясната си пронизителна песен, а изопнатият брезент на палатките плющеше над главите им. Когато вятърът накрая се измори да духа и черният пясък бавно започна да се укротява, тишината им се стори едва ли не потискаща.

Когато излязоха, Релг хвърли кратък поглед наоколо, после падна на колене и започна отчаяно да се моли. Прочистващото се небе над тях беше ярко, мразовито синьо.

– Няма страшно, Релг – каза Гарион и посегна да го потупа по рамото.

– Не ме докосвай! – викна Релг и продължи да се моли.

– Често ли се извиват такива бури? – попита Силк.

– Сега е сезонът им – отговори Белгарат.

– Очарователно – кисело каза Силк.

Изведнъж сякаш от сърцето на земята се разнесе тътнещ плътен звук и пясъчната пелена се надигна към небето.

– Земетресение! – остро ги предупреди Белгарат. – Изведете конете!

Дурник и Барак се втурнаха в заслона и изкараха животните далеч от треперещата стена.

След няколко секунди трусовете намаляха.

– Ктучик ли предизвиква това? – попита Силк. – Нима ще се бори с нас чрез земетресения и пясъчни бури?

Белгарат поклати глава.

– Не. Никой не е достатъчно силен да извърши такива неща. Причината е ето там. – Старецът посочи на юг. Далеч след пустошта можеха да различат очертанията на тъмни планински върхове. Плътна струя пушек се издигаше от един от тях и се разстиляше на огромни черни вълни.

– Вулкан – рече вълшебникът. – Вероятно същият, който изхвърли сивата пепел над Стис Тор.

– Огнена планина ли? – избоботи Барак, взирайки се в огромния облак над планинския връх. – Никога не съм виждал такова нещо.

– Това е поне на петдесет левги, Белгарат – заяви Силк. – Нима може да предизвика земни трусове чак тук?

– Земята е едно монолитно цяло, Силк – каза старецът. – Силата, предизвикваща изригването, е огромна. Естествено е да предизвика някакво леко сътресение тук. Смятам, че трябва да продължим. Патрулите на Таур Ургас ще започнат да ни търсят, щом бурята утихна.

- Накъде ще вървим? – попита Дурник и се огледа.
- Натам – рече Белгарат и посочи димящата планина.
- Боях се, че ще кажеш тъкмо това – избоботи Барак.

До края на деня яздиха в галоп и спираха само за да отморят конете. Мрачната пустош изглеждаше безкрайна. По време на пясъчната буря черният пясък се беше раздвижил и бе образувал нови дюни, а парчетата земя, покрити с дебели кори сол, бяха пометени от вятъра и изглеждаха почти бели. Преминаха покрай още няколко огромни скелета на водни чудовища. Гигантските кости като че ли плуваха сред черния пясък и студените им празни очни кухини сякаш гледаха гладно малката група, която профучаваше в галоп край тях.

Пренощуваха край друга грамада мръсносиви скали. Макар че вятърът беше притихнал, студът все още беше смразяващ.

На следващата сутрин, когато отново тръгнаха на път, Гарион започна да усеща странна неприятна миризма.

- Каква е тази воня? – попита той.

– Планинското езеро Ктхок – отговори Белгарат. – Това е всичко, останало от морето, което навремето се намираше тук. Подхранват го подземни извори.

- Мирише на развалени яйца – рече Барак.
- Във водата има много сѳра. Не става за пиене.
- Изобщо не мисля да пия. – Барак сбърчи нос.

Планинското езеро Ктхок беше огромен плитък басейн, пълен с мазна на вид вода, която вонеше колкото всичката развалена риба на света. От повърхността му се издигаше зловонна пара. Когато стигнаха до южния край на езерото, Белгарат им даде знак да спрат.

– Следващият участък е опасен – каза той много сериозно. – Не позволявайте на конете си да се отклоняват никъде. Почвата, която изглежда съвсем стабилна, често не е такава, а има и още някои неща, за които трябва да внимаваме. Наблюдавайте ме внимателно и правете онова, което правя аз. Когато спра, спирате и вие. Когато тичам, тичате и вие. – Той впери замислен поглед в Релг. Улгосът беше вързал още едно покривало върху очите си – отчасти за да ги предпазва от светлината, отчасти – за да се скрие от безкрайния простор на небето.

- Аз ще водя коня му, дядо – каза Гарион.
- Май това е единственият възможен начин – съгласи се Белгарат.
- В крайна сметка той ще трябва да преодолее това – рече Барак.
- Може би. Но сега не е нито времето, нито мястото за това. Хайде да вървим. – И подкара предпазливо коня си.

Цялата местност бе потънала в изпарения. Преминаха край огромна локва сива кал, която пушеше и клокочеше, а зад нея се виждаше блещукащ извор с чиста вода, която весело бълбукаше и се вливаше в тинята.

– Поне е по-топло – отбеляза Силк.

Лицето на Мандорален беше окъпано в пот под тежкия шлем.

– Много по-топло – съгласи се той.

Белгарат яздеше бързо, леко навел глава встрани, вслушвайки се напрегнато в някакъв звук.

– Спрете! – остро изрече той.

Всички дръпнаха юздите на конете и заковаха на място. Точно пред тях една друга локва се превърна в мръсен сив гейзер: от нея започна да изригва рядка тиня, хвърчаща на тридесет стъпки във въздуха. Няколко минути гейзерът продължи да бълва, след това постепенно утихна.

– Сега! – извика Белгарат. – Бързо! – Той пришпори коня си и всички се понесоха в галоп край все още бълбукащата локва. Копитата на конете шляпаха в горещата тиня. Когато отминаха, старецът отново намали скоростта и наведе глава към земята.

– За какво се ослушва? – обърна се Барак към Поулгара.

– Гейзерите издават особен шум, преди да изригнат – отговори тя.

– Но аз не чух нищо.

– Не знаеш какво да слушаш.

Зад тях калният гейзер отново започна да бълва течна тиня.

– Гарион! – остро извика леля Поул, когато момъкът се обърна да погледне калната струя. – Гледай къде яздиш!

Той веднага насочи погледа си напред. Земята пред него изглеждаше съвсем обикновена.

– Върни се назад – каза тя. – Дурник, хвани юздите на коня на Релг.

Дурник изпълни нареждането ѝ, а Гарион понечи да обърне коня си.

– Казах назад – повтори тя.

Конят на Гарион постави копитото на предния си крак върху привидно твърдата почва, ала то моментално потъна. Конят се дръпна рязко назад и затрепери. Гарион здраво опъна юздите и внимателно, стъпка по стъпка, се върна върху неподвижните скали на пътеката, която следваха.

– Плаващи пясъци – рече Силк и рязко пое дъх.

– Навсякъде около нас – съгласи се леля Поул. – Не се отклонявайте от пътеката.

Силк впери отвратен поглед в отпечатъка от копитото на коня на

Гарион – то бързо изчезваше в плаващите пясъци.

– Колко са дълбоки? – попита драснианецът.

– Достатъчно, за да ни погълнат – отговори леля Поул.

Продължиха напред, като внимателно подбираха пътя си сред мочурищата и плаващите пясъци; спираха често, защото още гейзери – някои изхвърлящи тиня, други пяна, трети връща вода – изригнаха високо във въздуха. Чак късно следобед стигнаха твърда земя. Всички бяха изтощени.

– Ще минаваме ли през още такива места? – попита Гарион.

– Не – отговори Белгарат. – Те са разположени само край южния край на Езерото.

– Не може ли човек просто да ги заобиколи? – попита Мандорален.

– Отнема много повече време, пък и тресавището разколебава преследвачите.

– Какво е това? – извика изведнъж Релг.

– Кое? – попита го Барак.

– Чух нещо пред нас – като че ли падаха камъни.

Гарион усети как някаква бърза вълна докосва лицето му и разбра, че леля Поул проучва местността пред тях със своя ум.

– Мурги – каза тя.

– Колко са? – попита Белгарат.

– Шестима плюс един кролим. Направили са засада и ни очакват точно зад хребета.

– Само шестима? – възкликна Мандорален и в гласа му се промъкна нотка на разочарование.

– Малко развлечение, а? – усмихна се Барак.

– Ставаш също толкова лош като него – каза Силк на огромния черк.

– Мислиш ли, че трябва да изготвим някакъв план, графе? – попита Мандорален червенобрадия черк.

– Не е нужно – отговори Барак. – Не и за шестима. Хайде да отидем и да ги разпердушиним.

Двамата войни излязоха начело и стиснаха дръжките на мечовете си.

– Залезе ли слънцето? – обърна се Релг към Гарион.

– Тъкмо залязва.

Релг сне едното покривало от очите си, а после смъкна и плътния тъмен плат под него. Трепна, примига и почти затвори големите си очи.

– Ще ги нараниш – Каза му Гарион. – Дръж ги покрити, докато

стане съвсем тъмно.

– Може би ще ми се наложи да използвам очите си тъкмо сега – отвърна Релг. После всички поеха към хребета, където ги очакваше засадата на мургите.

Този път мургите действаха без никакво предупреждение. Изскочиха иззад голяма купчина черни скали и се спуснаха в галоп право срещу Мандорален и Барак. Размахваха саби. Ала двамата войни бяха предупредени и ги очакваха. Мандорален измъкна меча си от ножницата, пришпори коня си срещу един от нападателите, вдигна се на стремената и нанесе могъщ удар, разсичайки главата на противника си с тежкото острие. Конят на мурга тежко падна назад и се строполи върху умиращия си ездач. Барак съсече друг мург и го събори от седлото с три неотразими удара, като оплиска с червена кръв пясъка и скалите наоколо.

Трети мург заобиколи в гръб Мандорален и го удари, ала оръжието му издрънча, без да нарани рицаря, плъзгайки се по стоманената броня. Мургът отчаяно вдигна меча си, за да нанесе нов удар, ала се вцепени и се свлече от седлото, защото умело метнатата кама на Силк потъна във врата му, точно под ухото.

Изад скалите излезе облечен в тъмни одежди кролим с лъскава стоманена маска. Гарион ясно видя как ликуването му преминава в изумление, когато жрецът осъзна, че Барак и Мандорален неуморно, без да бързат, съсичат войните му на парчета. Кролимът изопна тялото си и Гарион разбра, че той съсредоточава волята си, за да нанесе удар. Ала вече беше прекалено късно. До него вече се беше изправил Релг. Мускулестите му ръце сграбчиха кролима, вдигнаха го и после улгосът започна да го блъска в близката скала.

Отначало изглеждаше, че Релг само притиска кролима към скалата, докато останалите дойдат на помощ, ала действителното положение беше различно. Скалата започна леко да блести.

– Релг! Не! – изкрещя задавено Силк.

Облеченият в тъмни одежди кролим започна да потъва в камъка, ръцете му диво се мятаха. Релг го тласкаше навътре с внушаваща ужас мудност. Накрая каменната твърд се затвори – гладка, равна, като че никога не се бе разваряла. Отвън останаха само две ръце – сгърчени като нокти на птица.

Гарион чу зад гърба си някакви звуци – Силк повръщаше.

Барак и Мандорален се биеха с двама от останалите мурги и студеният въздух отекваше от звънтенето на метал. Последният мург, ококорен от ужас, обърна коня си и побягна. Без да каже нито дума, Дурник

отвърза бравата от седлото си и се впусна в галоп след него. Ала вместо да го съсече, пресече пътя му, за да го върне. Обзетият от паника мург започна да бие хълбоците на коня с плоската страна на сабята си, уплашен от мрачното лице на ковача, после литна в отчаян галоп нагоре към хребета. Дурник го следваше по петите.

Другите двама мурги до това време вече бяха сразени и Барак и Мандорален с диво блеснали от ликуването на битката очи търсеха още врагове.

– Къде е последният? – попита Барак.

– Дурник го преследва – отвърна Гарион.

– Дурник е добър човек, ала не е никакъв воин – ядоса се Барак. – Дали да не отскоча да му помогна?

Зад хребета изведнъж се разнесе отчаян вик, после втори. След това се възцари тишина.

След няколко минути Дурник се върна. Лицето му беше сериозно.

– Какво стана? – попита Барак. – Не успя да се измъкне, нали?

Дурник поклати глава.

– Преследвах го до тресавището и той попадна в подвижните пясъци.

– Защо не го съсече с бравата?

– Ами не обичам да удрям хора – отвърна Дурник.

Силк го гледаше. Лицето му все още беше пепеляво.

– Значи вместо да го съсечеш, го преследва до подвижните пясъци и остана да го гледаш как потъва? – попита той. – Дурник, това е чудовищно!

– Смъртта си е смърт – отвърна Дурник с нетипична за него остро-та. – Когато умреш, няма никакво значение как е станало това, нали? – Ковачът се замисли за миг. – Все пак жалко за коня.

ГЛАВА 24

На следващата сутрин тръгнаха по билото на изток. Зимното небе беше ледено синьо, слънцето не топлеше. Релг криеше очите си от светлината и мърмореше молитви, за да прогони паниката си. На няколко пъти виждаха облаци прах далеч сред пясъчната пустош, ала не успяха да установят дали са от патрули на мургите, или от вихрушки.

Към обяд посоката на вятъра се смени и напорите му започнаха да долитат от юг. Тежък облак, черен като мастило, скри назъбените

очертания на върховете на хоризонта на юг. Приближаваше се към тях с някаква зловеща неумолимост, в черния му търбух проблясваха светкавици.

– Идва лоша буря, Белгарат – избоботи Барак.

– Не е буря – отвърна Белгарат. – Това е облак от пепел. Вулканът отново избухва и вятърът довява пепелта към нас.

– Е, поне няма да се тревожим, че ще ни видят – сви рамене Барак.

– Кролимите не ни търсят с очите си, Барак – напомни му леля Поул.

Белгарат се почеса по брадата и каза:

– Все пак трябва да вземем някакви мерки.

– Групата ни е твърде голяма, за да я предпазим от кролимите, татко – изтъкна леля Поул. – При това въобще не броим конете.

– Все ще можеш да се справиш, Поул. Винаги си била много добра в тези неща.

– Винаги свършвам своята част от работата, когато ти поемаш своята, Стари вълко.

– Боя се, че сега няма да мога да ти помогна, Поул. Ктучик ни търси. Вече го усетих няколко пъти и трябва да се съсредоточа върху него. Ако реши да нанесе удар срещу нас, ще го стори много бързо. Трябва да съм подготвен и няма да успея, ако участвам в предпазния щит срещу кролимите.

– Но аз не мога да го направя сама, татко – възрази вълшебницата. – Никой не може да обхване толкова хора и коне без чужда помощ.

– Гарион ще ти помогне.

– Аз ли? – Гарион отвърна очи от огромния облак и се взря в дядо си.

– Но той никога не го е правил татко – възрази леля Поул.

– Е, все някога трябва да се научи.

– Едва ли тук е времето и мястото за експерименти.

– Ще се справи. Поупражнявайте се малко, докато схване какво трябва да направи.

– Какво точно трябва да направя? – попита неспокойно Гарион.

Леля Поул измери Белгарат с тежък поглед и после се обърна към Гарион.

– Ще ти покажа, скъпи – каза тя. – Първото и най-важното е да си спокоен. В действителност въобще не е трудно.

– Но ти току-що каза...

– Няма значение какво съм казала, скъпи. Просто внимавай.

– Какво искаш да направя? – попита несигурно той.

– Първо трябва да се отпуснеш – отговори тя. – След това започни да мислиш за пясък и скали.

– Това ли е всичко?

– Само началото. Съсредоточи се.

Момъкът започна за мисли за пясък и скали.

– Не, Гарион. Не бял пясък. Черен пясък – като този, който ни заобикаля.

– Ама ти не ми каза.

– Не се сетих.

Белгарат се разсмя.

– Искаш ли да го направиш вместо мен, татко? – попита сърдито вълшебницата, след това отново се обърна към Гарион. – Направи го отново, скъпи. Опитай се този път да бъде както трябва.

Той си представи картината.

– Така е по-добре – рече тя. – Сега, след като твърдо си запазил образа на пясъка и скалите в ума си, искам да изтласкаш цялата тази представа във формата на полукръг, така че тя изцяло да покрие местността от дясната ти страна. Аз ще се погрижа за лявата.

Гарион се напрегна. Това беше най-трудното нещо, което бе правил.

– Не толкова силно, Гарион. Нагъваш образа и ми е трудно да накарам моята половина да съвпадне точно с твоята. Не се напъргай толкова.

– Извинявай. – Той изглади образа в ума си.

– Как изглежда, татко? – попита тя стареца.

Гарион усети леко докосване до представата, която бе изградил в ума си.

– Не е зле, Поул – отговори Белгарат. – Въобще не е зле. Момчето има талант.

– Какво точно правим всъщност? – попита Гарион. Въпреки смразяващия студ той почувства, че челото му е окъпано в пот.

– Правиш защитен щит – каза му старият вълшебник. – Обграждаш себе си с представата за пясък и скали и тя се слива с истинския пясък и истинските скали около нас. Когато кролимите тръгнат да търсят нещо със силата на умовете си, те искат да открият хора и коне. Ала ще ни подминат, защото ще видят единствено пясък и скали.

– Това ли е всичко? – попита Гарион, доволен, че работа е така проста.

– Има още малко, скъпи – рече леля Поул. – Сега ще разширим

представата, за да обгърне всички ни. Работи бавно, покривай пространството лека-полека, стъпка по стъпка...

Това беше много по-просто. Момъкът няколко пъти разкъсва представата си и я създава отново, докато тя обхвана пространството, което искаше леля Поул. После почувства странно сливане на своя ум с нейния в центъра на представата, където се съединяваха двете ѝ части.

– Май успяхме, татко – каза леля Поул.

– Казах ти, че може да го направи.

Виолетово-черният облак зловещо се търкаляше по небето, приближаваше се с гръмотевичен тътен.

– Ако пепелта е същата както онази в Нийса, ще започнем да се въртим като слепци, Белгарат – подхвърли Барак.

– Не се тревожи за това – отвърна вълшебникът. – Познавам добре Рак Ктхол и виждам всичко в него с ума си. Кролимите не са единствените, които могат да определят местоположението на предметите по този начин. Хайде да продължим.

Отново тръгнаха по билото. Облакът покри цялото небе.

Гръмотевиците боботеха с непресекаващ тътен, светкавици се блъскаха във врящия му търбух. После сред ледения въздух започнаха да валият първите късчета пепел.

След час Гарион откри, че задържа представата в ума си с по-голяма лекота. Вече не беше необходимо да съсредоточава цялото си внимание върху нея, както правеше в самото начало. В края на втория час това занимание въобще не му изглеждаше трудно, а само досадно и за да разсее скуката, момъкът си помисли за един от огромните скелети, край които бяха минали. Старателно рисува образа му в ума си и го въведе в представата, която вече беше създал.

– Гарион – рязко каза леля Поул. – Моля те, не се опитвай да измисляш разни други неща.

– Какво?

– Мисли си само за пясъка. Скелетът е много хубав, но изглежда малко странно, защото си има само една половинка.

– Само една половинка?

– От моята страна на представата няма скелет – той е само в твоята. Поддържай образа прост, Гарион. Не го украсявай.

Продължиха напред, увидели лицата си, за да предпазят устите и носовете си от задушавачата пепел. Гарион почувства лек тласък, докосващ образа, който бе създал в ума си. После тласъкът започна да трепти.

– Дръж образа спокоен – предупреди го леля Поул. – Това е

кролим.

– Видя ли ни?

– Не. Ето – отминава ни.

Трептящото докосване изчезна.

Тази нощ не палиха огън. Леля Поул и Гарион се редуваха да поддържат представата за необитаема пясъчна пустош, която покриваше малката група като чадър. Момъкът откри, че това му се удава много по-лесно, когато хората не се движат.

На следващата сутрин пепелта продължаваше да пада, ала небето не беше черно като мастило както предния ден.

– Пепелта май намалява, Белгарат – рече Силк, докато оседлаваха конете. – Когато вятърът я отвее, пак ще трябва да се изплъзваме на патрулите.

– Добре ще е да побързаме – съгласи се старецът. – Зная едно местенце, където можем да се скрием – на около пет мили северно от града. Бих искал да стигнем там преди пепелта да се е уталожила. От стените на Рак Ктхол се вижда всичко на десет левги разстояние – във всички посоки.

– Значи стените са високи? – попита Мандорален.

– По-високи, отколкото би могъл да си представиш.

– По-високи от стените на Воу Мимбре?

– Десет пъти по-високи... петдесет пъти! Трябва да ги видиш, за да разбереш за какво приказвам.

Този ден яздиха здравата. Леля Поул и Гарион поддържаха закриялия щит, ала търсещите докосвания на кролимите ставаха все по-чести. Няколко пъти тласъкът срещу ума на Гарион беше много силен и долиташе без никакво предупреждение.

– Те знаят какво правим, татко – обърна се леля Поул към стареца. – Опитват се да проникнат под щита.

– Дръжте га здраво – отговори той. – Знаеш какво да правиш, ако някой направи пробив.

Тя кимна и се навъси.

– Предупреди момчето.

Вълшебницата кимна втори път и се обърна към Гарион.

– Слушай ме внимателно, скъпи – каза сериозно тя. – Кролимите се опитват да ни изненадат. И най-добрият щит на света може да не издържи, ако насочиш достатъчно силен и бърз удар срещу него. Ако някой от кролимите успее да пробие щита ни, аз ще ти кажа „Спри!“ Това означава, че искам незабавно да изтриеш образа и да откъснеш изцяло ума

си от него.

– Не разбирам.

– Не е необходима да разбираш. Прави точно онова, което ти казвам. Ако ти кажа – „Спри!“, светкавично прекъсни контакта на мисълта си с моя ум. Аз ще правя нещо, което е много, опасно и не искам да се нараниш.

– Не мога ли да помогна?

– Не, скъпи. Не и този път.

Продължиха напред. Пепелявата пелена стана още по-рядка, небето над главите им доби замъглен, жълто-синкав цвят. Слънцето, бледо и обло като луна при пълнолуние, се появи над хоризонта на югоизток.

– Гарион, спри!

В същия миг момъкът усети не тласък, а някакво остро пробуждане. Задъха се и насочи ума си встрани, изхвърляйки представата за пясъка възможно, по-надалеч. Лея Поул се стегна, очите ѝ станаха изгарящи. Ръката ѝ направи къс, отсечен жест, после тя произнесе една-единствена дума. Гарион почувства несъкрушимата сила на освободената ѝ воля и с моментно изумление осъзна, че умът му все още е свързан с нейния. Сливането на мислите, което бе поддържало образа на пясъка, беше прекалено силно и цялостно, за да се разруши толкова бързо. Свързаните им в едно умове полетяха по слабата следа на мисълта, която беше направила пробив в щита, и откряха произхода ѝ. Докоснаха чужд ум – съзнание, изпълнено, с опиянение от направеното откритие. Тогава, сигурна коя е целта ѝ, лея Поул нанесе удар с цялата мощ на своята воля. Умът, който бяха докоснали, се отдръпна, опитвайки се да разруши контакта, ала вече беше прекалено късно. Гарион усети как чуждото съзнание се разширява, непоносимо набъбва, расте. После то изведнъж избухна, разпадна се в безсмислена лудост, разпръсна се на хиляди части, притиснато от непреодолим ужас. След това последва бягство – сяп, съпроводен с пронизителни писъци бяг сред някакви черни скали с една-единствена мисъл за ужасния, последен изход. После скалите изчезнаха и изплува кошмарно чувство за падане от някаква неизмеримо голяма височина. С последни усилия Гарион успя да изтръгне ума си от него.

– Казах ти да прекъснеш контакта с мен – каза му остро лея Поул.

– Не можах.

– Какво стана? – попита Силк уплашено.

– Един кролим направи пробив в щита – отговори тя.

– Видя ли ни?

– Само за миг. Няма значение. Вече е мъртъв.

– Ти ли го уби? Как?

– Той забрави да се защити. Проследих мисълта му.

– Кролимът полудя – изрече Гарион задавено, все още изпълнен с ужас от скорошната схватка. – Скочи от някаква огромна височина. Самият той го искаше. Това беше единственият начин да избяга от онова, което ставаше с него. – Гарион почувства, че му прилошава.

– Беше ужасно шумно, Поул – каза огорчено Белгарат. – Отдавна не си била толкова непохватна.

– Имах помагач – каза вълшебницата и отправи леден поглед към Гарион.

– Вината не беше моя – възрази момъкът. – Ти ме държеше така здраво, че не успях да се откъсна. Беше направила така, че двамата действахме като едно същество.

– Наистина го правиш понякога, Поул – потвърди Белгарат. – Контактът става прекалено личен и изглежда, че ти се иска да остане постоянен. Предполагам, че е свързано с любовта ти.

– Имаш ли някаква представа за какво си говорят? – обърна се Барак към Силк.

– Не искам дори да гадая.

Лея Поул погледна замислено Гарион, после каза:

– Да, може би вината беше моя.

– Някой ден ще трябва да го оставиш, Поул – сериозно изрече Белгарат.

– Може би. Но все още е рано.

– По-добре отново вдигнете щита – предложи старецът. – Те знаят, че сме тук, и скоро ще изпратят други по следите ни.

Тя кимна.

– Мисли отново за пясъка, Гарион.

Пепелта продължаваше да намалява и докато напредваха към целта си в мрачния следобед, очертанията на предметите пред тях се виждаха все по-ясно с всяка измината миля. Успяваха да различат купчините камънци и хълмовете зад тях, а после – после забелязаха нещо тъмно и страхотно високо, което се издигаше застрашително в пепелявата мъгла.

– Можем да се скрием тук, докато мръкне – каза Белгарат и слезе от коня си.

– Къде се намираме? – попита Дурник и се огледа.

– Това е Рак Ктхол – отговори старецът и посочи зловещата сянка.

Дурник я изгледа с присвити очи.

- Помислих си, че е планина.
- Да, планина е. Рак Ктхол е изграден на върха ѝ.
- Значи е почти както Пролгу, нали?
- Разположението на двата града е подобно, ала тук живее магъосникът Ктучик. Затова Рак Ктхол е съвсем различен от Пролгу.
- Мислех, че Ктучик е вълшебник – изрече объркано Гарион. – Защо все го наричаш „магъосник“?
- В тази дума се съдържа презрение – отговори Белгарат. – В наше братство тя се приема като смъртна обида.

Когато направиха лагера, излязоха на хребета да наблюдават Рак Ктхол. Възвишението не беше точно планина, а остър връх, стърчащ над пустошта. Основата му, заобиколена от огромна маса натрошени скални отломки, беше кръг, широк пет мили, а склоновете му бяха стръмни и черни като нощ.

– Колко е висок? – попита Мандорален. Гласът му бе спаднал до полушепот.

– Повече от миля – отговори Белгарат.

От основата на пустошта започваше стръмна пътека и се виеше спираловидно към черните кули.

– Доста време е отнело построяването на това, а? – обади се Барак.

– Горедолу хиляда години – отвърна Белгарат. – Докато го изграждаха, мургите купуваха от Нийса всеки роб, до който успяваха да се доберат.

– Мрачна история – рече Мандорален.

– Като мястото – съгласи се Белгарат.

Мразовитият вятър издуха последните остатъци от пепелявата мъгла и очертанията на града, кацнал върху канарата, вече се виждаха ясно. Стените бяха черни като склоновете на острия връх, а над тях безредно се издигаха черни кули. От стените стърчаха остри шипове, които се забиваха във вечерното небе като копия. Около черния град на кролимите витаеше злокобно предчувствие, въздухът бе изпълнен със злост. Мрачен и зловещ, градът беше кацнал на върха, извисявайки се над дивата пустош от пясък, скали и вонещи на сяра блата. Потъналото сред облаци и пепел над назъбените западни предели на пустошта слънце къпеше мрачната крепост с черно-алено сияние и стените на Рак Ктхол сякаш кървяха. Като че ли цялата кръв, проляна върху олтарите на Торак от сътворението на света, бе събрана тук, за да покрие с грозни петна ужасния град. Всички океани на света нямаше да бъдат достатъчни, за да го умият и отново да върнат чистотата му.

ГЛАВА 25

Когато и последният лъч светлина изчезна от небето, пътешествениците внимателно се спуснаха по склона и прекосиха покрития с пепел пясък към Рак Ктхол. Слязоха от конете, оставиха Дурник да ги пази и се изкачиха до базалтовата скала. Макар че само допреди миг трепереше и криеше очи, Релг уверено долепи дланите и челото си до гладката каменна стена.

– Е? – попита го Белгарат след миг. Гласът му беше тих, ала в него бе пропъзляла нотка на страшна тревога. – Прав ли бях? Има ли пещери?

– Има големи кухини – отговори Релг. – Продължават много навътре в скалата.

– Можеш ли да проникнеш в тях?

– Няма смисъл. Те не водят доникъде.

– Ами какво ще правим сега? – попита Силк.

– Не зная – призна Белгарат. Личеше, че е ужасно разочарован.

– Хайде да опитаме малко по-нататък – предложи Релг. – Усещам звук на ехо в тази посока. Може би там има нещо.

– Искам ясно да уточним едно нещо тук и сега – обяви Силк. – Повече няма да преминавам през никакви скали. Ако се наложи да го правя, оставам тук.

– Все ще се справим някак – каза Барак.

Силк упорито поклати глава и заяви непреклонно:

– Никакво преминаване през скали.

– Тук ехото става по-силно – каза Релг. – Кухината е голяма и продължава нагоре... – Той измина стотина крачки, следван от приятелите си, които го гледаха напрегнато. – Минава точно отгук – каза накрая той и потупа скалата с ръка. – Може би е именно онова, което търсим. Чакайте ме тук! – Той опря ръце върху скалата, натисна и ръцете му потънаха в базалта.

– Не мога да понасям това – рече Силк и бързо се обърна. – Кажете ми, когато изчезне съвсем.

С внушаваща страх решителност Релг започна да навлиза в скалата.

– Изчезна ли вече? – попита Силк.

– Тъкмо потъва в базалта – отвърна с педантична точност Барак. – Половината му още е отвън.

– Моля те, Барак, не ми разказвай подробности!

– Чак толкова зле ли беше? – попита черекът.

– И представа си нямаш. Просто никога ни би могъл да си го представиш. – Драснианецът трепереше неудържимо.

Чакаха сред мразовитата тъмнина може би повече от половин час. Някъде високо над тях се разнесе писък.

– Какъв беше този вик? – попита Мандорален.

– Кролимите имат много работа – мрачно отвърна Белгарат. – Сега е сезонът на нараняването – когато Кълбото изгори лицето и ръката на Торак. По това време на годината се извършват много жертвоприношения – обикновено избират роби. Торак не настоява да получи кръв на ангараки – щом е човешка, напълно го задоволява.

Разнесе се тих шум и след няколко секунди Релг излезе от скалата.

– Намерих пещера – каза той. – Входът е на около половин миля и е частично затрупан с камъни.

– Води ли догоре? – попита Белгарат.

Релг сви рамене.

– Не мога да кажа докъде стига. Единственият начин да разберем, е да минем през нея. Ала е много дълга.

– Всъщност имаме ли някакъв друг избор, татко? – попита леля Поул.

– Не.

– Ще отида да доведа Дурник – рече Силк, обърна се и изчезна в мрака.

– Сега ще трябва да се изкачваме – каза Релг, след като се изправиха сред непрогледния мрак на пещерата. – Доколкото мога да преценя, галериите се движат във вертикална посока, така че трябва да се изкачваме от едно ниво на друго.

Мандорален се размърда и бронята му издрънча.

– Така няма да стане – каза Белгарат. – Пък и бездруго не можеш да се изкачваш в броня и доспехи. Остави ги тук с конете, Мандорален.

Рицарят въздъхна и започна да смъква доспехите си.

Релг извади две кожени торби изпод ризницата си, изсипа от тях два вида прах в дървена купа и ги смеси. Изведнъж се появи слаба светлина.

– Така е по-добре – рече одобрително Барак. – Ала няма ли да е по-светло, ако запалим факла?

– Да – съгласи се Релг. – Но тогава аз няма да мога да виждам. Това ще ви даде достатъчно светлина, за да виждате къде стъпвате.

– Да тръгваме – рече Белгарат.

Релг подаде светещата дървена купа на Барак, излезе начело и ги поведе по тъмната галерия.

След неколкостотин крачки стигнаха до стръмен склон от чакъл, който се издигаше в мрака.

– Ще погледна какво има – рече Релг, покатери се по склона и след малко ги извика: – Елате тук.

Те внимателно се изкатериха по чакъла и стигнаха до отвесна каменна стена.

– Надясно – извика Релг отнякъде над главите им. – Ще видите няколко дупки в скалата. Използвайте ги като стъпала.

Откриха дупките – обли и достатъчно дълбоки, за да могат да пхнат пръстите на краката си, и се изкачиха при Релг.

– Откъде ли са се взели, как мислиш? – попита Дурник.

– Малко е трудно да ти обясня – отговори Релг. – Сега елате след мен. Ето там има друга галерия.

Въпреки многобройните разклонения, Релг ги водеше уверено напред.

– Не трябва ли да проверим къде отвеждат разклоненията? – попита Барак, след като отминаха третия или четвъртия проход.

– Никъде не отвеждат – каза Релг.

– Защо си толкова сигурен?

– Просто знам. Усещам. Онази, край която току-що минахме, стига до глуха стена.

Барак само изсумтя.

След малко стигнаха до друга отвесна стена и Релг спря, за да се огледа в тъмнината.

– Колко е висока? – попита Дурник.

– Трийсетина стъпки. Ще направя няколко дупки, за да се изкачим. – Той коленичи и бавно започна да притиска с длан повърхността на скалата, след това стегна рамото си и леко завъртя ръка. Скалата изпука, посипаха се каменни късчета. Релг изчисти дупката, изправи се и пхна другата си ръка в скалата на около две стъпки от първата дупка.

– Хитро! – възхити се Силк.

– Много стар номер – отвърна Релг.

Последваха улгоса по отвесната стена и се измъкнаха през някаква тясна цепнатина в следващата пещера. Барак изсипа цял порой ругатни – бил оставил половината си кожа по скалата.

– Докъде стигнахме? – попита Силк и нервно се вгледа в скалата. В гласа му потрепваха несигурни нотки.

– На около осемстотин стъпки от основата – отговори Релг. – Сега елате оттук.

– Но не се ли връщаме в посоката, откъдето дойдохме току-що? – попита Дурник.

– Пещерата е зигзагообразна – рече Релг. – Трябва да следваме галериите, които водят нагоре.

– До самия връх ли стигат?

– Засега не знам. Но водят нагоре.

– Какво е това? – извика Силк.

Отдалеч, от тъмните проходи долиташе песен. В нея имаше дълбока тъга, ала ехото им пречеше да уловят думите. Бяха сигурни единствено в това, че пее жена.

След миг Белгарат възкликна стреснато.

– Какво има? – попита леля Поул.

– Тя е мараг! От Марагор – рече старецът.

– Това е невъзможно!

– Зная тази песен, Поул. Това е марагски погребален химн. Която и да е тази жена, тя е само на косъм от смъртта.

Ехото в криволичещите проходи много ги затрудняваше да открият точно къде се намира жената, ала очевидно се приближаваха към нея, защото звуците от песента ставаха по-ясни.

– Ето там, долу – каза накрая Силк и спря, навел глава към един отвор.

Песента рязко спря.

– Не приближавай! – изкрещя остро жената. – Имам нож.

– Ние сме приятели – извика й в отговор Дурник.

– Аз нямам приятели – горчиво се изсмя жената. – Няма да ме върнете обратно. Ножът е достатъчно дълъг, за да стигне сърцето ми.

– Мисли, че сме мурги – прошепна Силк.

Внезапно Белгарат заговори на език, който Гарион никога не беше чувал. След миг жената отговори колебливо, като че ли се опитваше да си спомни думи, непознавани от години.

– Мисли, че я мамим – тихо каза старецът. – Казва, че имала нож и го била опряла в сърцето си, затова трябвало да внимаваме. – Той отново заговори към тъмния проход и жената му отвърна. Езикът, на който говореха, приличаше по нещо на музика.

– Казва, че ще позволи на един от нас да се приближи до нея. – съобщи накрая Белгарат. – Все още няма доверие в нас.

– Аз ще отида – рече леля Поул.

– Внимавай, Поул. Може в последния миг да реши да използва ножа срещу тебе, вместо срещу себе си.

– Ще се справя, татко. – Леля Поул взе светлината от Барак и бавно тръгна по прохода към жената.

Останалите стояха в мрака и напрегнато се вслушваха в шептящите гласове – леля Поул разговаряше тихо с жената от Марагор.

– Вече можете да дойдете – извика им накрая леля Поул и всички тръгнаха към двете жени.

Непознатата лежеше край малка локва. Беше облечена в оскъдни дрипи и беше много мръсна. Косата ѝ беше бляскаво черна, ала сплъстена, лицето ѝ имаше примирен, безпомощен израз. Скулите ѝ бяха широки, устните сочни и огромни, над виолетовите ѝ очи потрепваха клепащи с дълги черни мигли. Релг шумно си пое дъх и веднага ѝ обърна гръб.

– Казва се Тайба – тихо каза леля Поул. – Преди няколко дни е избягала от кошарите за роби под Рак Ктхол.

Белгарат се наведе над изтощената жена и попита напрегнато:

– Ти си от народа на марагите, нали?

– Майка ми ми е казвала, че е така – потвърди тя. – Тя ме научи на стария език. – Кичур от тъмната ѝ сплъстена коса тежко падна върху бледата ѝ буза.

– Има ли други мараги в кошарите за роби?

– Да, неколцина. Трудно е да се каже. Повечето роби са с отрязани езици.

– Тя има нужда от храна – рече леля Поул. – Някой сетил ли се е да вземе храна?

Дурник откачи една торбичка от пояса си и ѝ я подаде.

– Малко сирене – промърмори той. – И малко сушено месо.

Леля Поул отвори торбичката.

– Имаш ли някаква представа как хората от твоя народ са попаднали тук? – попита Белгарат робинята. – Мисли. Това може да се окаже много важно.

Тайба сви рамене;

– Ние винаги сме си били тук. – После взе храната и започна лакомо да яде.

– Не бързай толкова – предупреди я леля Поул.

– Чувала ли си нещо за това как марагите са станали роби на мургите? – настоя Белгарат.

– Майка ми веднъж ми каза, че преди хиляди години сме живеели в страна под открито небе и тогава не сме били роби – отговори Тайба. –

Ала аз не ѝ повярвах. Това са приказки, които човек разказва на малки деца.

– Има няколко стари легенди за толнебранското нашествие в Маратор, Белгарат – отбеляза Силк. – Дълги години се носели слухове, че някои от командирите на легиони продали пленниците си на нийсански търговци на роби. Всъщност това е постъпка, която може да се очаква от всеки толнебранец.

– Може би си прав – отвърна Белгарат и се намръщи.

– Докога ще стоим тук? – възмутено попита Релг. Все още беше обърнат с гръб.

– Защо ми се сърди той? – попита Тайба.

– Скрый голотата си, жено – каза Релг. – Ти си обида за почтените хорски очи.

– Ха, това ли било? – От устните ѝ се откъсна дълбок, гърлен смях. – Всичките дрехи, които имам, са върху мен. – Робинята погледна към сочната си фигура. – Освен това тялото ми е хубаво. Не е нито уродливо, нито грозно. Защо трябва да го крия?

– Похотлива жена! – обвини я Релг.

– Ако толкова те дразня, не гледай – сопна се тя.

– Релг има някои религиозни затруднения – сухо я осведоми Силк.

– Не споменавай думата „религия“ – рече тя и потрепера.

– Нали виждате – изсумтя Релг. – Тя е напълно покварена.

– Не съвсем – каза Белгарат. – В Рак Ктхол думата „религия“ означава олтара и ножа.

– Гарион – обади се леля Поул. – Дай ми пелерината си.

Момъкът разкопча тежката си вълнена наметка и ѝ я подаде. Вълшебницата понечи да покрие тялото на изтощената робиня, ала изведнъж спря, вгледа се внимателно в нея и попита:

– Къде са децата ти?

– Мургите ги взеха – отговори Тайба с мъртъв глас. – Бяха две малки момиченца... много красиви... но вече ги няма.

– Ние ще ти ги върнем! – импулсивно обеща Гарион.

Тя се усмихна горчиво.

– Няма да можете. Мургите ги дадоха на кролимите, а кролимите ги принесоха в жертва на Торак върху олтара. Самият Ктучик държеше ножа.

Гарион усети как кръвта му се смразява.

– Тази пелерина държи топло – каза Тайба с благодарност и ръцете ѝ погладиха грубия плат. – От толкова време все ми е студено...

Белгарат и леля Поул се спогледаха над тялото на робинята.

– Сигурно извършвам справедливо дело – изрече загадъчно старецът. – Да се натъкна на нея по този начин след толкова години упорито търсене!

– Сигурен ли си, че тъкмо тя е човекът, който ти е необходим, татко?

– Почти. Всичко останало съвпада – до последната подробност. – Той пое дълбоко дъх. – Това ме тревожеше от хиляди години. – Вълшебникът изведнъж придоби изключително самодоволен вид и попита: – Как избяга, Тайба?

– Един от мургите забрави да залости вратата – сънено отговори робинята. – След като се измъкнах, намерих този нож. Исках да намеря Ктучик и да го убия, но се изгубих. Тук има толкова много пещери... толкова много. Исках да го убия, преди да умра, ала мисля, че за това сега няма голяма надежда. – Тя въздъхна. – Спи ми се, много ми се спи.

– Ще ти бъде ли добре тук? – попита я леля Поул. – Ние трябва да тръгваме, но скоро ще се върнем. Имаш ли нужда от нещо?

– Малко светлина може би. – Тайба пак въздъхна. – Прекарала съм целия си живот в тъмнина. Бих искала да е светло, когато умра.

– Релг – каза леля Поул, – направи малко от светещата смес.

– Самите ние може да имаме нужда от нея. – Гласът му все още таеше дълбоката обида.

– Тя се нуждае от светлина повече от нас.

– Направи го, Релг – изрече Белгарат твърдо.

Лицето на Релг се стегна, ала той разбърка част от съдържанието на двете торбички върху един плосък камък и изсипа в получената смес малко вода. Подобното на влажна глина вещество започна да свети.

– Благодаря ти – каза просто Тайба.

Релг отказа да й отговори. Дори не я погледна. Върнаха се в прохода и я оставиха край малката локва и слабата светлина от плоския камък. Тайба отново започна да пее – този път по-тихо, в гласа ѝ се промъкваха уморените нотки на съня.

Релг ги поведе през тъмните галерии, като често правеше завои и сменяше посоката, все нагоре и нагоре. Часовете минаваха бавно. Те изкачиха още отвесни стени и вървяха по проходи, които лъкатушеха все по-високо и по-високо в огромна скала. Гарион изгуби представа за посоката и започна да се пита дали самият Релг знае накъде върви. Но зад един ъгъл усетиха някакво течение, което довя ужасна миризма.

– Каква е тази воня? – попита Силк и сбърчи острия си нос.

– Най-вероятно кошарите на робите – отговори Белгарат. – Мургите не проявяват голям интерес към хигиената.

– Кошарите са под Рак Ктхол, нали? – попита Барак.

Белгарат кимна.

– И от тях може да се стигне в самия град?

– Така е, доколкото си спомням.

– Ти успя, Релг – рече Барак и потупа улгоса по рамото.

– Не ме докосвай – каза Релг.

– Извинявай, Релг.

– Кошарите на робите сигурно се охраняват – напомни им Белгарат.

– Трябва да действате много тихо.

Запълзяха по прохода и скоро стигнаха до една откряната желязна врата.

– Дали има някой? – прошепна момъкът на Силк.

Дребният драснианец се промъкна до вратата, стиснал камата си, готов за удар. Хвърли поглед вътре, после каза сериозно:

– Само кости.

Белгарат им направи знак да спрат.

– Тези по-ниско разположени галерии вероятно са били изоставени – каза той много тихо. – След като пътеката около върха била завършена, мургите повече нямали нужда от хилядите роби. Ще продължим нагоре, но много тихо. И бъдете нащрек.

Запромъкнаха се по полегатата галерия, преминаха през още няколко ръждясали желязни врати, всички оставени леко открянати. В края на наклона галерията рязко обърна посоката си и отново пое нагоре. Някакви думи бяха надраскани грубо върху стената – но бяха на език, който Гарион не успя да разпознае.

– Дядо! – прошепна той и му посочи надписа.

Белгарат погледна към думите и изсумтя:

– Девето ниво. Още сме много дълбоко под града.

– И колко трябва да изменим, преди да започнем да се натъкваме на мурги? – избоботи Барак и се огледа, поставил ръка върху дръжката на меча си. Белгарат леко сви рамене.

– Трудно е да се каже. Предполагам, че само последните две или три нива са заети.

На следващия остър завой пак видяха надпис.

– Осмо ниво – преведе Белгарат. – Продължаваме нагоре.

Вонята ставаше все по-силна.

– Напред се вижда светлина! – предупреди ги Дурник, тъкмо преди

да завият към четвъртото ниво.

– Чакайте тук – прошепна Силк и изчезна зад ъгъла. Светлината беше слаба и като че леко се поклащаше, ала с всеки изминал миг ставаше по-ярка.

– Някой с факла – измърмори Барак.

Светлината на факлата изведнъж потрепера и разхвърли въртящи се сенки. После сенките се успокоиха. След няколко секунди се върна Силк.

– Мург – каза той. – Мисля, че търсеше нещо. Килиите тук са все още празни.

– Какво направи с него? – попита Барак.

– Завлякох го в една от килиите. Няма да го намерят, ако специално не го потърсят.

Релг внимателно покри очите си.

– Дори при тази слаба светлина ли? – попита го Дурник.

– Заради цвета ѝ – обясни Релг.

Завиха към четвъртото ниво и отново продължиха да се изкачват. На сто разкрача нагоре в галерията, в една от пукнатините в стената, беше забита факла, която гореше с равномерен пламък. Когато приближиха към нея, видяха на неравния, покрит с боклуци под дълго петно прясна кръв.

Белгарат спря пред вратата на килията, почеса се по брадата и попита:

– С какво беше облечен мургът?

– С една от онези одежди с качулки – отговори драснианецът. – Защо?

– Иди я донеси.

Силк се вгледа в него за миг, после кимна. Влезе в килията и миг по-късно донесе дълга черна дреха и я подаде на стареца.

Белгарат вдигна дрехата, огледа критично дългата цепка, разсичаща целия гръб, и каза:

– Опитай се да не оставяш такива големи дупки в следващите.

Силк се засмя.

– Съжалявам. Бях изнервен. Вече ще бъда по-внимателен. – Остроносият хвърли поглед към Барак. – Искаш ли да се присъединиш към мен? – покани го той.

– Естествено. Идваш ли, Мандорален?

Рицарят кимна сериозно и измъкна меча си.

– Ще ви чакаме тук – каза Белгарат. – Бъдете внимателни и не се

бавете повече, отколкото трябва.

Тримата мъже се промъкнаха крадешком към галерията на третото ниво.

– Колко е часът, как мислиш, татко? – тихо попита леля Поул, след като те изчезнаха.

– Няколко часа след полунощ.

– Ще имаме ли достатъчно време до зазоряване?

– Ако побързаме.

– Може би трябва да изчакаме тук, докато отmine денят, и да се качим горе, когато отново се стъмни?

– Не, Поул – намръщи се старецът. – Ктучик крои нещо. Той знае, че идвам – чувствах го непрекъснато през изтеклата седмица – ала все още не е направил своя ход. Нека не му даваме повече време, отколкото трябва.

– Той ще се бие с тебе, татко.

– Бездруго двубоят ни много е закъснял – отговори той. – Ктучик и аз се дебнем от хиляди години, защото времето за схватката ни все още не беше дошло. Сега, накрая, часът вече удари. – Вълшебникът се вгледа навъсено в тъмата. – Когато двубоят започне, искам да не се намесваш, Поул.

Един дълъг миг очите ѝ останаха върху суровото му лице, после тя кимна и прошепна:

– Както кажеш, татко.

ГЛАВА 26

Дрехата на мурга беше направена от груб черен плат и имаше странна емблема, втъкана сред нишките точно над сърцето на Гарион. Миришеше на пушек и на нещо още по-неприятно. В дрехата имаше малка дупка с неправилни очертания – точно под лявата мишница, а платът около нея беше влажен и лепкав. Гарион потръпна от отвращение.

Вървяха бързо през галериите на третото ниво, където бяха разположени кошарите на робите, нахлупили ниско качулките, за да скрият лицата си. Галериите бяха осветени с мъждиви факли. Вече нямаше пазачи, но робите, заключени зад проядените от ръжда врати, не издаваха никакъв звук. Гарион усещаше ужасния страх зад вратите.

– Как ще излезем в града? – прошепна Дурник.

– В края на най-горната галерия има стълбище – тихо отвърна Силк.

– А пазачи?

– Вече не.

Обкована с желязо врата им препречи пътя, ала Силк измъкна от единия си ботуш някакъв тънък метален инструмент, почовърка ключалката и изсумтя доволно, когато резето изщрака.

– Ще поогледам – прошепна той и тихо се плъзна напред.

Вече се виждаха звездите и очертаните на фона на небето застрашително издигащи се сгради на Рак Ктхол. Писък, измъчен и отчайващ, отекна из целия град, последван след миг от приглушения звук на невъобразимо огромен железен гонг. Гарион потрепера.

Няколко секунди по-късно Силк се вмъкна през вратата и тихо измърмори:

– Изглежда, че наоколо няма никой. Накъде ще вървим?

– Натам – посочи Белгарат. – Ще се движим край стената, докато стигнем до храма.

– Храм ли? – остро попита Релг.

– Трябва да минем през него, за да се доберем до Ктучик – отговори старецът. – И трябва да побързаме. До сутринта няма много време.

Рак Ктхол не приличаше на другите градове. Огромните сгради не бяха разделени както на други места. Сякаш мургите и кролимите, които живееха тук, не притежаваха чувство за лична собственост, така че в техните постройки липсваше онази самостоятелност на лично притежаваната вещ, която бе характерна за къщите в другите градове, които Гарион бе виждал. Нямахше улици в обикновения смисъл на тази дума, а свързани един с друг вътрешни дворове и коридори, които минаваха между и твърде често през самите здания.

Градът изглеждаше необитаем и все пак безмълвните черни стени около тях излъчваха застрашителна бдителност. На съвсем неочаквани места стърчаха кули, надвесени над вътрешните дворове. Пътешествениците вървяха напред. Тесни прозорци обвиняващо сезираха в тях, арките на входовете бяха пълни с коварни сенки. Потискащо присъствие на древно зло тежеше над Рак Ктхол, самите камъни като че злорадстваха, докато Гарион и неговите приятели навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в крепостта на кролимите.

– Сигурен ли си, че знаеш къде отиваш? – нервно прошепна Барак на Белгарат.

– Бил съм тук – тихо отвърна старецът. – Обичам да наглеждам

Кгучик от време на време. Сега ще се изкачим по тези стълби – те водят до върха на градската стена.

Стълбището беше тясно и стръмно, с масивни стени от двете страни и сводест покрив. Каменните стъпала бяха изтрити. Пътешествениците се изкачваха тихо. Над града отекна нов писък и огромният гонг още веднъж издаде дълбокия си звук.

Озоваха се на върха на външната стена. Тя беше широка като централна улица на голям град и опасваше цялата крепост. По външния ѝ ръб имаше парапет, който очертаваше началото на ужасната бездна, спускаща се до осеяната със скали пустош на повече от миля надолу. Тук, на открито, страшният студ се впи в телата им; черните плочи на каменната настилка и грубо одяланите блокове на парапета блестяха, покрити със скреж, под ледената светлина на звездите.

Белгарат погледна към сенчестите сгради, заплашително извисили стени на неколкостотин крачки от тях, и прошепна:

– Ще е по-добре да се разпръснем. Прекалено много хора на едно място привличат вниманието в Рак Ктхол. Ще минем оттук – по двама. Вървете спокойно – не тичайте, нито се привеждайте. Опитайте се да изглеждате така, като че живеете тук. Да вървим.

И тръгна с Барак по стената. Вървяха с решителни стъпки, ала не даваха вид, че бързат. След няколко секунди ги последваха леля Поул и Мандорален.

– Дурник – прошепна Силк. – Следващите сме аз и Гарион. Ти и Релг ни последвайте след около минута. – Той се наведе към лицето на улгоса, скрито в сянката на мургската качулка, и попита: – Добре ли си?

– Да, докато не поглеждам към небето – отговори Релг.

– Хайде, Гарион, идвай – измърмори Силк.

Гарион трябваше да вложи цялата си воля, за да върви с нормална бързина по замръзналите камъни. Струваше му се, че от всяка потънала в сянка сграда го наблюдават зли очи. Въздухът беше мъртвешки неподвижен и смразяващо студен.

От храма, разположен някъде пред тях, отново се разнесе писък.

– Почакай ме за секунда тук – прошепна Силк, след като благополучно стигнаха в сянката на една кула, и се промъкна зад ъгъла.

Гарион стоеше в ледения мрак, напрягайки уши да долови някакъв звук. Някъде далеч в мрачната пустош под тях гореше огън – приличаше на малка червена звезда.

После някъде над него се разнесе тих звук и момъкът бързо се обърна, посягайки към меча си. Една фигура скочи от издатината на

кулата на няколко разкрача от главата му и се приземи безшумно като котка точно пред младежа. Гарион долови познатата кисело-горчива воня на стара пот.

– Отдавна не сме се виждали, нали, Гарион? – тихо изрече Брил и грозно се изкиска.

– Назад! – предупреди го Гарион, задържайки ниско върха на оръжието, както го беше учил Барак.

– Знаех си, че ще те уловя някой ден и ще бъдеш сам – каза Брил, без да обръща внимание на меча. После разпери широко ръце и приклекна. Очите му блестяха в светлината на звездите.

Гарион се отдръпна назад и заплашително размаха меча си. Брил отскочи на една страна и момъкът инстинктивно последва движението му с върха на оръжието си. После, толкова бързо, че Гарион дори не успя да го проследи с поглед, Брил се извъртя и удари ръката му. Мечът на Гарион полетя по заледените плочи на каменната настилка. Момъкът отчаяно посегна към камата си.

После в мрака потрепна друга сянка и Брил изсумтя и падна... ала се превъртя по камъните и скочи на крака.

Силк захвърли дрехата на мурга, изрита я да не му пречи и се наведе, разперил широко ръце.

Брил се ухили.

– Трябваше да се досетя, че се мотаеш някъде наоколо, Келдар.

– И аз трябваше да те очаквам, Кордоч – отвърна Силк. – Все се появяваш отнякъде.

Брил светкавично замахна към лицето на Силк, ала дребният мъж с лекота избегна удара.

– Как успяваш да се движиш все пред нас? – попита драснианецът небрежно. – Този твой навик започва да дразни Белгарат. – И се засили да изрита Брил в слабините, ала кривогледият ловко отскочи и се засмя.

– Вие, приятелчета, сте много милостиви към конете. Яздите много бавно. Ние пък не ги жалим и ви изпреварихме. Обаче я ми кажи – как се измъкна от онази яма? Таур Ургас направо побесня.

– Съжалявам, че съм го разстроил.

– Заповяда да одерат пазачите живи.

– Мм, мург без кожа! Интересно.

Изведнъж Брил бързо полетя напред, протегнал двете си ръце, ала Силк избегна атаката му и стовари ръката си върху гърба му. Кривогледият отново изсумтя, ала бързо се преметна по камъните, изправи се и неохотно призна:

– Май наистина си толкова добър, колкото разправят.

– Ами хайде да си премерим силите, Кордоч – покани го Силк с отблъскваща усмивка и се отмести от стената на кулата, непрекъснато движейки ръцете си. Гарион със свито сърце наблюдаваше как двамата се въртят в кръг един срещу друг.

Брил отново скочи, опитвайки се да нанесе удар с двата си крака, но Силк се провря между тях. Двамата се претърколиха и отново скочиха на крака. Още докато се изправяше, Силк светкавично протегна лявата си ръка и удари Брил по главата. Кривогледият се олюля, ала успя да се извърти и да ритне Силк по коляното.

– Техниката ти е отбранителна, Келдар – изскърца със зъби Брил и тръсна глава. – Това е слабост.

– Просто различие в стила, Кордоч – отговори Силк.

Брил посегна към очите му, ала Силк блокира ръката му и нанесе светкавичен отведен удар под лъжичката на противника си. Брил обаче успя да го подкоси и двамата паднаха върху замръзналите камъни, но отново скочиха. Ръцете им си нанасяха удари по-бързо, отколкото очите на Гарион успяваха да проследят.

Грешката беше толкова проста, толкова незабележима, че Гарион дори не беше сигурен дали въобще е била грешка. Брил нанесе внезапен удар срещу лицето на Силк – може би стотни от секундата по-бавен или пък милиметри по-надалеч, отколкото би трябвало – и ръцете на Силк профучаха нагоре и сграбчиха в мъртва хватка китката на противника. В същия миг драснианецът се претърколи заднишком към парапета. Изваден от равновесие, Брил полетя напред... и изведнъж краката на Силк се изправиха, отхвърляйки едноокия със страшна сила. Брил отчаяно възкликна, профуча над парапета и полетя в мрака зад стената. Чу се заглъх-ващ писък, заглушен от друг, долетял от храма на Торак.

Силк се изправи, погледна през ръба и после пристъпи към Гарион.

– Силк! – възкликна момъкът и сграбчи с облекчение ръката на дребния мъж.

– Какво стана? – попита Белгарат, току-що появил се иззад ъгъла.

– Поговорихме си с Брил – отвърна Силк, докато навличаше мургската одежда.

– Пак ли? – попита раздранено Белгарат. – Какво направи този път?

– Ами май беше решил да се научи да лети – отговори Силк със самодоволна усмивка.

Старецът го изгледа озадачено.

– Е, не го правеше твърде добре – добави Силк.

Белгарат сви рамене.

– Може би ще опита пак.

– Всъщност няма чак толкова много време. – Силк се наведе над парапета.

Някъде много отдалеч – ужасно отдалеч – като че ли долетя слаб, приглушен трясък; след секунда до ушите им достигна още един.

– Да не би пък да е отскочил? – попита Силк.

– Едва ли. – Белгарат се смръщи.

– Е, значи не се е научил да лети – ухили се Силк и погледна небето. – Каква прекрасна нощ!

– Хайде да вървим – предложи Белгарат, хвърляйки бърз, нервен поглед към хоризонта на изток. – Всеки момент ще започне да просветлява.

Присъединиха се към другите в дълбоката сянка край високата стена на храма и започнаха да се оглеждат за Релг и Дурник, които трябва да ги настигнат всеки момент.

– Какво ви задържа? – прошепна Барак.

– Срещнах един наш стар приятел – тихо отговори Силк. И пак се ухили. Белите му зъби блеснаха.

– Беше Брил – каза Гарион с дрезгав шепот. – Дватама със Силк се биха и Силк го изхвърли през парапета.

Мандорален погледна към заледените камъни на ръба и отбеляза:

– Доста е височко.

– Нали? – съгласи се Силк. Барак се изсмя и без да приказва повече, сложи ръка върху рамото на Силк.

Най-сетне дойдоха и Дурник и Релг и Белгарат каза тихо:

– Трябва да минем през храма. Нахлупете качулките колкото е възможно по-ниско и дръжте главите си наведени надолу. Движете се един след друг и си мърморете, като че ли се молите. Ако някой ни заговори, оставете ме аз да му отвърна. Всеки път, когато прозвучи гонгът, се обръщайте към олтара и се покланяйте.

В храма, осветен от мъждиви червени факли, вонеше. Излязоха на закрит балкон, опасващ задната страна на купола. От парапета на балкона се издигаха дебели колони, а пролуките между тях бяха затворени със завеси от груб плат, същият като този, от който бяха изтъкани дрехите на мургите. По цялата задна стена на балкона имаше врати. Гарион предположи, че балконът се използва най-вече от служителите на храма.

Щом излязоха на балкона, Белгарат скръсти ръце на гърдите си и ги

поведе с бавна, отмерена стъпка, напявайки монотонно с плътен, висок глас.

Отдолу отекна писък – пронизителен, изпълнен с ужас и предсмъртна агония. Гарион неволно погледна през една пролука между завесите – и през всичките останали дни от живота си съжаляваше, че го е направил.

Заоблените стени на храма бяха изградени от полиран черен камък. Точно зад олтара имаше огромно лице, изковано от стомана и излъскано до блясък, за да отразява кървавата светлина – лицето на Торак, оригиналът на маските на кролимите. Лицето беше красиво – в това не можеше да има и съмнение – и все пак в него бе стаена някаква мрачна злина, някаква нечовешка жестокост. Храмът беше пълен с мурги и жреци кролими. Всички бяха коленичили и монотонно напяваха в хоров неразбираем тътен. Олтарът бе върху издигната платформа, поставена точно под блестящото лице на Торак. Два димящи мангала, закачени на железни пръти, се издигаха пред оплискания с кръв олтар, а в пода пред тях беше издълбана квадратна яма. От ямата изскачаха грозни червени пламъци и черен мазен пушек, който се надигаше на гъсти валма към високия купол.

Шестима кролими с черни одежди и стоманени маски бяха застанали до олтара и държаха голото тяло на един роб. Жертвата беше вече мъртва – гръдният ѝ кош зееше разсечен. Друг кролим стоеше пред олтара, вдигнал ръце към образа на Торак. В дясната си ръка държеше дълъг нож с извито острие, в лявата – човешко сърце, от което капеше кръв.

– Виж тази жертва, боже дракон на ангараките! – изкрещя кролимът с гръмотевичен глас, после се обърна и постави сърцето в един от димящите мангали. От мангала се вдигнаха облаци пара и пушек, сърцето докосна живите въглени и ужасно запращя. Някъде изпод пода на храма прозвуча огромният гонг. Тълпата мурги и надзираващите ги кролими застанаха и захлупиха лица на земята.

Гарион почувства, че някаква ръка го блъска по рамото. Беше Силк, който вече се кланяше на кървия олтар. Непохватно, отвратен от ужасите, които бе видял, Гарион също се поклони.

Шестимата кролими край олтара вдигнаха едва ли не с презрение трупа на роба и го хвърлиха в ямата. Лумнаха пламъци, сред гъстия пушек се вдигнаха искри.

Ужасен гняв пламна у Гарион. Без дори да се замисля, той започна да съсредоточава волята си, твърдо решен да разбие на пух и прах този

отвратителен олтар и надвисналия над него жесток образ с едно-единствено преломно освобождаване на могъщата сила.

„Белгарион! – остро изрече гласът в съзнанието му. – Не се намесвай! Сега не е времето за това!“

„Не мога да понасям този ужас! – Гарион кипеше в безмълвна ярост. – Трябва да направя нещо.“

„Не можеш. Не и сега. Ще събудиш целия град. Освободи волята си, Белгарион.“

„Послушай го, Гарион“ – тихо прозвуча гласът на леля Поул в ума му. Неизказани поздрави преминаха между ума на леля Поул и странно-чуждо съзнание и Гарион безпомощно остави гневът и волята да напуснат сърцето му.

„Тази мерзост няма да продължава дълго, Белгарион – увери го гласът. – Дори в този миг земята събира сили, за да се отърве от нея.“ – После гласът изчезна.

– Какво правите тук? – попита нечий груб глас и Гарион отвърна очи от ужасната сцена пред олтара. Един кролим с маска и черни одежди стоеше пред Белгарат, препречвайки пътя им.

– Ние сме слуги на Торак – отговори старецът, съвършено наподобвайки гърлените звуци в речта на мургите.

– Всички в Рак Ктхол са слуги на Торак – каза кролимът. – Но вие не присъствате на жертвоприношението. Защо?

– Поклонници сме от Рак Хага – обясни Белгарат. – Току-що идваме. Заповядано ни е да се представим пред първосвещеника на Рак Хага веднага щом пристигнем и този неотменен дълг ни възпрепятства да участваме в жертвоприношението.

Кролимът подозрително изсумтя.

– Дали бихте могли да ни упътите към покоите на нашия първосвещеник, почитаеми жрецо? Не сме запознати с Тъмния храм.

Отдолу се разнесе нов писък и когато прозвуча гонгът, кролимът се обърна и се поклони към олтара. Белгарат бързо кимна на другарите си и те също се обърнаха и се поклониха.

– Отидете при предпоследната врата – упъти ги кролимът, очевидно доволен от набожността им. – Тя ще ви изведе до коридора на първосвещениците.

– Безкрайно сме ви благодарни, почитаеми жрецо – каза Белгарат и се поклати.

Минаха един след друг покрай кролима, скръстили ръце на гърдите си.

– Противно! – Релг се задушаваше. – Гадост! Мерзост!
 – Наведи си главата! – прошепна Силк. – Тук гъмжи от кролими.
 – Нека УЛ ми даде сила и аз няма да намеря нито минута покой, докато Рак Ктхол не бъде изтрит от лицето на земята – закле се пламенно Релг.

Белгарат стигна до една пишно украсена с дърворезба врата, натисна дръжката ѝ и предпазливо я отвори.

– Още ли ни наблюдава кролимът? – прошепна старецът на Силк.

Дребният мъж хвърли поглед назад и каза:

– Да. Чакай – отива си. Вече няма никой.

Вълшебникът затвори вратата и пристъпи към следващата врата на балкона – последната. Внимателно придърпа резето и вратата се отвори с лекота.

– Винаги по-рано е била залостена – навъси се Белгарат.

– Мислиш, че е капан? – избоботи Барак и ръката му се плъзна под мургската одежда към дръжката на меч.

– Възможно е, ала нямаме друг избор. – Белгарат отвори вратата докрай и всички се вмъкнаха вътре. В същия миг откъм олтара долетя нов писък. Вратата бавно се затвори зад тях. Заслизаха по изтритите каменни стъпала на тясно, зле осветено стълбище, което се спускаше стръмно надолу, завивайки само наляво.

– Сега сме до външната стена, нали? – попита Силк и докосна черните камъни от лявата си страна.

Белгарат кимна и каза:

– Стълбището води до личните покои на Ктучик.

Продължиха да се спускат, докато стените от двете им страни се превърнаха в монолитна скала.

– Нима живее под града? – изненадано попита Силк.

– Да – отговори Белгарат. – Построил си е нещо като кула, обърната наопаки в самата скала.

– Странно хрумване – отбеляза Дурник.

– Ктучик е странен човек – мрачно каза леля Поул.

– Стълбището продължава надолу още стотина стъпки – прошепна Белгарат. – Пред вратата има само двама пазачи.

– Магьосници ли са? – тихо попита Барак.

– Не. Функциите им са повече церемониални, отколкото предпазни. Те са просто обикновени кролими.

– Тогава да отидем да ги обезвредим.

– Не е необходимо. Ще ви заведе достатъчно близо до тях, ала

искам да се справите бързо и тихо. – Старецът извади някакъв пергамент, завързан с черна панделка. – Да вървим.

Продължиха надолу и след малко излязоха на осветена площадка, нещо като преддверие, издялано в монолитната скала. Двама жреци кролими стояха пред една черна врата, скръстили ръцете си пред гърдите.

– Кой приближава към най-светия сред светите? – попита единият и сложи ръката си върху дръжката на сабята си.

– Вестоносец – важно отговори Белгарат. – Нося съобщение на учителя от първосвещеника на Рак Госка. – И вдигна навития на руло пергамент над главата си:

– Приближи се, вестоносецо.

– Да се слави името на ученика на бога на дракона – каза Белгарат високо и се спусна по стълбите, съпровождан от Барак и Мандорален. – Ето, изпълнявам възложената ми задача – заяви вълшебникът и подаде пергамента.

Единият пазач посегна да го вземе, ала Барак хвана ръката му в огромния си юмрук, а с другата си ръка го стисна за гърлото.

Другият кролим посегна към сабята си, ала изведнъж изпъшка и се преви одве – Мандорален бе забил острия си като игла кинжал в търбуха му. Съсредоточен като самата смърт, рицарят завъртя дръжката на оръжието, натискайки острието дълбоко в тялото на кролима. Пазачът потрепера и се свлече на пода.

Огромните рамене на Барак се напрегнаха, чу се хрущене и първият кролим се отпусна в смъртоносната му хватка.

– Хм, малко ми полекна – измърмори Барак и пусна безжизнения труп.

– Ти и Мандорален останете тук – каза им Белгарат. – Не искам никой да ме безпокои, след като вляза. Другите елате с мен.

– Ясно де – каза Барак. – Ами тези двамата?

– Махни ги, Релг – заповяда вълшебникът.

Силк бързо се обърна към стената. Релг пристъпи напред, коленичи между двата трупа и ги натисна с двете си ръце. Разнесе се тихо, глухо приплъзване и телата започнаха да потъват в каменния под.

– Един крак още стърчи, Релг – отбеляза Барак.

– Моля те, недей – изохка Силк.

Белгарат дълбоко пое дъх и хвана желязната дръжка на вратата.

– Добре – тихо каза той. – Времето дойде.

И решително отвори вратата.

ГЛАВА 27

Зад черната врата бе струпано неизмеримо богатство. Лъскави жълтици – безчет, безброй – бяха изсипани на купчини по пода; небрежно разпилени сред монетите блестяха пръстени, гривни, верижки и корони. Кървавочервени златни слитъци от ангаракско злато бяха подредени край стените, между тях се виждаха отворени сандъци, препълнени с диаманти с големината на юмрук, които искряха като лед. В средата на стаята имаше голяма маса, отрупана с рубини, сапфири и смарагди, големи колкото яйца. Нанизи от перли – розови, розово-сиви и дори черни, придържаха алените завеси покрай стените.

Белгарат пристъпваше като дебнещо животно. Възрастта изобщо не му личеше. Очите му виждаха всичко. Той не обърна никакво внимание на богатствата, прекоси покрития с меки килими под и влезе в следващата стая. Тя бе пълна със свитъци и книги. Масите бяха отрупани с различни стъкленни апарати за химически експерименти и странни машини от месинг и желязо, целите от зъбци, колела, скрипци и вериги.

В третата стая имаше масивен златен трон, зад който бяха окачени завеси от черно кадифе. Върху облегалката на трона бе праметната хермелинова наметка, а на седалката бяха оставени скипър и тежка златна корона. Вградени в пода камъни очертаваха географска карта и доколкото Гарион можеше да прецени, това беше картата на целия свят.

– Що за място е това? – прошепна Дурник със страхопочитание.

– Ктучик се забавлява тук – отвърна леля Поул с отвращение. – Има много пороци и обича да си ги подрежда.

– Не е тук – измърмори Белгарат. – Хайде да отидем на следващото ниво.

Следващата стая беше пълна с ужаси. В средата ѝ имаше уред за измъчване, по стените висяха камшици и железни бухалки. Ужасни инструменти от бляскава стомана лежах на педантично наредени на една маса до стената – куки, шипове и ужасни триони, по чиито зъби все още имаше парчета кости и плът. Цялата стая вонеше на кръв.

– Вървете със Силк, татко – каза леля Поул. – В другите стаи сигурно има неща, които Гарион, Дурник и Релг не бива да виждат.

Белгарат кимна и двамата със Силк излязоха през една врата. След малко се върнаха през друга. На драснианеца, изглежда, му беше прилошало.

– Тоя Ктучик практикува някои доста екзотични извращения –

отбеляза той и потрепера.

Лицето на Белгарат беше студено.

– Продължаваме към върха – тихо каза вълшебникът. – Той е на най-горното ниво. Мислех си, че е там, ала трябваше да съм сигурен.

Когато приближиха върха, Гарион почувства особена топлина в цялото си тяло. Като че ли някаква безкрайна песен го привличаше напред. Белегът върху дланта на дясната му ръка започна да го изгаря с топлината си.

В първата стая на последното ниво имаше олтар от черен камък. От стената над него, потънал в зли мисли, се вираше стоманеният образ на Торак. Дълъг крив нож, покрит със засъхнала кръв, лежеше на олтара, кървави петна бяха попили дълбоко в порите на скалата. Сега Белгарат се движеше бързо, лицето му беше напрегнато, стъпките му бяха придобили котешка гъвкавост. Вълшебникът погледна през една открената врата зад олтара, поклати глава и отиде до съседната врата. Докосна я леко, после кимна доволно и се засмя.

– Тука е! Колко дълго чаках този миг!

– Не се бави, татко – нетърпеливо каза леля Поул. Очите ѝ светеха със стоманен блясък, белият кичур над челото ѝ искреше като скреж.

– Не искам да се намесваш, когато влезем, Поул – напомни ѝ той. – И ти също, Гарион. Това е двубой между Ктучик и мен.

– Добре, татко – отвърна леля Поул.

Белгарат отвори вратата и влязоха. Стаята беше обикновена, почти празна. Върху каменния под нямаше килими, кръглите прозорци, обърнати към тъмнината, не бяха покрити със завеси. Прости свещи горяха върху свещници, закрепени по стените, а в средата имаше най-обикновена маса, наведен напред, с гръб към вратата, до масата седеше мъж в черна одежда с качулка и се вираше в желязно ковчеже. Гарион почувства как цялото му тяло започна да пулсира в отговор на онова, което се намираще в ковчежето, и песента, която звучеше в ума му, го изпълни изцяло.

Малко момче с тъмноруса коса стоеше до масата и също се вираше в ковчежето. Беше със зацапана ленена риза и мръсни обувки. От него се излъчваше сладостна невинност, която вълнуваше сърцето. Очите му бяха сини, големи, доверчиви – то беше най-красивото дете, което Гарион беше виждал.

– Какво те задържа толкова много, Белгарат? – Попита мъжът край масата, без дори да си даде труд да се обръща. Гласът му прозвуча сухо. Той затвори ковчежето с тихо изщракване. – Вече почти бях започнал

да се тревожа за теб.

– Забавиха ме няколко незначителни неща, Ктучик – отговори Белгарат. – Надявам се, че не съм те накарал да ме чакаш прекалено дълго.

– Не си. Имах друга работа. Влезте. Влизайте всички.

Ктучик се обърна да ги погледне. Косата и брадата му бяха много дълги, жълтеникавобели. Лицето му беше покрито с дълбоки бръчки, хлътналите му очи проблясваха. Лицето му бе изпълнено с древна, дълбока злоба. Жестокостта и високомерието бяха заличили всяка следа от почтеност и човечност, ужасяващият егоизъм го беше изкривил във вечна подигравателно-презрителна гримаса. Очите му се преместиха към леля Поул.

– О, Поулгара! – Той се поклони подигравателно. – Както винаги прекрасна. Значи най-после дойде, за да се подчиниш на волята на моя господар? – Похотливата му усмивка беше противна...

– Не, Ктучик – отговори студено тя. – Дойдох, за да видя как ще възтържествува справедливостта.

– Справедливост ли? – изсмя се презрително той. – Такова нещо не съществува, Поулгара. Силните правят каквото искат, слабите се подчиняват. Моят господар ме научи на това.

– А осакатеното му лице не те ли научи на нещо друго?

Лицето на първожреца потъмня за миг, ала той овладя моментното си раздражение.

– Би трябвало да ви предложи да поседнете и храна и напитки да се освежите – продължи той със същия сух глас. – Ала се страхувам, че няма да останете толкова дълго. – Очите му огледаха всички от групата, спирайки се внимателно на всеки един. – Струва ми се, че компанията ти е понамаляла, Белгарат – отбеляза Ктучик. – Да не си изгубил някой по пътя?

– Всички са добре, Ктучик – увери го Белгарат. – Убеден съм, че ще ти бъдат благодарни за загрижеността.

– Всичките ли? – провлечено изрече Ктучик. – Виждам Ловкия крадец и Човека с двата живота, виждам и Слепеца, ала останалите ги няма. Къде е Ужасната мечка, къде е Рицаря закрилник? Ами Повелителя на конете и Стрелеца къде са? Ами дамите? Къде са те – Кралицата на света и Майката на Загиналия народ?

– Всички са добре, Ктучик – отговори Белгарат. – Всички са добре.

– Невероятно. Бях сигурен, че си изгубил поне един или двама. Възхищавам се на предаността ти към делото, старче – да запазиш непокътнатото през всичките тези хилядолетия едно пророчество, което щеше

да се сгромоляса с гръм и трясък, ако един-единствен предшественик бе умрял в подходящия момент. – За миг очите му станаха унесени. – А – каза той, – разбирам. Оставил си ги долу да пазят. Не беше необходимо, Белгарат. Заповядал съм да не ни безпокоят.

После очите на първожреца се спряха върху Гарион.

– Белгарион – изрече почти учтиво той. Въпреки песента, продължаваща тържествено да звучи във вените му, Гарион почувства смразяващ студ, когато го докосна злата сила от ума на първожреца. – По-млад си, отколкото очаквах.

Гарион предизвикателно се взря в него и съсредоточи волята си, за да е готов за всякакъв изненадващ ход от страна на стареца.

– Нима ще изправиш волята си срещу моята, Белгарион? – Ктучик като че ли се забавляваше. – Вярно, ти изгори Чамдар, но той беше глупак. Ще откриеш, че с мен ще ти е малко по-трудно. Кажи ми, изпита ли удоволствие, когато го направи?

– Не – отвърна Гарион, все още поддържайки готовността си за схватка.

– След време ще се научиш как да се наслаждаваш на тези неща – изрече Ктучик със зла усмивка. – Да наблюдаваш как врагът ти се гърчи и надава писъци, притиснат в хватката на твоя ум, е едно от най-сладките удоволствия на властта. – После той отново погледна Белгарат и попита насмешливо: – Значи най-накрая дойде да ме унищожиш?

– Щом настояваш да го кажа – да. Очаквам този миг от много време, Ктучик.

– Нима? Ние с тебе много си приличаме, Белгарат. Очаквах с почти същото нетърпение тази среща, както и ти. Да, ние много си приличаме. При по-други условия дори можеше да бъдем приятели.

– Съмнявам се. Аз съм обикновен човек и някои от твоите развлечения са твърде изтънчени за вкуса ми.

– Спести ми тези глупости, моля те. Знаеш много добре, че и за двама ни не съществуват никакви ограничения.

– Може би. Но аз предпочитам да подбирам приятелите си малко по-внимателно.

– Ставаш отегчителен, Белгарат. Кажи на другите да дойдат поблизо. – Ктучик язвително повдигна вежда. – Не искаш ли те да гледат, докато ме унищожаваш? Само си помисли колко сладък вкус ще има възхищението им после.

– Добре им е там, където са – каза Белгарат.

– Не бъди досаден. Не би ми отнел възможността да изразя почитта

си към Кралицата на света, нали? – Гласът на Ктучик беше подигравателен. – Копнея да зърна финото й съвършенство преди да ме убиеш.

– Съмнявам се, че би проявила интерес към теб, Ктучик. Но ще ѝ предам твоите почитания.

– Настоявам, Белгарат. Просто една малка молба, която лесно можеш да удовлетвориш. Ако не я повикаш ти, ще го сторя аз.

Очите на Белгарат се свиха, после той изведнъж се разся.

– Значи това било – тихо изрече вълшебникът. – Чудех се защо ни позволи да стигнем дотук толкова лесно.

– Всъщност това сега няма никакво значение – почти измърка Ктучик. – Ти направи последната си грешка, старче. Доведе я в Рак Ктхол, а всичко, от което имах нужда, беше единствено това. Твоето пророчество умира тук и сега, Белгарат – и се надявам, че и ти ще умреш с него. – Очите на първожреца триумфално заблестяха и Гарион почувства как злата сила в ума на Ктучик страшно се насочва навън, водена от ужасна цел.

Белгарат размени бърз поглед с леля Поул и лукаво намигна.

Очите на Ктучик изведнъж се разшириха – умът му бе прелетял в по-долните нива на мрачната му кула и бе открил, че са празни.

– Къде е тя? – диво попита той. Гласът му се извиси до писък.

– Принцесата нямаше възможност да дойде с нас – любезно отговори Белгарат. – Ала ти изпраща извиненията си.

– Лъжеш, Белгарат! Не би посмял да я изоставиш. Няма място в света, където животът ѝ би бил в безопасност.

– Дори и в пещерите на Улго?

Лицето на Ктучик побеля.

– Улго ли?

– Ох, Ктучик. – Белгарат поклати глава с престолено съжаление. – Боя се, че си допуснал сериозна грешка. Планът ти не беше лош, но защо не ти хрумна да провериш дали принцесата наистина е с нас, преди да ни допуснеш толкова близо до себе си?

– Един от останалите също ще свърши работа – увери го Ктучик с пламнали от ярост очи.

– Няма – засмя се Белгарат. – Те са недостъпни за силата ти. Единственият уязвим е Се'недра, ала тя е в Пролгу – под закрилата на самия УЛ. Можеш да опиташ да стигнеш и там, ала не бих те посъветвал да го направиш.

– Проклет бъди, Белгарат!

– Защо просто не ми дадеш Кълбото, Ктучик? – каза Белгарат. –

знаеш, че ако потребава, мога да го взема и насила.

Ктучик стисна зъби, овладя се и каза:

– Хайде да не избързваме, Белгарат. Какво ще спечелим, ако взаимно се унищожим? Ктхраг Яска ни принадлежи. Бихме могли да си поделим света.

– Не искам половината свят, Ктучик.

– Значи го искаш целия? – По лицето на Ктучик се плъзна разбираща усмивка. – И аз исках това – в самото начало, – но бих се съгласил да взема и половината.

– Всъщност аз не искам нищо от света.

Изречението на Ктучик стана отчаяно.

– А какво искаш, Белгарат?

– Кълбото – неумолимо отговори вълшебникът. – Дай ми го, Ктучик.

– Защо не обединим силите си и с помощта на Кълбото не унищожим Зедар?

– И защо да го правим?

– Ти го мразиш толкова, колкото и аз. Той предаде твоя учител и ти открадна Ктхраг Яска.

– Той предаде себе си, Ктучик, и смятам, че понякога тази мисъл не му дава мира. Но планът му да открадне Кълбото беше умен. – Белгарат замислено погледна малкото момче, което стоеше до масата, вперило очи в желязното ковчеже. – Чудя се къде ли е намерил това дете – бавно изрече той. – Невинността и чистотата не са точно едно и също нещо, разбира се, ала са много близки. На Зедар му е струвало много усилия да отгледа това напълно невинно дете. Само като си помисля за всички недостатъци, които е трябвало да потиска...

Малкото русокосо момче, сякаш усетило, че приказват за него, погледна към двамата старци. Очите му бяха изпълнени с безкрайно доверие.

– Всичко се свежда до факта, че Ктхраг Яска – Кълбото – продължава да е в моите ръце – каза Ктучик, облегна се назад и сложи ръката си върху ковчежето. – Ако се опиташ да ми го вземеш, ще се бия с тебе. Никой от двамата ни не знае със сигурност какъв ще бъде изходът от този двубой. Защо да рискуваме?

– Каква полза имаш ти от Кълбото? – сви рамене Белгарат – Дори ако то се подчини на волята ти – какво ще сториш? Нима ще събудиш Торак, за да му го предадеш?

– Бих могъл да помисля и за това. Но Торак спи от отдавна и светът

се развива твърде добре без него. Струва ми се, че все още няма смисъл да го тревожим.

– Което означава, че Кълбото ще остане в твои ръце, така ли?

– Все някой трябва да го държи в ръцете си – каза Ктучик. – Защо да не съм аз?

Седеше все така отпуснат на стола и по нищо не личеше, че ще нанесе първия си удар. Но го нанесе.

Ударът дойде мълниеносно. Не приличаше на надигаща се вълна, а на блестящо острие и звукът, който се разнесе след него, беше не познатото бучене в ума, а гръмотевичен грохот. Гарион разбра, че ако нападението беше насочено срещу него, щеше да го убие. Ала не момъкът беше мишената. Цялата сила на удара се изсипа срещу Белгарат. В един ужасен миг Гарион видя дядо си потънал в грозна сянка – по-черна от самата нощ. След това сянката се пръсна като счупена чаша от фин кристал, разпилявайки късове мрак. Белгарат все още стоеше гордо изправен срещу стария си враг.

– Това ли е най-доброто, което можеш да направиш, Ктучик? – попита той и нанесе отведен удар.

Изпепеляваща синя светлина изведнъж заобиколи кролима, затвори го отвсякъде, смазвайки го със силата си. Столът, на който седеше първожрецът, се пръсна на трески, сякаш върху него бе паднала огромна тежест. Ктучик се сгромоляса на пода и започна да отблъсква с ръце горещото синьо сияние. После стана, олюля се и започна да бълва пламъци. В един изпълнен с ужас миг Гарион си спомни Ашарак, който бе изгорял в Леса на дриадите – ала Белгарат отпъди пламъците. И макар винаги да бе твърдял, че Волята и Думата нямали нужда от жест, сега вдигна ръка и запрати срещу Ктучик страшна светкавица.

Вълшебникът и магьосникът стояха един срещу друг в средата на стаята, заобиколени от ослепителни светлини и вълни от пламък и мрак. Умът на Гарион се вцепени. Момъкът долавяше, че схватката им е видима само отчасти – те си разменяха удари, които очите му не можеха да доловят, които умът му дори не можеше да си представи, а въздухът прашеше и съскаше. Странни образи се появяваха и изчезваха, потрепвайки отвъд последните предели на видимото – огромни лица, грамадни ръце и неща, чиито имена Гарион не знаеше. Самата кула се разтрепери, когато двамата старци разкъсаха обвивката на реалността, за да сграбчат оръжията на въображението и измамата.

Без да се замисля, Гарион започна да съсредоточава волята си, събирайки цялата сила на ума си. Ала трябваше да спре. Мощта на

нанесените удари се насочваше с грохот срещу него и останалите. Забравили всякаква мисъл, погълнати от омраза един към друг, Белгарат и Ктучик бяха освободили могъщи сили, които можеха да убият всички в стаята.

– Гарион! Не се намесвай! – викна леля Поул толкова сурово, че той се запита дали наистина гласът е нейният. – Те са на границата на допустимото. Ако се включиш, ще унищожиш и двамата. – Тя махна с ръка към останалите с рязък жест. – Отдръпнете се – всички, всички! Въздухът около тях е жив.

Изпълнени със страх, мъжете отстъпиха към стената. Разстоянието между вълшебника и магьосника вече беше само една крачка. Очите им пламтяха, силата им се мятеше напред-назад на огромни вълни. Въздухът около тях прашеше, дрехите им димяха.

Изведнъж погледът на Гарион попадна върху малкото момче. То стоеше и наблюдаваше битката със спокойни, неразбиращи очи. Нито се взираше изумено, нито потрепваше при ужасните звуци и гледки. Гарион се напрегна – искаше да се хвърли напред и да измъкне детето на сигурно място, ала в този момент малкото момче се обърна към масата и съвсем спокойно премина през внезапно появилата се стена от зелен пламък, който изригна пред него. Стигна до масата, изправи се на пръсти, повдигна капака на железното ковчеже, на което злорадо се бе наслаждавал Ктучик, и извади един кръгъл полиран сив камък. Гарион отново почувства странната пареща топлина – сега тя беше почти изгаряща – и в ушите му отново зазвуча натрапчивата песен.

И чу как леля Поул ахна.

Стиснал сивия камък в двете си ръце, малкото момче се обърна и тръгна направо към Гарион; очите му бяха изпълнени с доверие. Полираният камък отразяваше проблясващите светлини на ужасната схватка, бушуваща в средата на стаята, ала във вътрешността му имаше и друга светлина – наситен лазурен блясък – сияние, което нито потрепваше, нито се променяше, светло излъчване, което ставаше все по-силно, колкото по-близо идваше момчето до Гарион. Детето спря, вдигна камък да му го подаде, усмихна се и изрече една-единствена фраза:

– Така трябва.

Моментна представа изпълни ума на Гарион – образ на ужасен страх. Той знаеше, че гледа направо в ума на Ктучик. В ума на Ктучик имаше картина – картина, изобразяваща как Гарион държи сияещия камък в ръка и тази картина ужасяваше кролима. Гарион усети как вълни от страх се разливат към него самия. Хладнокръвно и много бавно

момъкът вдигна дясната си ръка към камъка, който му подаваше детето. Белегът върху дланта му копнееше да докосне сивото блестящо кълбо, песента в ума му се засили до могъщо кресчендо. И докато протягаше ръката си, почувства внезапната, лишена от мисли, животинска паника, обземаща Ктучик.

– Изчезни! – изкрещя отчаяно кролимът, насочил цялата си ужасна сила към камъка в ръцете на малкото момче.

В един изпълнен с ужас миг мъртва тишина изпълни кулата. Дори лицето на Белгарат, измъчено в ужасната схватка, беше изумено и невярващо.

Синята светлина в сърцето на камъка се сви... а след това отново пламна неудържимо.

Ктучик, обзет от неопишуем ужас, стоеше неподвижен, с разчорлена коса и брада, с отворена уста.

– Не исках да кажа това! – изхленчи той. – Не, не... аз...

Ала нова, още, по-изумителна сила вече беше навлязла в кръглата стая. Силата не излъчваше светлина, нито се опита да проникне в ума на Гарион. Тя по-скоро сякаш се стремеше да измъкне нещо навън, притегляйки Гарион, след което обгърна ужасения Ктучик от всички страни.

Първосвещеникът на кролимите изпищя, после започна да се разширява, след това се сви, след това отново стана огромен. По лицето му се появиха пукнатини, сякаш внезапно се беше превърнал в камък – и камъкът започна да се разпада под напора на ужасната сила, която клокочеше у него. Във вътрешността на тези отблъскващи пукнатини нямаше плът, кръв и кости, а лумнала в пламъци енергия. Ктучик започна да свети, все по-ярко и по-ярко.

– Помогнете ми! – изрева пронизително първожрецът и с дълъг отчайващ писък завърши последната си дума: – Heee!

После със страшен тътнещ звук ученикът на Торак се разпадна на парчета и потъна в нищото.

Захвърлен към пода от този ужасен вихър, Гарион се блъсна в стената и падна, като в последния миг хвана малкото момче и го прегърна. Кръглият камък издрънча в стената. Гарион посегна да го улови, ала ръката на леля Поул притисна китката му.

– Не! – каза Поулгара. – Не го докосвай. Това е Кълбото.

Ръката на Гарион замръзна.

Малкото момче се измъкна от прегръдката на момъка, затича след търкалящото се Кълбо, хвана го и засмяно викна:

– Така трябва.

– Какво стана? – измърмори Силк, изправи се бавно и разтърси глава.

– Ктучик причини собствената си гибел – отговори леля Поул и също се изправи. – Опита се да унищожи Кълбото – хвърли бърз поглед към Гарион. – Ела да помогнем на дядо ти.

Белгарат лежеше почти в центъра на експлозията, която бе унищожила Ктучик. Беше зашеметен, с изцъклени очи, с опърлени коси и брада.

– Стани, татко – настойчиво го подкани леля Поул.

Кулата започна да трепери, базалтовият връх, от който бе увиснала, се разлюля. Оглушителен тътен отекна в сърцето на земята. Парчета скала и хоросан заваляха като градушка от стените.

– Къде сте? – изрева отнякъде гласът на Барак.

– Тук, горе – викна Силк.

– Бягайте! – изкрещя Барак. – Кулата се отцепва от скалата. Храмът се сгромолясва. Опитайте отгоре, там има цепнатина.

– Татко! – остро каза леля Поул. – Ставай!

Белгарат неразбиращо се взря в нея.

– Вдигни го – извика тя на дотичалия Барак.

Разнесе се ужасен раздиращ звук и кулата започна да се отцепва от скалата под напора на разтърсваната в конвулсии земя.

– Насам! – викна Релг и посочи задната стена на кулата, където камъните се пукаха и разпадаха на парчета. – Можете ли да пробиете стената? Зад нея има пещера.

Леля Поул бързо вдигна поглед, съсредоточи се върху стената, вдигна показалец и заповяда:

– Избухни!

Каменната стена се разхвърча като стена от слама, блъсната от ураган.

– Откъсва се! – изкрещя Силк и посочи разширяващата се пукнатина между кулата и скалата.

– Скачайте! – изкрещя Барак. – Бързо!

Силк прескочи пукнатината и се обърна да хване Релг, който сяло го беше последвал напред. Дурник и Мандорален, хванали леля Поул от двете страни, също прескочиха в пещерата. Зловещо скърцащата пукнатина зейна по-широко.

– Скачай, момче! – викна Барак на Гарион и като вдигна все още зашеметения Белгарат, се засили с тежки стъпки към отвора в стената.

„Детето! – извика гласът в ума на Гарион. Вече не звучеше сухо и

незаинтересовано. – Спаси детето, иначе всичко, което се случи досега, е безсмислено!“

Гарион ахна. Беше забравил за малкото момче. Обърна се, грабна детето и затича към дупката.

Отгласна се с цялата мощ на мускулите и волята си и прегърнал малкото момче, буквално прелетя над ужасно зейналата пролука.

Детето, стиснало Кълбото на Алдур в ръце, му се усмихна и попита:

– Трябва ли?

Подът на пещерата подскачаше, земята се люлееше, трус след трус отекваха по цялата дължина на базалтовия връх. Огромни късове от стените на Рак Ктхол се откъсваха и прелитаха край отвора на пещерата, проблясвайки в червената светлина на току-що изгрялото слънце.

– Всички ли са тук? – попита Силк и бързо се огледа. После, доволен, че другарите му са в безопасност, добави: – Я по-добре да се дръпнем от отвора. Тук е малко нестабилно.

– Веднага ли тръгваме надолу? – попита Релг леля Поул. – Или да почакаме, докато трусовете престанат?

– По-добре да тръгваме – обади се Барак. – Ей сега ще дойдат мургите.

Леля Поул погледна Белгарат, който все още не беше дошъл на себе си, и каза категорично:

– Тръгваме. Трябва да минем да вземем и робинята от Марагор.

– Тя сигурно вече е умряла – възрази Релг. – Или земетресението я е затрупало.

Леля Поул го изгледа. Погледът ѝ беше твърд като кремък.

Никой жив човек не можеше да издържи този поглед за дълго. Релг сведе очи и начумерено каза:

– Добре де.

После се обърна и ги поведе към тъмните пещери.

КРАЙ

© 1983 Дейвид Едингс
© 1997 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Magician's Gambit, 1983

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

МАГЪОСНИЧЕСКИ ГАМБИТ. 1997. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.17.
Роман. Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА [Magician's Gambit, David EDDINGS].
Формат: 20 см. Страници: 288. Цена: 2500.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2069>]